

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1996-1997

15 JUILLET 1997

Projet de loi relative au Casier judiciaire central

Procédure d'évocation

RAPPORT FAIT AU NOM DE LA COMMISSION DE LA JUSTICE PAR M. COVELIERS

La commission de la Justice a examiné le présent projet lors de ses réunions des 24 juin, 1er, 8 et 15 juillet 1997.

I. EXPOSÉ INTRODUCTIF DU MINISTRE DE LA JUSTICE

L'adoption de la loi relative au casier judiciaire central permettra de doter notre justice d'un instrument performant favorisant la mise en œuvre d'une politique pénale moderne et efficace.

Ont participé aux travaux de la commission :

1. Membres effectifs : MM. Lallemand, président; Bourgeois, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Desmedt, Erdman, Foret, Goris, Hotyat, Mme Maximus, M. Mahoux, Mme Milquet, MM. Raes, Vandenberghe et Coveliers, rapporteur.

2. Membres suppléants : M. Hatry, Mme Merchiers, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

3. Autres sénateurs : M. Boutmans, Mme Lizin et M. Loones.

Voir:

Documents du Sénat :

1-663 - 1996/1997 :

N° 1: Projet transmis par la Chambre des représentants.

N° 2: Amendements.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1996-1997

15 JULI 1997

Wetsontwerp betreffende het Centraal Strafregister

Evocatieprocedure

VERSLAG NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE UITGEBRACHT DOOR DE HEER COVELIERS

De commissie voor de Justitie heeft dit ontwerp besproken tijdens haar vergaderingen van 24 juni, 1, 8 en 15 juli 1997.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE MINISTER VAN JUSTITIE

Door de wet betreffende het centraal strafregister goed te keuren zal onze justitie kunnen beschikken over een werkinstrument met een hoog prestatievermogen dat bijdraagt tot een moderner en efficiënter strafbeleid.

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen :

1. Vaste leden : de heren Lallemand, voorzitter; Bourgeois, de dames de Bethune, Delcourt-Pêtre, de heren Desmedt, Erdman, Foret, Goris, Hotyat, mevrouw Maximus, de heer Mahoux, mevrouw Milquet, de heren Raes, Vandenberghe en Coveliers, rapporteur.

2. Plaatsvervangers : de heer Hatry, mevrouw Merchiers, de heer Weyts en mevrouw Willame-Boonen.

3. Andere senatoren : de heer Boutmans, mevrouw Lizin en de heer Loones.

Zie:

Gedr. St. van de Senaat :

1-663 - 1996/1997 :

Nr. 1: Ontwerp overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

Nr. 2: Amendementen.

Ce projet vise en effet à donner un cadre légal au casier judiciaire central existant faisant de celui-ci une banque de données reprenant l'ensemble des décisions judiciaires rendues en matière pénale.

Le texte définit de manière très précise les règles d'alimentation du casier et d'accès à ces données en vue de permettre une information complète des autorités au sujet des antécédents judiciaires des personnes concernées par l'accomplissement de leurs missions.

Ces règles d'accès sont établies en fonction de la finalité du casier judiciaire variant pour chaque type de destinataire.

— Ainsi pour les autorités judiciaires, s'agira-t-il de leur permettre d'accomplir l'action du pouvoir judiciaire en matière pénale, c'est-à-dire d'assurer la juste répression des infractions.

— Les autorités administratives accèderont aux renseignements du casier lorsque la connaissance du passé judiciaire des personnes concernées leur sera nécessaire pour l'application de dispositions légales ou réglementaires.

— Enfin, les particuliers pourront quant à eux accéder aux données lorsqu'ils seront appelés à produire un extrait de casier judiciaire.

L'originalité du système proposé est de prévoir un accès modulé aux données du casier judiciaire en fonction de la qualité du destinataire et de l'usage qui doit en être fait.

Les autorités judiciaires auront accès à toutes les décisions mentionnées au casier à quelques rares exceptions près.

L'accès sera par contre plus limité pour les administrations et encore plus limité pour les particuliers.

Ainsi des condamnations à des peines d'emprisonnement ne dépassant pas six mois et à des amendes ne dépassant pas 500 francs ne seront plus mentionnées sur les extraits après un délai de trois ans afin de ne pas compromettre le reclassement des condamnés. Le projet tient compte des leçons tirées de l'application de la loi du 9 janvier 1991 relative à l'effacement des condamnations en remplaçant la notion d'effacement qui avait les mêmes effets que la réhabilitation par la notion de non-mention.

Les hypothèses de non-mention seront plus larges que dans le système actuel puisque ce n'est qu'en cas d'interdiction ou de déchéance prononcée dans le jugement de condamnation dont les effets dépassent trois ans que ces condamnations qualifiées peut-être

Dit ontwerp is er immers op gericht een juridisch kader te geven aan het huidige centrale strafregister, en maakt er een gegevensbank van, die alle gerechtelijke beslissingen bevat welke in strafzaken zijn uitgesproken.

De tekst bepaalt op zeer nauwkeurige wijze de regels voor het invoeren van gegevens in het strafregister, alsook voor de toegang tot de erin opgenomen gegevens teneinde aan de autoriteiten, in het kader van de uitvoering van hun opdrachten, volledige gegevens te kunnen verstrekken betreffende het gerechtelijk verleden van de betrokken persoon.

Deze regels die gelden voor de toegang tot de gegevens, hangen af van het doel van het strafregister, dat voor iedere soort aanvrager verschilt.

— Zo komt het erop aan de gerechtelijke instanties in staat te stellen de opdrachten van de rechterlijke macht in strafzaken uit te voeren, dat wil zeggen te zorgen voor een billijke bestraffing van misdrijven.

— Administratieve overheidsinstanties zullen toegang tot de gegevens van het register krijgen wanneer kennis van het gerechtelijk verleden van de betrokken personen noodzakelijk is voor de toepassing van de wets- of verordeningsbepalingen.

— Tot slot zullen particulieren toegang kunnen krijgen tot de gegevens, wanneer hen gevraagd wordt een uittreksel uit het strafregister over te leggen.

De originaliteit van het voorgestelde systeem bestaat erin te voorzien in een gemoduleerde toegang tot de gegevens van het strafregister, die rekening houdt met de hoedanigheid van de aanvrager en met het gebruik dat van de gegevens gemaakt wordt.

De gerechtelijke overheden zullen toegang verkrijgen tot alle in het strafregister vermelde beslissingen, op enkele uitzonderingen na.

De toegang zal evenwel beperkter zijn voor de administraties en nog meer voor particulieren.

Zo zullen veroordelingen tot een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden en tot geldboetes van ten hoogste 500 frank niet langer worden vermeld op de uittreksels na een termijn van drie jaar teneinde de reclassering van veroordeelden niet in het gedrang te brengen. Het ontwerp houdt rekening met de lessen die zijn getrokken uit de toepassing van de wet van 9 januari 1991 betreffende de uitwissing van veroordelingen door het begrip uitwissing die dezelfde gevolgen als herstel in eer en rechten had, door het begrip niet-vermelding te vervangen.

De hypothese van de niet-vermelding zal veel ruimer zijn dan in het huidige systeem aangezien slechts in geval van ontzetting of vervallenverklaring uitgesproken in vonnissen inzake veroordelingen waarvan de gevolgen zich over meer dan 3 jaar uit-

improprement de «légères» resteront mentionnées sur les extraits délivrés aux administrations et aux particuliers.

Toutefois, pour les administrations, les extraits mentionneront les condamnations comportant des déchéances ou interdictions prononcées par le tribunal mais résultant d'une disposition légale ou réglementaire particulière dont la connaissance leur sera indispensable. Il en sera de même pour les extraits délivrés aux particuliers lorsque la demande sera effectuée en vue d'accéder à une activité dont les conditions d'accès ou d'exercice ont été définies par des dispositions légales ou réglementaires, si les interdictions ou déchéances que comporte la condamnation ont pour effet d'interdire la personne concernée d'exercer cette activité.

Le ministre ne peut bien sûr passer sous silence l'importante discussion qui a eu lieu en Commission de la Justice de la Chambre à propos de la situation des personnes condamnées pour des faits de mœurs commis au préjudice de mineurs d'âge.

Le Gouvernement s'est opposé aux amendements visant à empêcher toute réhabilitation en cas de condamnation pour de tels faits et à ceux prévoyant la mention «en toutes circonstances» de cette condamnation dans les extraits délivrés aux administrations ou aux particuliers.

Le Gouvernement estime en effet que les dispositions que le projet contient sont suffisantes.

Le ministre renvoie ici à l'ensemble de l'argumentation défendue en commission et me contenterai d'attirer votre attention sur les deux mesures particulières prévues dans le projet :

— Lorsqu'un particulier demandera un extrait du casier judiciaire en vue d'accéder à une activité qui relève de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection de l'enfance, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs, l'extrait mentionnera toutes les condamnations et les décisions rendues en matière de défense sociale pour une série d'infractions (pas seulement pour faits de mœurs) lorsque les faits sont commis à l'égard d'un mineur et que cet élément est constitutif de l'infraction ou qu'il en aggrave la peine, et ce quelle que soit la gravité de la peine prononcée.

— La deuxième mesure concerne la réhabilitation pour laquelle est prévue l'obligation de recueillir l'avis d'un service spécialisé dans la guidance et le traitement des délinquants sexuels avant toute déci-

strekken, deze veroordelingen, die misschien verkeerdelijk als «lichte» veroordelingen worden omschreven, vermeld blijven op de uittreksels die aan de openbare besturen en de particulieren worden afgeleverd.

Voor de besturen zullen de uittreksels evenwel de veroordelingen vermelden die vervallenverklaringen en ontzettingen inhouden die niet door een rechtbank werden uitgesproken, maar die het gevolg zijn van een bijzondere wettelijke of verordeningsbepaling waarvan zij in elk geval kennis zullen moeten hebben. Dat geldt ook voor uittreksels die aan particulieren worden afgegeven wanneer de aanvraag wordt ingediend om toegang te krijgen tot een activiteit waarvan de toegangs- of uitoefeningsvoorwaarden door wettelijke of verordeningsbepalingen werden vastgelegd, als de vervallenverklaringen of de ontzettingen vervat in het vonnis tot gevolg hebben dat de betrokkene de mogelijkheid ontzegd wordt die activiteit uit te oefenen.

De minister kan natuurlijk niet ongemerkt voorbijgaan aan de belangrijke bespreking die heeft plaatsgevonden in de commissie met betrekking tot personen veroordeeld wegens zedenfeiten die ten aanzien van minderjarigen zijn gepleegd.

De regering heeft zich verzet tegen de amendementen die als doel hadden elk herstel in eer en rechten te verhinderen ingeval van veroordeling voor dergelijke feiten, alsook tegen de amendementen die voorzagen in de vermelding «onder alle voorwaarden» van die veroordeling in de uittreksels afgeleverd aan besturen en particulieren.

De regering is immers van oordeel dat de bepalingen omvat in het ontwerp toereikend zijn.

Hierbij verwijst de minister naar de argumentatie die is verdedigd in de commissie en beperk mij ertoe uw aandacht te vestigen op twee bijzondere maatregelen die in het ontwerp zijn vervat :

— Wanneer een particulier een uittreksel uit het strafregister zal aanvragen ten einde toegang te krijgen tot een activiteit die verband houdt met opvoeding, psycho-medische en sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of met begeleiding van minderjarigen, moet op dat uittreksel melding worden gemaakt van alle veroordelingen en beslissingen uitgesproken inzake bescherming van de maatschappij wegens een reeks inbreuken (niet alleen voor zedenfeiten) indien zij zijn gepleegd ten aanzien van een minderjarige en dit feit een bestanddeel van het misdrijf vormt of de bestraffing ervan verzwart, en dit ongeacht de ernst van de uitgesproken straf.

— De tweede heeft betrekking op het herstel in eer en rechten waarvoor is voorzien in de verplichting dat een dienst gespecialiseerd in de begeleiding en de behandeling van seksuele delinquenten een

sion de réhabilitation lorsque le requérant a été condamné pour viol ou attentat à la pudeur accomplis sur des mineurs ou des majeurs ou pour d'autres délits à caractère sexuel accomplis sur des mineurs ou qui ont impliqué leur participation.

Je voudrais clôturer mon intervention en insistant sur les points suivants :

— le texte contient de nombreuses garanties concernant le respect de la vie privée et la sécurité des informations. Il en est ainsi de la définition des finalités du casier (article 3), de la définition précise des personnes et administrations pouvant obtenir des renseignements (articles 7 à 10), de l'obligation au respect du secret professionnel par les personnes intervenant dans la collecte, le traitement et la transmission des informations (article 15), de la définition des responsabilités quant à la sécurité et au traitement des informations et de l'enregistrement de l'identité des auteurs de toute demande de consultation (article 15), et de la possibilité pour tout particulier d'obtenir communication des données du casier qui le concernent (article 9);

— à terme, lorsque toutes les communes seront reliées informatiquement au casier judiciaire central, il n'y aura plus de casier communal. Outre la suppression de risques d'erreurs et de discordance entre les casiers, cette évolution aura l'avantage de permettre aux communes d'affecter à d'autres tâches le personnel actuellement chargé de la tenue du casier communal. (Néanmoins, les demandes des particuliers seront encore adressées et traitées via les communes).

Conclusion

La mise en œuvre de la loi sur le casier judiciaire central par la constitution d'une banque de données informatique complète des décisions rendues en matière pénale et la transmission dans des conditions rigoureuses des données aux destinataires suivant leur qualité et l'objet de la consultation permettra de disposer d'un instrument adéquat et performant conciliant, d'une part, les exigences d'une politique pénale moderne et efficace et, d'autre part, le respect des intérêts et des droits des particuliers. Cette loi contribuera tout autant à favoriser la réinsertion sociale qu'à limiter certains risques de récidive spécifiques.

advies moet uitbrengen vooraleer een beslissing houdende herstel in eer en rechten wordt getroffen, wanneer de verzoeker veroordeeld is geweest wegens verkrachting of aanslag op de eerbaarheid gepleegd ten aanzien van minderjarigen of van meerderjarigen of wegens andere misdrijven van seksuele aard ingeval zij gepleegd zijn ten aanzien van minderjarigen of deze laatsten daarbij betrokken waren.

Tot slot wenst hij de nadruk te leggen op de volgende punten :

— de tekst omvat talrijke garanties inzake de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en de veiligheid van de gegevens. Hier kan worden verwezen naar de afbakening van de doelstellingen van het strafregister (artikel 3), aan de precieze aanwijzing van de personen en overheidsbesturen die inlichtingen kunnen krijgen (artikelen 7 tot 10), aan het beroepsgeheim dat wordt opgelegd aan de personen die meewerken aan het verzamelen, het verwerken of het toezenden van de gegevens (artikel 15), aan de verantwoordelijkheden die worden vastgesteld aangaande de beveiliging en de verwerking van de gegevens en de registratie van de identiteit van de personen die om raadpleging verzoeken (artikel 15), en ten slotte aan het feit dat eenieder een uittreksel kan krijgen van de persoonsgegevens die op hem betrekking hebben (artikel 9);

— op termijn, wanneer een geïnformatiseerde verbinding tussen het centraal strafregister en alle gemeentebesturen tot stand zal zijn gebracht, zal er geen gemeentelijk strafregister meer bestaan en het personeel dat thans belast is met het bijhouden van de gegevens van dat gemeentelijk strafregister, zal voor andere taken kunnen worden ingezet (Toch zullen de aanvragen van particulieren nog altijd worden gericht aan en behandeld via de gemeentes).

Besluit

De wet betreffende het centraal strafregister moet in de praktijk worden omgezet door de oprichting van een geautomatiseerde gegevensbank van alle gerechtelijke beslissingen in strafzaken, waarbij de gegevens slechts worden meegedeeld onder strenge voorwaarden afhankelijk van de hoedanigheid van de verzoeker en het doel van de raadpleging. Op die manier wordt een adequaat en doeltreffend instrument in het leven geroepen dat de vereisten van een modern en efficiënt strafbeleid kan verzoenen met de eerbiediging van de belangen en rechten van de particulieren. Deze wet zal enerzijds de resocialisatie bevorderen en anderzijds bepaalde risico's op recidive beperken.

II. DISCUSSION GÉNÉRALE

Un membre souligne l'importance du projet de loi à l'examen. La matière y traitée se situe entre deux dimensions radicales, entre d'une part le souci d'assurer une meilleure sécurité et de limiter le risque de récidive et d'autre part l'idée fondamentale dans notre droit que l'homme est modifiable, transformable et peut se réhabiliter.

Un autre membre estime que l'on ne peut pas perdre de vue la finalité essentielle de la peine dans une société civilisée. Il s'agit surtout de créer des éléments qui favorisent la réadaptation à la société de ceux qui ont transgressé certaines normes. La peine n'est utilisée qu'accessoirement comme un moyen de représailles ou de vengeance de la société. C'est aussi dans cette optique première que le juge pénal doit examiner le problème de la culpabilité et déterminer la peine appropriée. En fixant le taux de la peine, il devrait donc tenir compte, notamment, des possibilités de réinsertion sociale de celui qui a transgressé les normes. Cela devrait être une règle qui fasse de la peine de prison la sanction que le juge ne prononcerait plus que quand toute autre peine serait inappropriée, c'est-à-dire contre des délinquants dangereux pour la société ou auteurs d'atteintes à des droits fondamentaux. Le danger que représentent les auteurs de crimes passionnels disparaît parfois avec l'élimination de l'objet qui les a amenés à accomplir leur acte. Il arrive, toutefois, qu'ils aient arraché à une personne le droit fondamental de vivre. L'intervenant déclare à cet égard que la proposition de stigmatiser en quelque sorte le condamné lui pose de sérieux problèmes. Il estime, en effet, qu'il faut laisser au condamné la possibilité de se réadapter. Par ailleurs, la lecture des amendements de Mme Lizin (doc. Sénat, n° 1-663/2) et de leur justification, lui donne à penser que l'on surestime l'effet dissuasif de la peine et ses conséquences. En effet, une peine n'est dissuasive que pour le citoyen qui respecte les normes, et qui, en principe, ne les transgresse pas. Elle l'est très peu pour les transgresseurs potentiels des normes. L'intervenant estime qu'il faut considérer le texte dans la perspective d'une meilleure information et d'une protection — clairement limitée dans le temps — de la société contre le danger que représente le condamné qui a purgé sa peine. Il faut considérer qu'il part du principe que l'homme peut s'amender.

Un autre membre trouve également que le projet de loi à l'examen ne vise pas à bouleverser totalement l'idée que l'on se fait des mesures en criminologie. Il n'en souhaite pas moins faire quelques observations et poser une série de questions. Il demande tout d'abord quelle est la différence entre le système de l'effacement des peines et le système proposé de la non-mention. Il ressort, en effet, de la pratique que

II. ALGEMENE BESPREKING

Een lid wijst op het belang van het voorliggende ontwerp. De twee ideeën die eraan ten grondslag liggen zijn enerzijds het verbeteren van de veiligheid en het beperken van het risico op herhaling en anderzijds het grondbeginsel van ons recht dat een mens vatbaar is voor verandering en zich kan rehabiliteren.

Een ander lid is van oordeel dat de essentiële bedoeling van de straf in een beschaafde maatschappij niet mag uit het oog worden verloren. De bedoeling is immers voornamelijk de normovertreder terug aan te passen aan de gemeenschap. De vergelding, de wraak van de maatschappij, is subsidiair. Ook op dat vlak situeert zich de essentie van de overwegingen die de strafrechter moet maken, niet alleen over de schuldvraag, maar ook over de strafmaat. Aldus zou hij in feite bij de bepaling van de strafmaat ook rekening moeten houden met de heraanpassingsmogelijkheden van de normovertreder aan de maatschappij. In functie van deze regel zou de gevangenisstraf de laatste oplossing moeten zijn. Deze straf zou enkel mogen worden uitgesproken voor delinquenten die een gevaar betekenen voor de maatschappij of die door hun daad fundamentele rechten hebben aangetast. In sommige passionele delicten verdwijnt de gevaarlijkheid van de dader met het verdwijnen van het object van zijn passie door zijn misdaad. Het kan echter zijn dat een fundamenteel recht werd ontnomen, namelijk het recht op leven. In dit opzicht verklaart de spreker grote problemen te hebben met het voorstel een soort brandmerk aan te brengen; men moet immers de mogelijkheid krijgen tot heraanpassing. Bovendien heeft hij de indruk, bij het lezen van de amendementen van mevrouw Lizin (Stuk Senaat, nr.1-663/2) en de motivering ervan, dat teveel belang wordt gehecht aan het afschrikwekkend karakter van een straf en de gevolgen ervan. Een straf is immers alleen afschrikwekkend voor de normbewuste burger, die in principe geen normen gaat overtreden. Het afschrikwekkend karakter is dus zeer beperkt voor de potentiële normovertreder. Hij is van oordeel dat de tekst in dat perspectief moet worden benaderd, namelijk in het licht van de mogelijkheid om over een verbeterde informatie te beschikken, de mogelijkheid van een zekere bescherming van de gemeenschap na het uitzitten van een straf, maar dan duidelijk met een beperking in tijd, en dus het geloof in de verbeterbaarheid van de mens.

Een lid is evenmin van oordeel dat het de bedoeling is van het voorliggende wetsontwerp om een fundamentele omkering te krijgen in de criminologische benadering van een strafmaatregel. Toch heeft deze spreker opmerkingen en vragen bij de tekst. Aldus stelt hij de vraag naar het duidelijk onderscheid tussen het systeem van uitwissing en het voorgestelde systeem van niet-vermelding. De praktijk

l'effacement des peines en question emporte généralement l'impossibilité d'en encore les mentionner, ce qui a souvent entraîné de grands problèmes (que l'on a souvent expliqués en arguant du fait que le programme informatique n'était pas encore tout à fait au point, etc.).

C'est ainsi qu'il est souvent arrivé aux avocats de devoir demander au juge concerné de ne pas tenir compte de certaines peines qui étaient censées avoir été effacées, mais qui figuraient toujours au casier judiciaire et dans les dossiers pénaux. Selon le nouveau système, qui est conçu de façon différente, les peines restent toutes notées dans le registre central, continuant à former des antécédents et deviennent éventuellement des sources d'information pour certains services de police, mais ne sont plus mentionnées sur les extraits. La philosophie qui sous-tend la loi en projet est tout à fait différente de la philosophie qui sous-tend la loi actuelle. Elle est même si différente que l'intervenant a le sentiment que l'on est en train de revenir sur des choses qui paraissaient acquises. Il estime, par exemple, que les services de police pourront être influencés, dans certaines enquêtes relatives à des infractions ordinaires au code de la route, par le simple fait qu'ils connaîtront toutes les peines de police ordinaires qui auront déjà été infligées aux contrevenants.

Le même commissaire demande ensuite des précisions concernant l'accès modulé aux informations qui est accordé aux services de police, aux administrations publiques lorsqu'elles souhaitent recruter du personnel et aux citoyens lorsque ceux-ci ont besoin d'extraits. Qu'entend-on exactement par extraits destinés aux particuliers? *Quid* des extraits que doivent produire les candidats à une fonction publique, etc.?

Enfin, l'intervenant pose une question concernant la sanction éventuelle. En effet, l'on va évoluer vers une gestion purement administrative des documents, alors que l'effacement s'accompagnait d'un automatisme en ce sens qu'il suffisait d'enregistrer les informations à effacer dans la banque de données. Dans le système de la «non-mention», c'est celui qui délivre l'extrait qui est responsable du maintien éventuel de la mention. De quel recours dispose l'intéressé qui constate que l'attestation qui lui a été remise n'est pas correcte? Peut-il demander à l'administration de lui délivrer un rectificatif?

Pour terminer, l'intervenant demande que l'on veuille bien tenir compte des observations linguistiques des services du Sénat.

Le ministre souligne l'importance de la structure du texte de la loi en projet. L'article 3 vise à instaurer une disposition générale consacrant légalement l'existence du casier judiciaire central. De plus, cet article détermine les finalités du casier judiciaire (à la demande de la commission de la protection de la vie

wijst immers uit dat door de uitwissing normaliter de betrokken straffen niet meer mochten vermeld worden. In de praktijk gaf dit vaak aanleiding tot grote lacunes (men riep vaak in dat het informatieprogramma nog niet op punt stond, enz.).

Bijgevolg moesten de advocaten vaak pleiten voor de betrokken rechter dat hij geen rekening mocht houden met bepaalde straffen die verondersteld waren uitgewist te zijn, hoewel deze straffen vermeld waren in het strafregister en de strafdossiers. Het nieuwe systeem gaat uit van een ander concept, waarbij alle straffen blijven genoteerd in het centraal register; alle straffen blijven dus een antecedent vormen, worden dan eventueel ook informatie voor bepaalde politiediensten, maar zullen niet meer vermeld worden op de uittreksels. De benadering is totaal verschillend en het komt de spreker voor dat men terugkomt op iets dat verworven was. De politiediensten zullen bijvoorbeeld beïnvloed kunnen worden bij een onderzoek naar een gewone verkeersovertreding, als zij kennis hebben van alle gewone politiestraffen die destijds werden uitgesproken.

Ten tweede vraagt het lid enige verduidelijking over de gradatie tussen de informatie waarover politiediensten beschikken, de informatie die openbare besturen kunnen raadplegen bij eventuele aanwerving en de attesten ten behoeve van het grote publiek. Wat wordt juist bedoeld met uittreksels die bestemd zijn voor het grote publiek? *Quid* met uittreksels die moeten worden voorgelegd voor ambten en dergelijke meer?

Een laatste vraag in dat verband betreft de eventuele sanctie. Men komt nu immers terecht in een louter administratieve beheersing van de documenten, daar waar de uitwissing gepaard ging met een automatisme. Het volstond de gegevens van uitwissing in te brengen in het bestand. Bij het systeem van niet-vermelding is degene die het uittreksel aflevert verantwoordelijk voor de al dan niet vermelding. Welk verhaal heeft de betrokkene die merkt dat het hem afgeleverde attest niet klopt? Kan deze de administratie verzoeken om een rectificatief attest?

Tenslotte vraagt het lid rekening te houden met de taalkundige opmerkingen van de diensten van de Senaat.

De minister wijst erop hoe belangrijk de structuur van de ontwerp tekst is. Artikel 3 voert een algemene bepaling in, die het bestaan van het Centraal Strafreregister in een wettekst vastlegt. Op verzoek van de commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer stelt dit artikel bovendien de doelstellin-

privée), où distinction est faite entre les autorités qui sont chargées d'accomplir l'action du pouvoir judiciaire en matière pénale, les autorités administratives afin d'appliquer les dispositions nécessitant la connaissance du passé judiciaire des personnes concernées par des mesures administratives et les particuliers lorsque ceux-ci doivent produire un extrait de casier judiciaire. L'accès aux données enregistrées dans le casier judiciaire doit donc être déterminé en fonction de cette finalité.

Plusieurs dispositions règlent l'enregistrement des informations et la responsabilité concernant l'enregistrement de ces informations par les greffiers. L'article 4 énumère les informations enregistrées; cet inventaire de toutes les informations qui doivent être enregistrées est un élément capital.

Les articles 7 à 11 règlent l'accès aux données enregistrées dans le casier judiciaire central. Il existe une certaine gradation dans cet accès. Les autorités judiciaires et policières auront un accès plus large que les administrations; les exceptions seront encore plus importantes pour les particuliers.

L'article 7 prévoit que les autorités judiciaires n'ont pas accès aux condamnations ayant fait l'objet d'une amnistie, d'une rétractation, d'une annulation par la Cour de cassation et celles prononcées sur base d'une législation par la suite abrogée (par exemple, l'adultère).

Les administrations doivent être autorisées par arrêté délibéré en Conseil des ministres (article 8). De plus, cet accès ne peut avoir lieu que dans le cadre d'une fin déterminée par ou en vertu de la loi. Plusieurs exceptions sont également prévues.

En premier lieu, l'accès ne peut porter sur les données exclues pour les autorités judiciaires.

Sont également exclus les arrêts de réhabilitation et les condamnations visées par cette réhabilitation et les décisions ordonnant la suspension du prononcé de la condamnation et la suspension probatoire. Cette dernière mesure est en effet ordonnée en fonction d'une réintégration maximale du condamné.

Ensuite est traité le problème de l'effacement ou la non-communication (*cf. infra*).

Les particuliers (article 9) n'ont pas accès aux données exclues pour les autorités judiciaires et les administrations publiques. Les mesures prises à l'égard des anormaux par application de la loi du 1er juillet 1964, ainsi que les déchéances et mesures

gen van het Centraal Strafrechtregister vast. Het maakt een onderscheid tussen de overheden belast met de uitvoering van de opdrachten van de rechterlijke macht in strafzaken, de administratieve overheden die bepalingen moeten toepassen waarvoor kennis is vereist van het gerechtelijk verleden van de personen op wie administratieve maatregelen betrekking hebben en particulieren ingeval dezen een uittreksel uit het Strafrechtregister moeten voorleggen. De toegang tot de informatie geregistreerd in het Strafrechtregister moet geregeld worden in het licht van deze doelstellingen.

Verschillende bepalingen regelen de registratie van de informatie en de verantwoordelijkheid van de griffiers voor het registreren van die informatie. Artikel 4 somt op welke informatie geregistreerd moet worden. De lijst vormt een van de belangrijkste onderdelen.

De artikelen 7 tot 11 regelen de toegang tot de in het Centraal Strafrechtregister geregistreerde gegevens. In die toegang zit enige gradatie. Zo krijgen de gerechtelijke instanties en de politie een ruimere toegang dan de overheidsbesturen. Voor particulieren gelden er nog meer uitzonderingen.

Artikel 7 bepaalt dat de gerechtelijke instanties geen toegang krijgen tot veroordelingen waarvoor amnestie is verleend, beslissingen tot intrekking, beslissingen vernietigd door het Hof van Cassatie, beslissingen uitgesproken op grond van een achteraf opgeheven wetsbepaling (bijvoorbeeld overspel).

De overheidsbesturen kunnen alleen toegang krijgen na een in Ministerraad overlegd besluit (artikel 8). Daar komt nog bij dat toegang alleen mogelijk is in het kader van door of krachtens de wet bepaalde doeleinden. Het artikel voert eveneens meerdere uitzonderingen in.

In de eerste plaats kan het Strafrechtregister niet worden geraadpleegd voor gegevens waartoe de gerechtelijke instanties geen toegang hebben.

Eveneens uitgesloten zijn arresten van herstel in eer en rechten alsook veroordelingen waarop dat herstel in eer en rechten betrekking heeft. Hetzelfde geldt voor beslissingen tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling en tot probatie-opschorting. Deze laatste maatregel wordt immers genomen met het oog op maximale resocialisatie van de veroordeelde.

Vervolgens is er het probleem van de uitwissing en de niet-mededeling aan de orde (zie verder).

Particulieren (artikel 9) krijgen geen toegang tot de gegevens die de gerechtelijke instanties en de overheidsbesturen al evenmin kunnen opvragen. Maatregelen getroffen ten aanzien van de abnormalen met toepassing van de wet van 1 juli 1964 alsook

énumérées par l'article 63 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse, ne figureront non plus sur l'extrait délivré aux particuliers.

Ensuite, le ministre explique la nuance entre effacement et non-mention.

Le projet à l'examen vise à remédier aux problèmes posés par la loi du 9 janvier 1991. La notion d'effacement a été largement étendue par cette loi. L'article 619 du Code d'instruction criminelle stipule que l'effacement produit les effets de la réhabilitation. Ainsi, des situations totalement paradoxales existent, par exemple au niveau de l'exécution des peines, de la récidive spéciale et de la révocation du sursis.

L'intervenant donne les exemples suivants (doc. Chambre, n° 988/4, 96/97, p. 17):

a) un certain nombre de peines ont été effacées alors qu'elles étaient encore susceptibles de faire l'objet d'une exécution;

b) certaines infractions en matière de trafic de stupéfiants ou d'abandon de famille, par exemple, sont assorties de mesures spécifiques en cas de récidive (délai de cinq ans au lieu d'un an pour la récidive légale). Les condamnations en ces matières ont fait l'objet d'un effacement prématuré de sorte que les juges n'ont pu les prendre en considération pour prononcer les peines prévues en cas de récidive;

c) dans certains cas, l'effacement prématuré des condamnations a fait obstacle à la révocation du sursis qui s'applique de plein droit dans l'hypothèse d'une nouvelle condamnation à plus de deux mois d'emprisonnement dans le délai d'épreuve.

Ces exemples démontrent qu'un problème réel existe. La solution apportée par le projet à l'examen est donc de remplacer le système de l'effacement, sauf pour les peines de police (article 17), par un système de non-mention et d'accès modulé aux données (articles 9 et 10).

Le ministre explique ensuite les modifications par rapport au système ancien en ce qui concerne les condamnations légères, qui comportent une déchéance ou une interdiction. Il s'est avéré très rapidement que la loi de 1991 ne pouvait réaliser son objectif, notamment de lever un obstacle à la réinsertion sociale des condamnées à des peines légères.

En effet, dans de très nombreux cas, l'effacement ne pouvait avoir lieu. L'alinéa 2 de l'article 619 du Code d'instruction criminelle stipule que l'effacement n'est pas applicable aux condamnations comportant des déchéances ou des interdictions dont les effets dépassent une durée de trois ans. Or, à côté des déchéances et interdictions prononcées par le

ontzetting uit de ouderlijke macht en maatregelen bedoeld in artikel 63 van de wet van 8 april 1965 op de jeugdbescherming worden ook niet vermeld op uittreksels uitgereikt aan particulieren.

De minister licht vervolgens het verschil toe tussen het uitwissen en het niet-vermelden van gegevens.

Het voorliggende ontwerp wil de problemen oplossen ontstaan door de wet van 9 januari 1991. Die wet heeft het begrip uitwissing sterk verruimd. Artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat uitwissing van veroordelingen de gevolgen heeft van herstel in eer en rechten. Zo ontstaan er volstrekt paradoxale toestanden, bijvoorbeeld bij de uitvoering van de straffen, de bijzondere herhaling en de herroeping van het uitstel.

Spreker geeft de volgende voorbeelden (Stuk Kamer, nr. 988/4, 96/97, blz. 17):

a) een aantal straffen werden uitgewist hoewel zij nog in aanmerking konden komen voor tenuitvoerlegging;

b) sommige overtredingen in verband met drugs-handel of verlating van familie bijvoorbeeld gaan in geval van herhaling, vergezeld van specifieke maatregelen (termijn van vijf jaar in plaats van een jaar in geval van wettelijke herhaling). De desbetreffende veroordelingen werden voorbarig uitgewist zodat de rechters er geen rekening mee konden houden om de in geval van herhaling geldende straffen uit te spreken;

c) in sommige gevallen vormde de voorbarige uitwissing van de veroordelingen een hinderpaal voor de herroeping van het uitstel dat van rechtswege van toepassing is in geval tijdens de proeftijd een nieuwe veroordeling tot meer dan twee maanden gevangenisstraf wordt uitgesproken.

Deze voorbeelden wijzen erop dat er een reëel probleem bestaat. De oplossing van het voorliggend ontwerp bestaat er dus in de uitwissing te vervangen door de niet-vermelding behalve voor de politiestrafen (artikel 17) en een gradatie in te voeren voor de toegang tot de gegevens (artikelen 9 en 10).

De minister wijst daarna op de verschillen tussen de nieuwe en de oude regeling wat betreft lichte veroordelingen die een vervallenverklaring of een ontzetting inhouden. Zeer snel is aan het licht gekomen dat de wet van 1991 haar doel is voorbijgeschoten, te weten het opruimen van obstakels voor de resocialisatie van lichtgestraften.

In tal van gevallen was uitwissing immers niet mogelijk. Volgens artikel 619, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering is de uitwissing niet van toepassing op veroordelingen die vervallenverklaringen of ontzettingen inhouden waarvan de gevolgen zich over meer dan drie jaar uitstrekken. Naast de niet zo talrijke vervallenverklaringen en ontzettin-

juge, qui sont peu nombreuses, il existe une multitude de déchéances et d'interdictions automatiques, résultant d'office de la condamnation du chef de certaines infractions, de sorte que le nombre de condamnations susceptibles d'être effacées à l'heure actuelle est à peine supérieur à celui des condamnations effacées sous l'empire de la loi du 7 avril 1964. Les services du casier judiciaire central tiennent à jour un inventaire des dispositions légales prévoyant des déchéances ou interdictions. À titre d'exemple, le ministre cite le Code électoral, la loi relative à la fabrication, au commerce et au port des armes, les condamnations en matière d'administration et de surveillance des sociétés par actions, la loi relative aux accises et douanes, etc.

Le projet de loi à l'examen prévoit que l'exception à la non-mention sur les extraits des condamnations légères est limitée aux cas où la condamnation prononce une interdiction ou une déchéance. Dans certains domaines, il existe une obligation de prononcer une interdiction, conformément à l'article 31 du Code pénal, notamment en matière d'infractions dans le domaine des mœurs. Si le jugement prononce cette interdiction de plus de trois ans, la condamnation restera mentionnée jusqu'au moment d'une éventuelle réhabilitation.

Le principe suivi par la loi en projet consiste donc en la non-mention des condamnations légères pour les administrations publiques et les particuliers, mais pas pour les autorités judiciaires et policières. Ces condamnations resteront cependant mentionnées si le jugement prononce, outre la condamnation, une interdiction ou une déchéance dont les effets dépassent une durée de trois ans. La différence avec le système ancien s'explique par la nuance entre «prononcer» et «entraîner, comporter». L'article 594 proposé, alinéa 2, prévoit que les administrations n'ont pas accès aux condamnations légères (peines d'emprisonnement de moins de six mois), sauf si celles-ci comportent des déchéances ou des interdictions dont les effets dépassent une durée de trois ans, prononcées par un tribunal.

Une deuxième exception est également prévue. Les administrations peuvent, moyennant justification, avoir accès aux condamnations légères dont la connaissance leur est indispensable pour l'application d'une disposition légale ou réglementaire (mise en œuvre du Code électoral par exemple).

Le système d'accès modulé implique un accès en fonction d'une finalité bien déterminée, d'une réglementation ou d'une législation précise.

Un membre souligne que c'est le Sénat qui a effectué le travail de fond en la matière. Au départ d'une

gen uitgesproken door de rechter, zijn er ook tal van vervallenverklaringen en ontzettingen die automatisch toepassing vinden en ambtshalve volgen uit de veroordeling wegens bepaalde misdrijven zodat het aantal veroordelingen dat thans voor uitwissing in aanmerking komt, nauwelijks hoger ligt dan het aantal uitgewist onder de wet van 7 april 1964. De diensten van het Centraal Strafregister houden een lijst bij van de wetsbepalingen die vervallenverklaringen of ontzettingen opleggen. Als voorbeeld haalt de minister het Kieswetboek aan, de wapenwet, veroordelingen die te maken hebben met het bestuur van en het toezicht op vennootschappen op aandelen, de wettelijke bepalingen inzake douane en accijnzen, enz.

Volgens het voorliggende ontwerp is de uitzondering op het niet-vermelden van lichte veroordelingen op de uittreksels beperkt tot die gevallen waarin de veroordeling een ontzetting of een vervallenverklaring oplegt. In sommige gevallen moet er een ontzetting worden uitgesproken overeenkomstig artikel 31 van het Strafwetboek, onder meer bij zedenmisdrijven. Indien het vonnis een ontzetting van meer dan drie jaar oplegt, blijft de veroordeling vermeld tot aan het eventuele herstel in eer en rechten.

Het ontwerp huldigt dus het beginsel dat veroordelingen tot lichte straffen niet worden vermeld voor overheidsbesturen en particulieren maar wel voor gerechtelijke instanties en politie. Deze veroordelingen blijven evenwel vermeld indien het vonnis naast de veroordeling ook nog een ontzetting of een vervallenverklaring uitspreekt waarvan de gevolgen drie jaar te boven gaan. Het verschil met de oude regeling zit hem in de nuance tussen «uitspreken» en «ten gevolge hebben, inhouden». Het voorgestelde artikel 594, twee lid, bepaalt dat de administratieve overheden geen toegang krijgen tot lichte veroordelingen (d.w.z. gevangenisstraf van minder dan zes maanden), behalve indien deze een vervallenverklaring of een ontzetting inhouden waarvan de gevolgen zich over meer dan drie jaar uitstreken en in een vonnis worden uitgesproken.

Hetzelfde artikel voert nog een tweede uitzondering in. Met een geldige reden kunnen die overheden toch toegang krijgen tot lichte veroordelingen wanneer zij daarvan absoluut kennis moeten hebben om een wets- of verordeningsbepaling te kunnen toepassen (toepassing van de bepalingen van het Kieswetboek bijvoorbeeld).

De gradatie in de toegang tot het Strafregister komt erop neer dat nagegaan moet worden voor welk specifiek doel, voor de toepassing van welke specifieke wet of verordening de gegevens opgevraagd worden.

Een lid wijst erop dat het fundamentele werk betreffende deze materie in de Senaat is gebeurd.

proposition de Mme Truffaut (doc. Sénat, 1989-1990, n°s 905/1-2), on a mis au point au Sénat toute la réglementation relative à la réhabilitation. Il aurait, dès lors, été élégant d'au moins informer au préalable le Sénat des intentions du Gouvernement.

En ce qui concerne l'article 619, alinéa 2, proposé (article 17 du projet de loi), le membre fait remarquer que le projet à l'examen n'a rien modifié. Seul l'alinéa 1er l'a été dans la mesure où il ne mentionne plus que des peines de police.

L'intervenant réitère par ailleurs sa question sur les possibilités de rectification. L'intéressé peut-il demander que l'on change l'extrait qui lui a été délivré s'il y a eu erreur?

L'intéressé qui sollicite un extrait devra préciser pour quelle administration il le demande. Chaque administration devra, en effet, pouvoir disposer de certaines informations en fonction de sa finalité propre.

Il peut donc y avoir une distinction en fonction de l'administration pour laquelle on demande l'extrait. Le membre estime que cela pose une difficulté supplémentaire.

En outre, il y aura une nette distinction entre les informations qu'obtiendront les autorités judiciaires, les administrations et les particuliers. Les autorités judiciaires disposeront de toutes les informations, à moins qu'elles ne soient périmées, que les condamnations n'existent plus. Si les autorités judiciaires peuvent disposer de ces éléments, cela signifie aussi que ceux-ci figureront dans le dossier répressif.

Le dossier répressif est aujourd'hui assorti d'un droit de communication à la partie civile. Cela signifie que l'intéressé peut obtenir pour lui-même un extrait où toutes les condamnations ne sont pas mentionnées tandis que la partie civile, exerçant son droit de communication d'un dossier répressif, apprendra tout sur l'intéressé. Aussi l'intervenant revient-il à une idée déjà évoquée, à savoir que le casier judiciaire ne pourrait pas être consulté, même pas par le juge appelé à statuer, sauf au moment où il doit fixer la peine.

Le casier judiciaire, sert, en effet, à établir les antécédents. Il faudra en tout cas trouver une solution. Le projet à l'examen module certes l'accès mais on rend publiques les informations les plus lourdes en les mettant à la disposition de quiconque a accès au dossier répressif. Selon l'orateur, c'est peut-être à juste titre, mais les conséquences sont incalculables.

Une dernière observation concerne l'article 458 du Code pénal. L'intervenant suppose que quiconque

Vertrekkende van een voorstel van mevrouw Truffaut, werd in de Senaat de hele reglementering betreffende eerherstel op punt gesteld (Stuk Senaat, 1989-1990, nrs. 905/1-2). Het zou aldus elegant geweest zijn om minstens de Senaat vooraf kennis te geven van de inzichten van de regering.

Wat betreft het voorgestelde artikel 619, tweede lid (artikel 17 van het wetsontwerp), merkt dit lid op dat er niets werd gewijzigd door het voorliggende ontwerp. Enkel het eerste lid werd gewijzigd, in zoverre nu enkel politiestrafpen worden vermeld.

Ten derde herhaalt deze spreker zijn vraag over de mogelijkheden van een rectificatie. Kan de betrokkene vragen het hem afgeleverde uittreksel aan te passen, indien er een vergissing is gebeurd?

Tevens zal de betrokkene die een uittreksel vraagt, duidelijk moeten maken ten behoeve van welke administratie hij het vraagt. Elke administratie gaat immers volgens haar eigen finaliteit over bepaalde informatie moeten kunnen beschikken.

Er kan dus een onderscheid bestaan, naargelang de administratie ten behoeve van dewelke men het attest vraagt. Dit lid is van oordeel dat dit een bijkomende moeilijkheid met zich brengt.

Bovendien zal er een duidelijk onderscheid zijn tussen de informatie die de gerechtelijke overheden bekomen, de administraties en de particulieren. De gerechtelijke overheden zullen over alle informatie beschikken, tenzij degene die vervallen zijn, veroordelingen die niet meer bestaan. Als de gerechtelijke overheden over deze elementen kunnen beschikken, betekent dit ook dat deze elementen zich in het straf-dossier zullen bevinden.

Het straf-dossier wordt thans gekoppeld aan een inzage-recht van de burgerlijke partij. Dit betekent dat de betrokkene voor zichzelf een uittreksel kan krijgen waar niet alle veroordelingen zijn op vermeld, terwijl de burgerlijke partij bij inzage van een straf-dossier alles zal vernemen over de betrokkene. Aldus komt de spreker terug op een vroeger idee, namelijk dat het strafregister niet ter inzage zou zijn, zelfs van de rechter die moet uitspreken en pas door hem zou kunnen worden geraadpleegd op het ogenblik dat deze de strafmaatregel moet bepalen.

Het strafregister dient immers om de antecedenten te bepalen. Er zal hier in ieder geval een oplossing moeten worden gevonden. Het voorliggende ontwerp moduleert de toegang wel, maar de zwaarste informatie maakt men publiek, ter beschikking van eenieder die toegang heeft tot het straf-dossier. Volgens de spreker is dit misschien terecht, maar zijn de gevolgen niet in te schatten.

Een laatste opmerking betreft artikel 458 van het Strafwetboek. De spreker veronderstelt dat eenieder

prend connaissance, de quelque manière que ce soit, des données du casier judiciaire ressortit à cet article et est donc tenu au secret professionnel.

En ce qui concerne cette dernière observation, le ministre renvoie à l'article 15 du projet à l'examen. L'article 458 du Code pénal s'applique aux personnes qui interviennent dans la collecte d'informations mais aussi aux personnes qui délivrent les extraits (transmission).

En ce qui concerne le droit à une éventuelle rectification, le ministre précise que le projet ne le prévoit pas expressément.

Il renvoie au débat en Commission de la Justice de la Chambre et à l'argumentation développée à propos de la protection de la vie privée (doc. Chambre, n° 998/4 — 1996/1997, p. 13 et suiv.). Un avis avait d'ailleurs été demandé à la commission de la protection de la vie privée (voir annexe) et un amendement, visant à lever un doute concernant la question de savoir si tout particulier pouvait avoir connaissance des données pour éventuellement demander une rectification, a été adopté à l'article 9 (doc. Chambre, n° 998/3, amendement n° 8). Ainsi, cet article prévoit *in fine* que toute personne justifiant de son identité bénéficie du droit de communication des données du casier judiciaire qui la concernent directement, conformément à l'article 10 de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.

La règle essentielle consiste à dire que le droit de communication (article 10) s'applique, ce qui ouvre un droit à une rectification éventuelle. Toutefois, le ministre est d'avis que cette possibilité de rectification se limite aux données qui figurent dans la banque de données. Le droit d'un particulier d'exiger la rectification des données se trouvant dans l'extrait n'est donc pas visé. Si le particulier n'est pas d'accord sur la manière dont est appliqué l'article 9 ou 10, aucun mécanisme n'est prévu dans le dispositif actuel du projet. Aucune procédure de rectification n'est prévue si la personne estime que l'extrait n'est pas correct. Il souligne qu'il arrive fréquemment, dans le cadre d'une procédure judiciaire, que les avocats plaident que le casier n'est pas exact. Si cela ne semble pas suffisant, un amendement devra être envisagé(1).

Un membre se réfère à l'article 596, alinéa 2, proposé (article 10 du projet à l'examen). Cet article vise une situation spécifique, à savoir la demande d'un extrait en vue d'accéder à une activité dans un

die inzage heeft, op welke wijze dan ook, van de gegevens van het strafregister, onder de toepassing van dit artikel valt en dus gehouden is aan een beroepsgeheim.

Wat betreft deze laatste opmerking, verwijst de minister naar artikel 15 van het voorliggende ontwerp. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op personen die meewerken aan het verzamelen van gegevens, maar ook op personen die de uittreksels afleveren (het toezenden).

Wat betreft het recht op eventuele rectificatie, verduidelijkt de minister dat dit niet uitdrukkelijk is bepaald in het ontwerp.

Hij verwijst naar het debat in de Kamercommissie voor de Justitie en naar de argumenten die aangevoerd werden in verband met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (Stuk Kamer, nr. 988/4 — 1996/1997, blz. 13 e.v.). Aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer is overigens een advies gevraagd (zie bijlage) en op artikel 9 is een amendement aangenomen dat ertoe strekt alle twijfels weg te nemen omtrent de vraag of eenieder kennis moet kunnen nemen van alle op hem betrekking hebbende gegevens met het oog op mogelijke rechtzettingen (Stuk Kamer, nr. 988/3, amendement nr. 8). Het laatste lid van dat artikel bepaalt dat eenieder die zijn identiteit bewijst, het recht op mededeling geniet van de rechtstreeks op hem betrekking hebbende gegevens uit het Strafwetboek, conform artikel 10 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

De voornaamste regel is dat het recht op mededeling (artikel 10) van toepassing is zodat dit een recht op eventuele rechtzetting opent. De minister is evenwel van mening dat die correctiemogelijkheid beperkt blijft tot de gegevens die zijn opgeslagen in de gegevensbank. Hier gaat het dus niet om het recht van een privé-persoon om de rechtzetting te eisen van gegevens die in een uittreksel voorkomen. Indien de privé-persoon het niet eens is met de manier waarop artikel 9 of 10 wordt toegepast, kan hij niet terugvallen op een mechanisme dat in deze wet wordt geregeld: er is geen rechtzettingsprocedure indien de betrokkene van mening is dat het uittreksel niet correct is. Hij onderstreept dat het in het kader van een gerechtelijke procedure vaak gebeurt dat de advocaten aanvoeren dat het strafregister niet juist is. Indien deze zaak niet geregeld wordt, zal gedacht moeten worden aan een amendement(1).

Een lid verwijst naar het voorgestelde artikel 596, tweede lid (artikel 10 van het voorliggende ontwerp). Dit artikel betreft een specifieke situatie, namelijk de aanvraag van een uittreksel met het oog

(1) Cf. en annexe la note déposée par le ministre lors de la lecture du rapport.

(1) Zie bijlage: nota die de minister bij de lezing van het verslag aan de commissie heeft bezorgd.

secteur déterminé. Si l'extrait n'est pas correct, l'intéressé n'a d'autre recours que celui de s'adresser à son administration communal, qui avertira le service du casier judiciaire central.

On peut aussi imaginer la situation où l'intéressé et l'autorité demandent un extrait. Dans la formule «modulée» du projet, l'autorité obtient la communication d'autres données que l'intéressé et la confrontation des extraits pourrait éventuellement amener l'autorité, à l'insu de l'intéressé, à prendre une décision. L'A.R.G.O., par exemple, est un organisme public; il a accès aux données et peut, par conséquent, demander un extrait. L'intéressé qui pose sa candidature recevra un extrait différent puisqu'il se sera adressé à sa commune.

Le ministre se réfère à la problématique soulevée à la Chambre de donner éventuellement un accès direct aux employeurs, aux dirigeants d'un club sportif, d'une association. Il est en effet possible que le particulier qui demande l'extrait ne précise pas explicitement le but de celui-ci. Le ministre estime toutefois qu'il relève de la responsabilité des pouvoirs organisateurs de demander des extraits spécifiques, en application de l'article 596, alinéa 2, proposé.

Qu'il s'agisse de la sélection de bénévoles ou de salariés, les pouvoirs organisateurs ont la responsabilité d'exiger cet extrait particulier.

Le ministre de la Justice doit veiller à faire spécifier sur les extraits que ceux-ci ont été demandés pour ce type d'emploi particulier.

Un membre demande pourquoi on n'a pas opté pour un système simple dans lequel l'administration demanderait les extraits, l'intéressé ne pouvant se faire délivrer un extrait que pour les besoins d'un recours contre les éléments contenus dans la banque de données, conformément à la législation sur la protection de la vie privée. Le fait de pouvoir demander des extraits par deux filières régies par des conditions différentes est de nature à engendrer des situations conflictuelles.

Le ministre souligne qu'il ne faut pas perdre de vue qu'il s'agit d'administrations publiques bien déterminées (un inventaire sera fait), que les renseignements ne peuvent être obtenus que sur la base d'un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, et que ces informations doivent être nécessaires pour l'application des dispositions légales.

Il est donc clair qu'un accès aux données n'est pas automatiquement prévu pour le secteur de

op de toegang tot een activiteit in een bepaalde sector. Indien het uittreksel niet klopt, kan de betrokkene niets anders doen dan zich tot zijn gemeentebestuur te wenden, dat de dienst van het Centraal Strafregister daarvan op de hoogte zal brengen.

Tevens kan men zich de situatie indenken, waarbij zowel de betrokkene als de overheid een uittreksel vragen. In de gemoduleerde situatie van het ontwerp, krijgt de overheid inzage van andere gegevens dan de betrokkene; het naast elkaar leggen van de attesten kan eventueel, zonder kennis van de betrokkene, aanleiding zijn tot een beslissing van de overheid. ARGO is bijvoorbeeld een publieke instelling en heeft toegang tot de gegevens, kan dus een uittreksel vragen. De betrokkene die zich kandidaat stelt zal een ander uittreksel krijgen, aangezien deze zich zal richten tot zijn gemeente.

De minister verwijst naar de behandeling van de problematiek in de Kamer die verband hield met het verlenen van een directe toegang aan de werkgevers, het bestuur van een sportclub, een vereniging. Het is immers mogelijk dat de privé-persoon die het uittreksel vraagt, niet duidelijk preciseert waarvoor hij dat uittreksel nodig heeft. De minister meent evenwel dat het tot de verantwoordelijkheid van de inrichtende besturen behoort specifieke uittreksels te vragen overeenkomstig het voorgestelde artikel 596, tweede lid.

Ongeacht of het gaat om de selectie van vrijwilligers of loontrekkenden, de inrichtende besturen zijn verantwoordelijk voor het vragen van dit specifieke uittreksel.

De minister van Justitie moet er overigens voor zorgen dat op de uittreksels duidelijk gespecificeerd wordt dat ze aangevraagd werden voor een bepaald soort betrekking.

Een lid vraagt waarom niet werd geopteerd voor een eenvoudig systeem, waarbij de administratie de uittreksels vraagt, en waarbij de betrokkene slechts een uittreksel kan krijgen in het licht van een verhaal tegen de gegevens die vermeld zijn in de databank, overeenkomstig de wetgeving op de bescherming van de privacy. Het feit van aan twee kanalen de mogelijkheid te geven uittreksels te vragen, onder verschillende voorwaarden, werkt conflictsituaties in de hand.

De minister onderstreept dat niet uit het oog verloren mag worden dat het om welbepaalde overheidsbesturen gaat (er zal een inventaris worden opgesteld), dat de inlichtingen slechts verkregen kunnen worden op basis van een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit en dat de mededeling van informatie slechts kan geschieden met het oog op de toepassing van wettelijke bepalingen.

Het is dus duidelijk dat de onderwijssector niet automatisch toegang heeft tot de gegevens en dat de

l'enseignement et que les mêmes règles que celles prévues pour les autres administrations publiques prévalent pour les administrations compétentes en matière d'enseignement.

En principe et sauf exception, pour l'accès à un emploi, c'est le particulier qui demande l'extrait et le produit à l'employeur qu'il s'agisse d'une administration ou d'un privé.

Un commissaire demande si l'extrait mentionnera bien la finalité pour laquelle il a été délivré. L'obligation de mentionner la finalité ne lui semble pas explicitement reprise dans le projet.

Le ministre renvoie à l'article 10. Il souligne l'importance de cette mention dans un système d'accès modulé.

Plusieurs membres estiment que la loi en projet devrait être plus explicite à ce sujet.

En réponse à la question sur une rectification possible à la demande d'un particulier, le ministre précise que le casier judiciaire central est considéré comme la banque publique des données relatives aux condamnations. Son organisation, sa composition et sa gestion correctes relèvent d'une responsabilité essentiellement publique. Il faut éviter que le casier judiciaire central ne soit établi contradictoirement.

On a dressé, très précisément, la liste des condamnations qui doivent y figurer. Toute mention se fait sur la base d'un document établi objectivement.

Les principes d'une bonne administration peuvent s'appliquer à la responsabilité publique. Il incombe à l'autorité de corriger les erreurs éventuelles.

Le ministre n'estime pas nécessaire de prévoir une procédure complémentaire instaurant un droit individuel de rectification. Le problème doit être réglé dans le cadre d'une relation correcte entre l'autorité et le citoyen. Si le fonctionnaire ou l'autorité ne s'acquitte pas correctement de sa mission, le citoyen peut réagir par tous les moyens classiques (procédure judiciaire ou recours aux supérieurs hiérarchiques externes).

Une procédure *ad hoc* impliquant un débat contradictoire sur une mention éventuelle au casier judiciaire ne lui paraît pas opportune.

Le ministre évoque ensuite l'observation relative à l'intégralité des informations pour le magistrat.

Le ministre souligne que l'extrait figurant dans un dossier judiciaire vise à permettre une juste applica-

regels waarin is voorzien voor de andere overheidsbesturen eveneens gelden voor de besturen die bevoegd zijn voor onderwijs.

Voor de uitoefening van een beroep is het, in beginsel en behoudens uitzonderingen, de particulier die het uittreksel aanvraagt en het bezorgt aan de werkgever, ongeacht of die een overheidsbestuur dan wel een privé-persoon is.

Een commissielid vraagt of op het uittreksel vermeld zal worden waarvoor het wordt afgegeven. De verplichting om het doel van de afgifte te vermelden, wordt in het ontwerp niet uitdrukkelijk opgenomen.

De minister verwijst naar artikel 10. Hij onderstreept het belang van die vermelding in een systeem van gemoduleerde toegang.

Verschillende leden menen dat het wetsontwerp hieromtrent duidelijker zou moeten zijn.

In antwoord op de vraag van mogelijke rectificatie door een particulier, verduidelijkt de minister dat het centraal strafregister beschouwd wordt als de overheidsdatabank van veroordelingen. De correcte opstelling, samenstelling en het beheer ervan is aldus een inherente overheidsverantwoordelijkheid. Men moet vermijden dat het centraal strafregister tegensprekelijk wordt opgesteld.

De lijst van op te nemen veroordelingen is zeer precies opgesteld. Elke vermelding gebeurt op basis van een objectief geschreven document.

De principes van behoorlijk bestuur kunnen worden toegepast op de overheidsverantwoordelijkheid. De overheid is verantwoordelijk om eventuele fouten te corrigeren.

De minister acht het niet nodig een bijkomende procedure te bepalen, waarbij een individueel correctierecht wordt ingebouwd. De problematiek dient te worden afgehandeld in het licht van een correcte relatie tussen de overheid en de burger. Als de ambtenaar of de overheid zijn taak niet op een behoorlijke manier waarneemt, kan de burger beroep doen op alle klassieke middelen om hiertegen te reageren (procedure via rechtbank, of procedure via externe hiërarchische oversten).

Een *ad hoc*-procedure, hetgeen een tegensprekelijk debat impliceert over de al dan niet vermelding in het strafregister, lijkt hem niet gepast.

Vervolgens gaat de minister in op een opmerking betreffende de integraliteit van informatie voor de magistrat.

De minister onderstreept dat het uittreksel in een gerechtelijk dossier het mogelijk maakt de strafwet

tion de la loi pénale, notamment en matière de récidive et en matière de sursis. Il est indispensable que le tribunal ait une connaissance de la suspension du prononcé d'une condamnation, par exemple.

Par contre, une condamnation qui a fait l'objet d'une réhabilitation ne figurera pas dans l'extrait versé par le parquet au dossier de la procédure.

Un membre revient sur le problème de la rectification. Il se réfère à l'article 10, c'est-à-dire à l'article 596 proposé. Cet article dispose que mention sera faite de certaines condamnations «lorsque cet élément est constitutif de l'infraction ou qu'il en aggrave la peine». Cette disposition induit une situation incertaine, un élément d'appréciation, qui n'apparaît pas nécessairement dans la qualification. Il faut qu'en l'espèce l'intéressé puisse réagir.

Il peut, en outre, y avoir une discordance entre les extraits délivrés à l'autorité et au particulier.

L'interprétation peut varier d'un fonctionnaire à l'autre. Pour cela aussi, l'intervenant estime préférable que ce soit l'autorité qui demande les extraits. En l'espèce, on a en effet deux sources d'information parallèles qui peuvent être contradictoires.

La remarque selon laquelle, alors, certaines personnes ne poseraient pas leur candidature à un emploi donné, ne lui semble pas pertinente. Chacun connaît ses antécédents.

Le ministre déclare que, même en l'absence de procédure de rectification *ad hoc*, il peut néanmoins y avoir une certaine interaction entre l'intéressé et le fonctionnaire. Il peut y avoir un dialogue en vue d'ajuster les choses. Il ne faut pas tabler par définition sur un refus.

Le ministre ne connaît pas de cas où une administration réclamerait le même extrait qu'un particulier. Le principe consiste en la remise de l'extrait par le particulier à l'employeur. C'est le particulier qui demande l'extrait, avec la mention que celui-ci est demandé en vue d'un emploi dans le secteur visé.

Un membre demande si la condamnation faisant l'objet d'une réhabilitation reste inscrite dans la banque de données. Si oui, à qui peut-elle être communiquée?

Le ministre confirme que cette condamnation sera communiquée aux autorités judiciaires. Par contre, elle ne figurera pas dans le dossier déposé par le parquet dans le cadre d'une procédure pénale.

Un commissaire fait remarquer que la condamnation faisant l'objet d'une réhabilitation ne sera pas communiquée non plus dans l'hypothèse prévue à

billijk toe te passen, vooral in gevallen van recidive en uitstel. De rechtbank moet absoluut weten dat een veroordeling bijvoorbeeld is opgeschort.

Een veroordeling waarop nadien eerherstel is gevolgd, wordt daarentegen niet vermeld op het uittreksel dat door het parket bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd.

Een lid komt terug op het probleem van rectificatie. Hij verwijst naar artikel 10, voorgesteld artikel 596. Dit artikel bepaalt dat vermelding van bepaalde veroordelingen zal worden opgenomen, «indien dit een constitutief element van de inbreuk is of de straf verzwart». Deze bepaling houdt een niet te programmeren situatie, een beoordelingselement in, dat niet noodzakelijk in de kwalificatie voorkomt. De betrokkene moet hiertegen kunnen reageren.

Tevens wijst deze spreker op een mogelijke discrepantie tussen uittreksels van de overheid en van het individu.

De ene ambtenaar kan een andere interpretatie voor ogen hebben dan de andere. Daarom ook is het volgens deze spreker verkieslijk dat de overheid de uittreksels zou vragen. In casu heeft men immers twee parallelle informatiebronnen, die mogelijk contradictorisch zijn.

De opmerking dat bepaalde mensen zich dan geen kandidaat zouden stellen voor een bepaalde betrekking, lijkt hem niet relevant. Ieder kent zijn antecedenten.

De minister wijst erop dat, hoewel geen ad hoc-procedure voor rectificatie is bepaald, er toch een zekere interactiviteit kan zijn tussen de betrokkene en de ambtenaar. Er kan een gesprek zijn om de zaken aan te passen. Men moet niet per definitie uitgaan van een weigering.

De minister kent geen gevallen waarin een overheidsbestuur hetzelfde uittreksel als een particulier zou vragen. In principe wordt het uittreksel door de particulier aan de werkgever overhandigd. Het is de particulier die het uittreksel vraagt. Op dat uittreksel wordt vermeld dat het wordt aangevraagd met het oog op een betrekking in een bepaalde sector.

Een lid vraagt of de veroordeling waarop eerherstel is gevolgd, in de gegevensbank opgenomen blijft. Zo ja, aan wie mag die veroordeling worden meegegeeld?

De minister bevestigt dat die veroordeling wordt meegegeeld aan de gerechtelijke instanties. Ze wordt daarentegen niet opgenomen in het dossier dat door het parket wordt ingediend in het kader van een strafrechtspleging.

Een commissielid merkt op dat de veroordeling waarop eerherstel is gevolgd, ook niet wordt meegegeeld in het geval bedoeld in artikel 10 wanneer een

l'article 10, lorsque la demande d'extrait est effectuée en vue d'une activité qui relève de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs.

Le ministre réplique que la réhabilitation fait l'objet d'une procédure et que la chambre des mises en accusation sera consciente des conséquences d'une décision positive, en ce sens notamment que les décisions de réhabilitation ne figurent pas dans les extraits délivrés aux particuliers ou aux administrations.

Un membre revient sur le problème posé par le fait que les services judiciaires pourront disposer de l'extrait le plus détaillé et par le droit de consultation de toutes les parties au procès.

Il se réfère à la suggestion d'un membre de ne mettre l'extrait qu'à la disposition du juge appelé à statuer, et non, dès lors, à celle des autres coinceulés et des parties civiles.

La protection de la vie privée étant de stricte application, il ne lui paraît pas logique que toute une série de parties au procès puissent disposer de l'extrait.

Un autre membre attire l'attention sur le problème fondamental de l'égalité des parties. Une inégalité peut être invoquée si l'information est différente au niveau du juge, du parquet et des parties.

Le juge ne peut motiver sa décision sur base d'une pièce non communiquée aux parties.

Le ministre souligne la distinction entre l'appréciation de la culpabilité et l'appréciation de la peine. En principe, la partie civile ne plaide pas sur la peine. Par contre, il reconnaît que l'extrait du casier pourrait déjà intervenir au niveau de la culpabilité.

Une sénatrice estime que le projet ne va pas assez loin, ce qui explique le dépôt de plusieurs amendements. Elle renvoie à l'opinion publique, qui réclame un traitement juridique différent, privilégiant la protection de l'enfant, susceptible d'être en contact avec des personnes dont le système judiciaire connaît la capacité de récidive.

Un premier amendement (doc. Sénat, n° 1-663/2, amendement n° 1) vise une extension de la liste des activités mentionnées à l'article 596 proposé (article 10 du projet).

Elle cite l'exemple d'un cas concret d'attouchement avec des enfants par un ouvrier communal travaillant dans une école.

uittreksel wordt aangevraagd teneinde toegang te krijgen tot een activiteit die onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen valt.

De minister antwoordt dat om eerherstel te krijgen, men een procedure moet instellen en dat de kamer van inbeschuldigingstelling zich bewust is van de gevolgen van een positieve beslissing, namelijk dat de beslissingen tot eerherstel niet opgenomen worden in de uittreksels die afgegeven worden aan particulieren of overheidsbesturen.

Een lid komt terug op het opgeworpen probleem met betrekking tot het feit dat de gerechtelijke diensten over het meest uitgebreide uittreksel zullen kunnen beschikken en het inzagerecht van alle procespartijen.

Hij verwijst naar de suggestie van een lid om het uittreksel enkel ter beschikking te stellen van de rechter die uitspraak moet doen, dus niet van de andere medevervolgden en de burgerlijke partijen.

Gelet op de strikte toepassing van de bescherming van de privacy, lijkt het hem niet logisch dat een veelheid van procespartijen over het uittreksel kan beschikken.

Een ander lid vestigt de aandacht op het fundamentele probleem van de ongelijkheid van de partijen. Men kan over ongelijkheid spreken wanneer de informatie verschillend is voor de rechter, voor het parket en voor de partijen.

Een rechter kan zijn beslissing niet motiveren op basis van een niet aan de partijen overgelegd stuk.

De minister wijst op het verschil tussen de beoordeling van de schuld en de beoordeling van de straf. De burgerlijke partij pleit in principe niet over de straf. Hij erkent daarentegen dat het uittreksel van het strafregister reeds van belang zou kunnen zijn wanneer de schuldvraag ter sprake komt.

Een senator meent dat het ontwerp niet ver genoeg gaat, hetgeen verklaart waarom zij verschillende amendementen indient. Zij verwijst naar de publieke opinie die een andere behandeling door het gerecht eist, die bijzondere aandacht vraagt voor de bescherming van het kind dat mogelijk in contact komt met personen van wie het gerechtelijk apparaat weet dat ze tot recidive in staat zijn.

Een eerste amendement (Stuk Senaat, nr. 1-663/2, amendement nr. 1) heeft tot doel de lijst uit te breiden van de activiteiten die in het voorgestelde artikel 596 (artikel 10 van het ontwerp) vermeld worden.

Ze haalt het concrete voorbeeld aan van een gemeentearbeider die in een school werkt en kinderen seksueel betast.

Un autre amendement (doc. Sénat, n° 1-663/2, amendement n° 2) introduit un article nouveau, prévoyant un registre spécial des infractions sexuelles contre les enfants.

Le registre spécial serait un élément supplémentaire, parallèlement à la création du centre pour les enfants disparus.

Les deux autres amendements (doc. Sénat, n° 1-663/2, amendements n°s 3 et 4) visent à ce que la réhabilitation ne soit pas complète pour des faits de mœurs accomplis sur un mineur.

Le texte actuel du projet prévoit qu'une personne condamnée pour des faits de mœurs accomplis sur un mineur peut être réhabilitée, après dix ans. Ainsi, toute trace de l'acte aurait disparu, même si ces personnes sont toujours susceptibles de récidive grave.

Un membre précise que cette problématique s'inscrit dans une discussion fondamentale sur le mécanisme même du casier judiciaire. D'une part, il faut maintenir en mémoire des faits graves et d'autre part, il faut laisser la possibilité aux condamnés de sortir d'un système qui les enferme définitivement dans la trace d'une condamnation.

Une deuxième discussion qui s'impose est de savoir s'il faut limiter cette trace définitive aux condamnations pour faits de sexualité à l'égard des enfants. D'autres infractions peuvent être également très graves et méritent peut-être aussi un traitement particulier. Faut-il isoler les faits de mœurs accomplis sur un mineur ?

De plus, ne faut-il pas distinguer par exemple une personne qui détient une cassette pornographique et une personne qui a violé une petite fille ?

Un membre se réfère au sens de la peine. Il ne peut accepter les amendements en question.

Il estime que quelqu'un qui est par exemple membre d'une organisation criminelle est aussi nuisible à la société qu'une personne condamnée pour des faits de mœurs commis sur des mineurs bien que, sur le plan personnel, le premier fait soit moins grave.

Il souligne ensuite qu'il pourrait y avoir un conflit d'intérêts. Il se réfère au conflit d'intérêts relatif à la délivrance des cartes d'identité. Le projet de loi à l'examen prévoit lui aussi que les communes délivrent éventuellement des extraits du casier judiciaire.

Pour éviter un conflit d'intérêts éventuel, on devrait alléguer que cette délivrance ne se fait pas sur la base de l'article 129, § 2, troisième tiret, de la Constitution.

Een ander amendement (Stuk Senaat, nr. 1-663/2, amendement nr. 2) tot invoeging van een nieuw artikel voorziet in een speciaal register van seksuele misdrijven tegen kinderen.

Het speciaal register zou een bijkomend element vormen, naast de oprichting van het centrum voor vermiste kinderen.

De twee andere amendementen (Stuk Senaat, nr. 1-663/2, amendementen nrs. 3 en 4) bepalen dat het herstel in eer en rechten niet volledig is voor zedenfeiten ten aanzien van een minderjarige.

De huidige tekst van het ontwerp bepaalt dat een persoon die voor zedenfeiten ten aanzien van een minderjarige veroordeeld is, na tien jaar in eer en rechten hersteld kan worden. Zo verdwijnt elk spoor van de daad, zelfs al blijft het mogelijk dat deze personen recidiveren.

Een lid merkt op dat deze problematiek aan de orde moet komen in een fundamentele discussie over het eigenlijke mechanisme van het strafregister. Enerzijds moet men zware feiten in een «geheugen» bewaren en anderzijds moet men de mogelijkheid openlaten dat veroordeelden het merkteken van een veroordeling niet definitief blijven dragen.

Een tweede discussie moet gevoerd worden over de vraag of men dit definitieve merkteken moet beperken tot veroordelingen voor seksuele feiten ten aanzien van kinderen. Andere misdrijven kunnen eveneens zeer zwaar zijn en verdienen misschien ook een bijzondere behandeling. Moet men zedenfeiten ten aanzien van minderjarigen afzonderlijk behandelen ?

Moet men bovendien geen onderscheid maken tussen bijvoorbeeld een persoon die een pornocassette in zijn bezit heeft en een persoon die een meisje verkracht heeft ?

Een lid verwijst naar de zingeving van de straf. Hij kan de aangehaalde amendementen niet aanvaarden.

Hij is van oordeel dat bijvoorbeeld iemand die lid is van een criminele organisatie even maatschappij-aantastend is als een veroordeelde voor seksuele feiten op minderjarigen, hoewel het eerste persoonlijk minder erg is.

Vervolgens onderstreept hij de mogelijkheid van een belangenconflict. Hij verwijst naar het belangenconflict in verband met de uitreiking van identiteitskaarten. In het voorliggende wetsontwerp wordt eveneens bepaald dat gemeenten eventuele uittreksels van het strafregister uitreiken.

Om een eventueel belangenconflict te vermijden, zou moeten worden ingeroepen dat deze uitreiking niet gebeurt op basis van artikel 129, § 2, 3e gedachtestreepje, van de Grondwet.

Un membre est d'avis que la réhabilitation doit être possible, quelle que soit la gravité des faits commis.

Un membre demande si, dans la philosophie du projet, la notion d'effacement sera, de façon générale, minimisée par rapport à ce qu'elle était antérieurement, y compris pour des peines très légères.

Le ministre répond que l'on élargit le champ d'application de la disposition ancienne, où l'on parlait d'effacement, parce que l'on s'est rendu compte qu'en raison du grand nombre d'exceptions à cet effacement, l'exception était devenue la règle.

On ne peut pas dire que, dans le système du projet, on efface plus de condamnations, mais il y aura plus de non-mentions qu'il n'y avait d'effacements.

Pour ce qui est des condamnations légères, si la condamnation contient également le prononcé d'une interdiction ou d'une déchéance dont les effets dépassent une durée de trois ans, elle sera toujours mentionnée.

Or, dans la plupart des infractions en matière de mœurs, le tribunal doit prononcer une telle interdiction alors que dans les autres cas, un pouvoir d'appréciation est laissé au juge.

Dès lors, il sera excessivement rare que des infractions pour des faits de mœurs ne soient pas mentionnées sur les extraits délivrés aux administrations publiques et aux particuliers.

Pour les rares cas qui, en fonction de la règle générale prévue aux articles 594, alinéa 2, et 595, alinéa 2, ne figureront plus après trois ans sur les extraits, le projet prévoit qu'en raison du besoin particulier de protection des enfants, toutes les condamnations, même légères, et les mesures de défense sociale, figureront sur les extraits délivrés aux particuliers en vue de l'accès à une activité dans le secteur de la jeunesse.

Cependant, il est exact qu'en cas de réhabilitation, les interdictions disparaissent et la condamnation ne peut plus être portée sur les extraits délivrés aux administrations publiques et aux particuliers.

C'est pourquoi, afin de tenir compte des effets importants de la décision de réhabilitation, le Gouvernement a voulu entourer la prise de cette décision de plus de garanties. Un dossier sérieux devra être constitué. La chambre des mises en accusation prendra ses responsabilités sur base d'un avis.

Les conséquences du système proposé par l'amendement pourraient être graves pour une série

Een lid is van mening dat herstel in eer en rechten mogelijk moet zijn ongeacht de zwaarte van de gepleegde feiten.

Een lid vraagt of door dit ontwerp aan het begrip uitwissing in het algemeen minder belang wordt gehecht dan vroeger, ook voor zeer lichte straffen.

De minister antwoordt dat het toepassingsgebied van de oude bepaling, waar over uitwissing werd gesproken, verruimd wordt omdat men tot het besef is gekomen dat wegens het grote aantal uitzonderingen op deze uitwissing de uitzondering regel was geworden.

Men kan niet zeggen dat men door de regeling van het ontwerp meer veroordelingen uitwist, maar er zullen meer niet-vermeldingen voorkomen en minder uitwissingen.

De lichte veroordelingen zullen altijd vermeld worden indien bij de veroordeling eveneens een vervallenverklaring of een ontzetting wordt uitgesproken waarvan de gevolgen drie jaar te boven gaan.

Het is echter zo dat bij de meeste zedenfeiten de rechtbank een ontzetting moet uitspreken, terwijl de rechter in andere gevallen over een beoordelingsvrijheid beschikt.

Bijgevolg zal het maar uiterst zelden voorkomen dat zedenmisdriven niet worden vermeld op de uittreksels die worden afgegeven aan overheidsbesturen en aan particulieren.

Voor de enkele zeldzame gevallen die — wegens de algemene regel waarin de artikelen 594, tweede lid, en 595, tweede lid, voorzien — na drie jaar niet meer voorkomen op de uittreksels, bepaalt het ontwerp dat met het oog op de bescherming van de kinderen alle veroordelingen (zelfs die tot lichte straffen) en alle maatregelen tot bescherming van de maatschappij moeten voorkomen op de uittreksels die aan particulieren worden afgegeven als ze een activiteit willen uitoefenen in een sector waar ze in aanraking komen met jongeren.

Het is evenwel zo dat bij herstel in eer en rechten de ontzettingen verdwijnen en de veroordeling niet meer mag voorkomen op de uittreksels die worden afgegeven aan overheidsbesturen en aan particulieren.

Om rekening te houden met de ingrijpende gevolgen van de beslissing tot herstel in eer en rechten, heeft de regering deze beslissing willen omringen met meer waarborgen. Er moet een ernstig dossier aangelegd worden. De kamer van inbeschuldigingstelling moet haar verantwoordelijkheid nemen op basis van een advies.

De in het amendement voorgestelde regeling kan ernstige gevolgen hebben voor personen die zijn ver-

de personnes condamnées pour des faits de gravité relative, jugées comme complices, ou pouvant être considérées comme ayant commis une erreur de jeunesse.

On sait que toutes les infractions à caractère sexuel ne relèvent pas nécessairement du domaine de la pédophilie.

De nombreuses infractions sont ainsi commises dans un contexte familial et peuvent être dues à un certain nombre de dysfonctionnements liés à des problèmes d'éducation ou résultant de circonstances particulières et auxquels il peut être porté remède.

Or, l'amendement a une portée tout à fait générale, et interdit à toutes ces personnes de demander un jour leur réhabilitation.

L'auteur de l'amendement demande si l'on ne peut pas prévoir de façon explicite des exceptions à l'exclusion de la réhabilitation.

Le ministre répond qu'il est difficile de déterminer *a priori* en quoi telle situation peut ou non justifier la réhabilitation. Certains complices peuvent être de véritables pervers, dangereux sur le plan du risque de récurrence, mais tous les autres ne sont pas nécessairement dans ce cas.

Il importe donc de rendre plus sérieuse la prise de décision, et de ne pas banaliser la réhabilitation. Celle-ci ne peut plus s'apparenter à une décision administrative; il s'agit d'une décision judiciaire à part entière, qui doit se fonder sur un dossier solide.

Afin de rencontrer, à tout le moins partiellement, les préoccupations de l'auteur de l'amendement, un membre suggère, à l'article 22 du projet, de faire de la phrase «Si le condamné ... délinquants sexuels.» un alinéa distinct, afin de souligner que l'on vise des situations d'exception, auxquelles sont liées des conditions spécifiques.

En ce qui concerne la remarque de l'auteur de l'amendement, au sujet des fonctions non visées à l'article 10, il est vrai que l'on peut imaginer une série d'exemples: le moniteur de natation d'une piscine publique, le chauffeur d'un bus scolaire ...

En outre, l'hypothèse d'un changement d'affectation n'est pas couverte par l'article en projet.

Imaginons par exemple un jardinier qui, après avoir travaillé à la maison communale, est transféré à une école.

L'attestation demandée pour la première fois des deux fonctions ne comportera pas les mentions utiles pour la seconde.

oordeeld wegens relatief zware feiten wanneer zij als medeplichtigen berecht zijn of wanneer men ervan kan uitgaan dat zij een jeugdzonde begaan hebben.

Bovendien zijn misdrijven die met seksualiteit te maken hebben, niet noodzakelijk allemaal pedofilie-misdrijven.

Binnen het gezin kunnen strafbare feiten gepleegd worden die het gevolg kunnen zijn van verstoorde verhoudingen die te maken hebben met opvoedingsproblemen of met bepaalde omstandigheden die verholpen kunnen worden.

Het amendement heeft evenwel een zeer algemene strekking en verbiedt dat al deze personen ooit hun herstel in eer en rechten vragen.

De indiener van het amendement vraagt of men niet uitdrukkelijk kan voorzien in uitzonderingen op het niet-toekennen van eerherstel.

De minister antwoordt dat het moeilijk is *a priori* te bepalen in welk opzicht een situatie al dan niet eerherstel kan rechtvaardigen. Sommige medeplichtigen kunnen gevaarlijke geperverteerden zijn omdat ze opnieuw misdrijven kunnen plegen, maar de daders zijn niet noodzakelijk allemaal zo.

Men moet de beslissing dus ernstiger opnemen en eerherstel niet afdoen als een doodgewone zaak. Deze beslissing mag niet langer op een administratieve beslissing lijken; het gaat om een volwaardige rechterlijke beslissing die gegrondvest moet zijn op een stevig dossier.

Om tenminste gedeeltelijk tegemoet te komen aan de bezorgdheid van de indiener van het amendement, stelt een lid voor in artikel 22 van het ontwerp van de zin «Wanneer de veroordeelde een straf heeft ondergaan ... of de behandeling van seksuele delinquenten bevatten.» een apart lid te maken en zo te onderstrepen dat men uitzonderingstoestanden op het oog heeft waarvoor specifieke voorwaarden gelden.

Wat betreft de functies die niet in artikel 10 opgenomen zijn en die de indiener van het amendement vermeldt, kan men zich weliswaar een aantal voorbeelden indenken: de zwemmonitor van een openbaar zwembad, de chauffeur van een schoolbus, ...

Bovendien wordt in het voorgestelde artikel geen rekening gehouden met de mogelijkheid van de verandering van betrekking.

We denken bijvoorbeeld aan een tuinier die, nadat hij in het gemeentehuis gewerkt heeft, overgeplaatst wordt naar een school.

Het attest dat voor de eerste betrekking gevraagd wordt, zal geen nuttige vermeldingen bevatten voor de tweede.

En ce qui concerne les frais de la procédure en réhabilitation (article 23), un sénateur constate que, contrairement à la réglementation actuelle, ils ne seront plus à charge de l'État, mais bien du requérant. En outre, l'intervenant croit pouvoir déduire de l'article 633 proposé du Code d'instruction criminelle qu'il faut que les frais de procédure soient payés pour que l'arrêt de réhabilitation soit exécutoire. En effet, celui-ci ne le devient qu'une fois que copie de la quittance a été versée au dossier.

Étant donné que ces frais sont réglés comme en matière correctionnelle, où les règles de *pro deo* ne sont pas applicables, il est possible qu'une personne démunie qui n'est pas en mesure d'assumer ces frais, puisse bel et bien obtenir la réhabilitation mais non la faire exécuter.

Même si ces frais ne seront sans doute pas élevés, il ne semble pas opportun au membre de conserver une telle disposition, dont la *ratio legis* semble être exclusivement de nature budgétaire.

Il souhaite dès lors que le ministre s'engage à ne pas introduire de tarif spécial pour la procédure de réhabilitation dans l'arrêté royal du 28 décembre 1950 portant règlement général sur les frais de justice en matière répressive. Les frais dont il est question à l'article 633 ne pourraient donc concerner que l'expédition des pièces.

Un autre membre estime que si les frais devaient s'élever à plusieurs milliers de francs, il faudrait prévoir une forme d'assistance judiciaire.

Un autre membre encore souhaite savoir si le défaut de paiement dans les deux mois du jugement est assorti d'une sanction. L'absence de paiement entraîne-t-elle l'inexécutabilité de l'arrêt? Selon lui, ce n'est pas le cas, car il ne s'agit pas d'un délai de forclusion. Au pire, l'exécution sera suspendue jusqu'à ce que l'intéressé se soit acquitté des frais, éventuellement par tranches.

Le ministre peut-il marquer son accord sur l'interprétation qui vient d'être donnée?

Lors de la lecture du rapport, le ministre a présenté la note suivante à la commission:

«Le ministre précise que les frais qui donneront lieu au paiement d'une rétribution par la personne intéressée sont ceux de la procédure en réhabilitation. Il s'agit des droits d'expédition touchant les extraits de jugements et d'arrêts visés dans la demande en réhabilitation. Chaque page coûte actuellement 115 francs (article 271, 2°, du Code des

Met betrekking tot de kosten van de rechtspleging tot herstel in eer en rechten (artikel 23) stelt een senator vast dat zij in tegenstelling tot de huidige regeling niet langer ten laste van de Staat vallen, maar ten laste van de verzoeker. Voorts meent spreker uit het voorgestelde artikel 633 van het Wetboek van Strafvordering te kunnen afleiden dat de betaling van de procedurekosten als voorwaarde geldt voor de uitvoering van het eerherstel. Het arrest wordt immers maar ten uitvoer gelegd nadat een kopie van de kwitantie bij het dossier is gevoegd.

Aangezien deze kosten worden geregeld zoals in correctionele zaken, waar de *pro deo*-regeling niet van toepassing is, kan dat ertoe leiden dat een minvermogende die deze kosten niet kan dragen, het eerherstel wel zal kunnen verkrijgen, maar niet kan doen uitvoeren.

Ook al zullen deze kosten wellicht niet hoog oplopen, toch lijkt het hem niet opportuun een dergelijke bepaling te behouden, waarvan de *ratio legis* uitsluitend van budgettaire aard lijkt te zijn.

Spreker wenst dan ook de belofte van de minister dat er in het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken geen speciaal tarief voor de procedure inzake eerherstel in het leven zal worden geroepen. De kosten waarvan sprake in artikel 633 zouden derhalve uitsluitend de expeditie van de stukken mogen betreffen.

Een ander lid is de mening toegedaan dat, wanneer de kosten enkele duizenden franken zouden belopen, er in een vorm van rechtsbijstand moet worden voorzien.

Een volgende spreker wenst te weten of er een sanctie verbonden is aan de ontstentenis van betaling binnen twee maanden na de uitspraak. Brengt dit de niet-uitvoerbaarheid van het arrest mee? Volgens hem niet, het gaat immers niet om een vervaltermijn. Er zal hoogstens een opschorting plaatsvinden totdat de betrokkene de kosten heeft voldaan, eventueel in schijven.

Kan de minister met deze interpretatie instemmen?

Bij de lezing van het verslag heeft de minister de commissie de volgende nota voorgelegd:

De minister wijst erop dat de betrokkene de kosten zal moeten dragen van de rechtspleging tot herstel in eer en rechten. Het gaat om de expeditie-rechten voor de uittreksels van de vonnissen en arresten bedoeld in het verzoek tot herstel in eer en rechten. Elke bladzijde kost thans 115 frank (artikel 271, 2°, van het Wetboek van registratie-, hypo-

droits d'enregistrement, d'hypothèque et de greffe). Les frais de la procédure en réhabilitation varieront donc en fonction du nombre de jugements ou d'arrêts visés par la demande et de la quantité de feuillets composant chacun de ceux-ci.

Par ailleurs, le coût de l'avis spécialisé prévu pour les délinquants sexuels à l'article 22 seront également à charge de la personne ayant sollicité la réhabilitation.

Enfin le délai de deux mois prévu à l'alinéa 2 de l'article 633 est un délai d'ordre. L'exécution de l'arrêt de réhabilitation par la transmission au Casier judiciaire central et à l'intéressé lui-même, ne pourra se faire qu'après le paiement complet des frais. Si celui-ci n'intervient pas dans le délai de deux mois, l'intéressé ne perdra pas le bénéfice de l'arrêt de réhabilitation mais son exécution restera suspendue jusqu'au paiement complet de la rétribution.»

III. DISCUSSION DES ARTICLES

Conformément à l'article 60.3 du règlement du Sénat, la discussion des articles porte uniquement sur les articles auxquels un amendement ou un sous-amendement ont été déposés, ainsi que sur ceux dont l'insertion est proposée par amendement.

Il s'agit concrètement des articles 4, 8, 9, 10, 16bis, 16ter, 16quater, 16quinquies, 16sexies, 16septies, 16octies, 17, 18, 22 et 23bis.

1. Article 4. — *article 590 du Code d'instruction criminelle*

M. Raes dépose un amendement n° 5 (doc. Sénat, n° 1-663/2), libellé comme suit:

« Compléter l'article 590, alinéa 1er, proposé par un 2^obis, libellé comme suit:

« 2^obis. Les conditions liées au sursis ou à la suspension ou au sursis probatoire pour la durée de leur validité. »

Justification

Il est essentiel que les services de police et les magistrats soient bien au fait de ces conditions de façon à pouvoir en contrôler le respect. Il ne suffit pas en effet que quelques assistants sociaux ou psychologues s'en chargent, auquel cas ces conditions manqueraient totalement de sérieux.

Le Casier judiciaire central doit devenir un instrument de travail moderne. La constitution d'un registre distinct compliquerait bien trop la mission des services judiciaires et policiers.

theek- en griffierechten). De kosten van de procedure tot herstel in eer en rechten zullen dus afhankelijk zijn van het aantal bladzijden van elk daarvan.

De kostprijs van het advies van de dienst gespecialiseerd in de behandeling van seksuele delinquenten waarin artikel 22 voorziet, valt overigens eveneens ten laste van de persoon die om herstel in eer en rechten heeft verzocht.

Ten slotte is de termijn van twee maanden waarin het tweede lid van artikel 633 voorziet, een indicatieve termijn. Het arrest waarbij iemand in eer en rechten wordt hersteld, wordt ten uitvoer gelegd door de overzending aan het Centraal Strafregister en aan de betrokkene zelf, maar dat gebeurt pas na volledige betaling van de kosten. Indien dat niet binnen twee maanden gebeurt, blijft het arrest gelden maar wordt de tenuitvoerlegging geschorst totdat de kosten volledig zijn betaald.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Overeenkomstig artikel 60.3 van het reglement van de Senaat wordt de artikelsgewijze bespreking slechts geopend over artikelen waarop amendementen of subamendementen worden ingediend, alsook over artikelen waarvan de toevoeging bij amendement wordt voorgesteld.

In concreto gaat het om de artikelen 4, 8, 9, 10, 16bis, 16ter, 16quater, 16quinquies, 16sexies, 16septies, 16octies, 17, 18, 22 en 23bis.

1. Artikel 4. — *artikel 590 van het Wetboek van Strafvordering*

De heer Raes dient amendement nr. 5 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Het eerste lid van het voorgestelde artikel 590 aanvullen met een 2^obis, luidend als volgt:

« 2^obis. De voorwaarden die aan de opschorting of aan het probatie-uitstel verbonden zijn voor de duur van hun geldingskracht. »

Verantwoording

Het is essentieel dat politiediensten en magistraten goed op de hoogte zijn van deze voorwaarden, zodat zij de naleving van deze voorwaarden mee kunnen controleren. Het volstaat immers niet dat een paar sociale assistenten of psychologen dit doen. Deze voorwaarden worden op die manier een lachertje.

Het Centraal Strafregister moet een hedendaags werkinstrument worden. De aanleg van een apart register zou de zaken voor gerecht en politiediensten veel te complex maken.

Le ministre s'oppose à cet amendement pour la raison qu'il n'apporte pas de valeur ajoutée. À son avis, il est évident que les informations pertinentes concernant les décisions visées à l'article 590, premier alinéa, 2°, proposé pourront être enregistrées dans le casier judiciaire.

L'article 3, quatrième et cinquième alinéas, de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation dispose en effet que *« les décisions ordonnant la suspension en déterminent la durée, qui ne peut être inférieure à un an ni supérieure à cinq ans à compter de la date de la décision, ainsi que, le cas échéant, les conditions de probation imposées. La décision ordonnant ou refusant la suspension et, le cas échéant, la probation, doit être motivée conformément aux dispositions de l'article 195 du Code d'instruction criminelle »*.

L'auteur de l'amendement estime que cette interprétation n'est pas étayée par le texte de l'article 590 proposé. Le seul moyen de lever l'ambiguïté créée par le fait de passer sous silence la disposition en question consiste à insérer, dans l'article 590, une disposition en vertu de laquelle les conditions à la suspension ou au sursis probatoire doivent figurer au casier judiciaire pour la durée de leur validité.

Les autres commissaires déclarent ne pas pouvoir souscrire à ce point de vue.

L'amendement n° 5 est donc rejeté par 10 voix contre 1.

2. Article 8. — *article 594 du Code d'instruction criminelle*

M. Raes dépose à l'article 594, premier alinéa, 3°, l'amendement n° 6 (doc. Sénat, n° 1-663/2), libellé comme suit:

« Au premier alinéa de l'article 594 proposé, compléter le 3° par ce qui suit:

« , sauf lorsque ces décisions portent sur des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, commis sur la personne ou à l'aide de la personne d'un enfant mineur. »

Justification

Il est essentiel que les autorités administratives sachent, elles aussi, qui, dans leur ressort, a fait l'objet de décisions ordonnant la suspension, le sursis et la probation lorsque ces décisions portent sur des faits de nature sexuelle commis sur des mineurs ou avec leur participation.

De minister verzet zich tegen dit amendement omdat het inhoudelijk geen toegevoegde waarde bevat. Hij beschouwt het als de evidentie zelf dat de relevante gegevens van de in het voorgestelde artikel 590, eerste lid, 2°, bedoelde beslissingen in het Strafrechtregister zullen kunnen worden opgenomen.

Artikel 3, vierde en vijfde lid, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie bepaalt immers dat *« de beslissingen die de opschorting gelasten, de duur ervan vaststellen, welke niet minder dan vijf jaar mag bedragen met ingang van de datum van de beslissing, alsmede, in voorkomend geval, de opgelegde probatievoorwaarden. De beslissing waarbij de opschorting en, in voorkomend geval, de probatie wordt toegestaan of geweigerd, moet met redenen omkleed zijn overeenkomstig de bepalingen van artikel 195 van het Wetboek van Strafvordering »*.

Naar het oordeel van de indiener van het amendement wordt deze interpretatie niet gestaafd door de tekst van het voorgestelde artikel 590. De dubbelzinnigheid waartoe het stilzwijgen van de voorliggende bepaling aanleiding geeft, kan slechts uit de weg worden geruimd door in artikel 590 de verplichting in te schrijven dat de voorwaarden die aan de opschorting of het probatie-uitstel verbonden zijn, voor de duur van hun geldingskracht in het Strafrechtregister moeten worden opgenomen.

De overige commissieleden kunnen zich hier niet mee akkoord verklaren.

Amendement nr. 5 wordt derhalve verworpen met 10 stemmen tegen 1.

2. Artikel 8. — *artikel 594 van het Wetboek van Strafvordering*

De heer Raes dient op artikel 594, eerste lid, 3°, amendement nr. 6 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« In het eerste lid van het voorgestelde artikel 594, het 3° aanvullen als volgt:

« , behalve wanneer die beslissingen betrekking hebben op in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek bedoelde feiten, gepleegd op of met deelneming van minderjarige kinderen. »

Verantwoording

Het is van het grootste belang dat ook de administratieve besturen weten wie in hun ressort gevat is door beslissingen inzake opschorting, uitstel en probatie, wanneer die beslissingen te maken hebben met feiten van seksuele aard, gepleegd op of met deelneming van minderjarige kinderen.

Le présent amendement vise à prévoir une exception au profit de certaines autorités administratives publiques, de sorte qu'elles puissent prendre connaissance, en dépit de l'interdiction portée à l'article 594, premier alinéa, 3°, des décisions enregistrées dans le casier judiciaire et ordonnant la suspension du prononcé de la condamnation et la suspension probatoire, «lorsque ces décisions portent sur des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, commis sur la personne ou à l'aide de la personne d'un enfant mineur».

Ainsi ces autorités administratives peuvent-elles avoir connaissance des personnes qui ont été condamnées, dans leur ressort, pour attentat à la pudeur, viol et autres délits de mœurs commis sur des mineurs.

Le ministre s'oppose à cet amendement car la suspension suppose que le tribunal n'estime pas devoir prononcer une condamnation pour protéger la société. Il s'agit d'une décision qui doit permettre le reclassement de la personne qui en bénéficie. Il serait donc contradictoire de porter ces décisions à la connaissance des administrations publiques visées dans l'article 594.

En outre, les autorités judiciaires et les services de police auront connaissance des décisions de suspension.

M. Raes dépose à l'article 594, deuxième alinéa, l'amendement n° 7, dont l'objectif est identique à celui de l'amendement n° 6 (doc. Sénat, n° 1-663/2).

Cet amendement est rédigé comme suit:

«À l'article 594 proposé, compléter l'alinéa 2 par ce qui suit:

«, ou sauf si ces condamnations ont été prononcées du chef de faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, commis sur des enfants mineurs ou avec leur participation. »

Justification

Il est essentiel que les autorités administratives aient également connaissance des personnes condamnées dans leur ressort du chef des faits visés dans l'amendement. Pareille mesure permettra aux communes de soumettre les auteurs de faits de nature sexuelle commis sur des enfants mineurs ou avec leur participation à un suivi et une surveillance plus efficaces.

Ces deux amendements sont rejetés par 11 voix contre 1.

Dit amendement heeft tot doel in een uitzondering te voorzien ten behoeve van bepaalde administratieve overheden zodat zij, ondanks het in artikel 594, eerste lid, 3°, vervatte verbod, toch kennis kunnen nemen van de in het Strafrechtregister opgenomen beslissingen tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling en tot probatoire opschorting «*wanneer die beslissingen betrekking hebben op in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek bedoelde feiten, gepleegd op of met deelneming van minderjarige kinderen*».

Aldus kunnen die administratieve overheden te weten komen wie in hun ambtsgebied veroordeeld is geweest wegens een aanslag op de eerbaarheid, verkrachting en andere zedendelicten ten aanzien van minderjarigen.

De minister is tegen dit amendement omdat de schorsing inhoudt dat de rechtbank het niet nodig acht een veroordeling uit te spreken om de maatschappij te beschermen. Deze beslissing moet de reclassering mogelijk maken van de persoon voor wie ze genomen is. Het zou dus een contradictie zijn dat deze beslissingen ter kennis worden gebracht van de overheidsbesturen bedoeld in artikel 594.

Bovendien zijn de gerechtelijke instanties en de politiediensten op de hoogte van die beslissingen.

De heer Raes dient op artikel 594, tweede lid, amendement nr. 7 in dat dezelfde strekking heeft als zijn amendement nr. 6 (Stuk Senaat, nr. 1-663/2).

Dit amendement luidt als volgt:

«*In het voorgestelde artikel 594, het tweede lid aanvullen als volgt:*

«, *of behalve wanneer die veroordelingen werden uitgesproken wegens in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek bedoelde feiten, gepleegd op of met deelneming van minderjarige kinderen.* »

Verantwoording

Het is van het grootste belang dat ook de administratieve besturen weten wie in hun ressort veroordeeld werd tot de in het amendement bedoelde veroordelingen. Op grond van een soortgelijke maatregel zullen met name de gemeenten daders van feiten van seksuele aard gepleegd op of met deelneming van minderjarige kinderen, beter kunnen volgen en controleren.

De beide amendementen worden verworpen met 11 stemmen tegen 1.

3. Article 9. — *article 595 du Code d'instruction criminelle*

M. Raes dépose l'amendement n° 8, dont le but est identique à celui de ses amendements n°s 6 et 7 (doc. Sénat, n° 1-663/2).

Il est libellé comme suit:

«À l'article 595 proposé, compléter l'alinéa 2 par ce qui suit:

«et sauf si ces condamnations ont été prononcées pour des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, commis sur la personne ou avec la participation de mineurs.»

Justification

Les condamnations susvisées doivent toujours et en toutes circonstances être mentionnées dans le casier judiciaire central.

Cet amendement est lui aussi rejeté par 11 voix contre 1.

4. Article 10. — *article 596 du Code d'instruction criminelle*

Mme Lizin dépose l'amendement n° 1 (doc. Sénat, n° 1-663/2), qui est rédigé comme suit:

«Insérer, au deuxième alinéa de l'article 596 proposé, entre les mots «de l'animation ou de l'encadrement de mineurs», et les mots «l'extrait mentionné», les mots «ou à une activité d'un autre ordre où le contact avec le mineur pourrait s'établir indirectement.»

Justification

Dans le texte du projet de loi, les activités mentionnées sont celles qui relèvent de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs.

Or, si on se limite à ces activités, on ne prend pas en considération les activités qui pourraient engendrer un contact indirect entre l'individu et des enfants.

Dans ce cas personne ne pourrait connaître le danger latent et même, si on lui demandait de présenter un extrait de son casier judiciaire, celui-ci serait expurgé de cette condamnation puisque sa demande ne serait pas liée à une activité relevant de l'éducation, de l'aide à la jeunesse, etc.

3. Artikel 9. — *artikel 595 van het Wetboek van Strafvordering*

De heer Raes dient amendement nr. 8 in waarvan de strekking identiek is als die van zijn amendementen nrs. 6 en 7 (Stuk Senaat, nr. 1-663/2).

Het luidt als volgt:

«Het tweede lid van het voorgestelde artikel 595 aanvullen als volgt:

«, en behalve wanneer die veroordelingen worden uitgesproken wegens de in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek bedoelde feiten, gepleegd op of met deelneming van minderjarige kinderen.»

Verantwoording

Voormelde veroordelingen dienen steeds en in alle gevallen op het uittreksel uit het strafregister te worden vermeld.

Dit amendement wordt eveneens verworpen met 11 stemmen tegen 1.

4. Artikel 10. — *artikel 596 van het Wetboek van Strafvordering*

Mevrouw Lizin dient amendement nr. 1 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

«In het tweede lid van het voorgestelde artikel 596 tussen de woorden «animatie of begeleiding van minderjarigen» en het woord «valt» invoegen de woorden «of een andersoortige activiteit waarbij zijdelings contacten met minderjarigen tot stand kunnen komen.»

Verantwoording

In de ontwerptekst vallen de vermelde activiteiten onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kinderbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen.

Nu is het evenwel zo dat indien men alleen die activiteiten in aanmerking neemt, men geen rekening houdt met de activiteiten waarbij er zijdelings contacten tot stand komen tussen de betrokkene en de kinderen.

In dat geval zou niemand het latent gevaar kunnen onderkennen. Zelfs al vraagt men de betrokkene een uittreksel uit het strafregister over te leggen, dan zou die veroordeling er niet in vermeld staan omdat zijn aanvraag niet slaat op een activiteit die valt onder opvoeding, hulpverlening aan de jeugd, enz.

Le ministre déclare qu'il est hostile à cet amendement parce qu'il juge sa formulation beaucoup trop large.

Dans le texte proposé de l'article 596, deuxième alinéa, les activités qui comportent une responsabilité à l'égard de mineurs sont définies de manière précise. En adoptant l'amendement de Mme Lizin, l'on soulèverait bien des difficultés d'interprétation.

Un membre ajoute que l'interprétation du droit pénal doit être restrictive. Par conséquent, les dispositions pénales doivent être formulées de manière claire et précise (principe de la *lex certa*).

En ce qui concerne plus particulièrement l'amendement de Mme Lizin, se pose la question de savoir ce qu'il faut entendre par les mots «un contact indirect». Il convient, en outre, de préciser si, par «mineurs», l'on désigne les personnes dont l'âge est inférieur à 18 ans, au sens du droit civil, ou les jeunes de 16 ans au moins, au sens du droit pénal.

En ce qui concerne le terme «mineur», Mme Lizin indique qu'elle s'est servie, dans la terminologie de son amendement, de l'article 596, deuxième alinéa, proposé.

Par la notion de «contact pouvant s'établir indirectement», elle entend couvrir les activités qui, à strictement parler, ne relèvent ni de l'éducation, ni de la guidance psycho-médico-sociale, ni de l'aide à la jeunesse, ni de la protection infantile, ni de l'animation ou de l'encadrement des mineurs.

Concrètement, il s'agit du personnel d'entretien des écoles, des conducteurs de cars de ramassage scolaire, du personnel des bassins de natation, etc.

D'après l'intervenante, si l'on s'en tient à la liste exhaustive de l'article 596, deuxième alinéa, proposé, certaines activités impliquant d'éventuels contacts avec des mineurs seront exclues du champ d'application dudit article. D'où sa proposition d'adopter un concept plus large, à savoir le contact indirect.

Ce serait une faute impardonnable si une administration communale engageait pour son école un ouvrier d'entretien ayant été condamné, par exemple, du chef de maltraitance d'enfants, sans lui avoir réclamé un extrait du Casier judiciaire central, considérant que l'activité pour laquelle il est engagé ne relève pas de l'article 596, deuxième alinéa, proposé.

L'intervenante pourrait éventuellement se satisfaire de la formule suivante: «une activité qui relève de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs ou qui y est liée».

De minister verzet zich tegen dit amendement omdat de formulering ervan naar zijn oordeel veel te ruim is.

In de voorliggende tekst van artikel 596, tweede lid, worden de activiteiten die een verantwoordelijkheid inhouden ten aanzien van minderjarigen, doelgericht afgebakend. Ingaan op het amendement van mevrouw Lizin zou tot veel interpretatiemoeilijkheden aanleiding geven.

Een lid haakt hierop in door te verklaren dat het strafrecht restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Bijgevolg moeten strafbepalingen duidelijk en nauwkeurig worden geformuleerd (*lex certa*-beginsel).

Inzonderheid wat het amendement van mevrouw Lizin betreft, rijst de vraag wat met de uitdrukking «zijdelingse contacten» wordt bedoeld. Voorts moet men uitmaken of de term «minderjarigen» in zijn burgerrechtelijke betekenis moet worden begrepen, zijnde iemand van jonger dan 18 jaar, dan wel in zijn strafrechtelijke hetgeen impliceert dat jongeren tot 16 jaar worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot de term «minderjarigen» stipt mevrouw Lizin aan dat zij in haar amendement de terminologie van het voorgestelde artikel 596, tweede lid, heeft overgenomen.

Met de uitdrukking «zijdelingse contacten» wenst zij de activiteiten te dekken die strikt gezien niet onder de noemer opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen vallen.

In concreto gaat het om onderhoudspersoneel in scholen, chauffeurs van schoolbussen, zwembadpersoneel, enzovoort.

Spreekster is de mening toegedaan dat, wanneer men de exhaustieve lijst behoudt zoals die in het voorgestelde artikel 596, tweede lid, is opgenomen, bepaalde activiteiten waarin contacten met minderjarigen mogelijk zijn, buiten het toepassingsgebied van dit artikel zullen vallen. Vandaar haar voorstel om een ruimer begrip te hanteren, te weten zijdelingse contacten.

Het zou een onvergeeflijke fout zijn indien een gemeentebestuur voor zijn school een onderhoudswerkman in dienst zou nemen met een strafrechtelijk verleden inzake bijvoorbeeld kindermishandeling en hem geen uittreksel uit het Centraal Strafregister zou hebben gevraagd op grond van de overweging dat diens activiteit niet onder het voorgestelde artikel 596, tweede lid, valt.

Eventueel zou interveniënte genoeg kunnen nemen met de volgende omschrijving «een activiteit die onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen valt of ermee verbonden is».

Un membre se dit sensible à la finalité de l'amendement de Mme Lizin. Il aimerait, dès lors, savoir si les conditions de délivrance d'extraits du Casier judiciaire central, à fixer par le Roi, viseront aussi le cas d'une personne déjà engagée mais que l'on détache à un service dont le fonctionnement implique des activités telles que celles décrites à l'article 596, deuxième alinéa.

Le ministre répond qu'en vertu de l'article 596, deuxième alinéa, proposé, la demande d'extrait doit être effectuée en vue d'accéder à ces activités.

Le préopinant en déduit que l'instance qui reprend quelqu'un d'un autre service public pour l'affecter à une école, doit par conséquent être suffisamment vigilante pour exiger l'extrait visé à l'article 596, deuxième alinéa.

Le ministre se rallie à cette vision des choses qui, à son avis, s'applique également lorsque l'intéressé est candidat à une promotion.

Voilà pourquoi l'ensemble des instances qui organisent des activités au sens de l'article 596, deuxième alinéa, devraient convenir de ne pas réclamer seulement l'extrait visé à la présente disposition aux seules personnes souhaitant accéder aux activités susmentionnées, mais aussi à tous ceux qui, au sein de ces institutions, sollicitent un transfert ou une promotion qui pourrait les amener à prendre part à ces activités.

Une telle démarche permettrait de dépister des personnes qui auraient été condamnées après leur entrée en service du chef des faits visés à l'article 596, deuxième alinéa, et auraient demandé à être transférées dans un autre service similaire pour masquer leurs antécédents judiciaires.

Un autre membre aimerait savoir si l'activité de conducteur d'un car de ramassage scolaire ou de car d'une compagnie privée transportant des jeunes en voyage scolaire, et celle du personnel des bassins de natation relèvent de l'accompagnement de mineurs et si les intéressés doivent donc produire au préalable un extrait du Casier judiciaire.

Le ministre souligne que l'on ne peut pas analyser les dispositions relatives au casier judiciaire central indépendamment des règles du Code pénal.

La plupart des condamnations pour faits de mœurs resteront mentionnées sur les extraits délivrés aux administrations publiques (et aux particuliers également).

En effet, en cas de condamnation pour des faits de viol ou d'attentat à la pudeur (articles 372 à 378 du Code pénal), le tribunal doit prononcer l'interdic-

Een lid heeft begrip voor de doelstelling van het amendement van mevrouw Lizin. Hij wenst dan ook te weten of de door de Koning vast te stellen voorwaarden waaronder uittreksels uit het Centraal Strafregister zullen worden uitgereikt, ook in het geval zullen voorzien van een persoon die al in dienst is, maar wordt gedetacheerd naar een dienst waarvan de werking activiteiten behelst zoals omschreven in artikel 596, tweede lid.

De minister antwoordt dat overeenkomstig het voorgestelde artikel 596, tweede lid, het uittreksel moet worden aangevraagd om toegang te krijgen tot deze activiteiten.

De vorige spreker leidt hieruit af dat de instantie die iemand van een andere overheidsdienst overneemt om hem in een school tewerk te stellen, derhalve de nodige waakzaamheid aan de dag moet leggen om het in artikel 596, tweede lid, bedoelde uittreksel op te eisen.

De minister schaart zich achter deze zienswijze die naar zijn oordeel eveneens van toepassing is wanneer de betrokkene naar een bevordering solliciteert.

Er zouden daarom tussen alle instanties die activiteiten in de zin van artikel 596, tweede lid, organiseren, afspraken moeten worden gemaakt, om het in deze bepaling bedoelde uittreksel niet alleen te eisen van degenen die toegang wensen te krijgen tot de bovenvermelde activiteiten, maar ook van elkeen die in deze instanties naar een overplaatsing of een bevordering solliciteert waardoor hij bij die activiteiten betrokken kan geraken.

Een dergelijke werkwijze maakt het mogelijk personen op te sporen die na hun indiensttreding een veroordeling hebben opgelopen wegens de in artikel 596, tweede lid, bedoelde feiten en een overplaatsing naar een andere, gelijkaardige dienst zouden vragen om hun gerechtelijk verleden toe te dekken.

Een ander lid wenst te weten of de chauffeur van een schoolbus of van een bus van een privé-maatschappij waarmee jongeren op schoolreis gaan, en het zwembadpersoneel een activiteit uitoefenen die als begeleiding van minderjarigen moet worden gekwalificeerd zodat men hun vooraf kan vragen een uittreksel uit het Strafregister voor te leggen.

De minister wijst erop dat men de bepalingen inzake het Centraal Strafregister niet los kan zien van de regels van het Strafwetboek.

Het merendeel van de veroordelingen wegens zedenfeiten zal immers vermeld blijven op de uittreksels die aan de overheidsbesturen (en eveneens aan particulieren) worden uitgereikt.

Bij een veroordeling wegens verkrachting of aanranding van de eerbaarheid (artikelen 372 tot en met 378 van het Strafwetboek) moet de rechtbank

tion des droits énoncés aux numéros 1er, 3, 4 et 5, de l'article 31 du Code pénal en vertu de l'article 378 du même code.

Il en est de même pour les faits incriminés par les articles 379 et 380*bis* (débauche, corruption de la jeunesse, exploitation de la prostitution) en vertu de l'article 382 du Code pénal et pour les faits de pornographie enfantine (sauf la simple possession) en vertu de l'article 383*bis* du Code pénal.

Pour toutes les autres infractions contenues dans le chapitre VII visant les outrages publics (y compris la possession de pornographie enfantine), le tribunal peut prononcer ces interdictions en vertu de l'article 386*ter* du Code pénal.

Ces interdictions sont d'une durée de minimum cinq ans (article 33 du Code pénal). Dépassant une durée de trois années et étant prononcées par jugement, elles empêchent toute application de l'alinéa deux de l'article 594 du Code d'instruction criminelle.

De plus, l'article 382*bis* nouveau du Code pénal prévoit la possibilité de prononcer une interdiction d'une durée allant de un an à vingt ans, d'être enseignant ou de faire partie d'une institution ou association dont l'activité concerne à titre principal des mineurs, en cas de condamnation pour des faits incriminés par les articles 372 à 386*ter* accomplis sur la personne d'un mineur de moins de seize ans ou impliquant sa participation. Dans ce cas également, les condamnations resteront mentionnées quelle que soit la gravité de la peine après le délai de trois ans si l'interdiction prononcée dépasse une durée de trois ans.

Le ministre souligne ensuite que l'ouvrier qui est engagé par une école pour effectuer toutes sortes de petit travaux se voit appliquer l'article 596, deuxième alinéa et doit donc soumettre un extrait.

Plusieurs membres estiment, eu égard à la large portée du membre de phrase «activité qui relève de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs», que les pouvoirs publics ou le pouvoir organisateur en matière d'enseignement se dérobent à leur responsabilité lorsqu'ils ne réclament pas, des candidats à un poste, par exemple, de jardinier, d'homme à tout faire ou de chauffeur dans une école ou dans un autre établissement fréquenté par des mineurs d'âge, qu'ils leur soumettent l'extrait visé à l'article 596, deuxième alinéa.

Pour résoudre le problème que fait surgir l'interprétation large de la notion d'activité utilisée

krachtens artikel 378 van datzelfde Wetboek de schuldige veroordelen tot ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het Strafwetboek.

Hetzelfde geldt krachtens artikel 382 van het Strafwetboek voor de feiten ten laste gelegd bij de artikelen 379 en 380*bis* (ontucht, bederf van de jeugd, prostitutie) en krachtens artikel 383*bis* van het Strafwetboek voor kinderpornografie (behoudens het loutere bezit).

Voor alle andere in hoofdstuk VII vervatte misdrijven betreffende openbare schennis van de goede zeden (met inbegrip van het bezit van kinderpornografie) kan de rechtbank krachtens artikel 386*ter* van het Strafwetboek dat verbod opleggen.

Die ontzetting geldt voor minimum vijf jaar (artikel 33 van het Strafwetboek). Indien de ontzetting langer duurt dan drie jaar en door een vonnis wordt opgelegd, wordt iedere toepassing van artikel 594, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering daardoor onmogelijk.

Voorts voorziet het nieuwe artikel 382*bis* van het Strafwetboek in de mogelijkheid om voor een periode van één tot twintig jaar het verbod op te leggen om leraar te worden of deel uit te maken van een instelling of een vereniging die zich hoofdzakelijk tot minderjarigen richt, in geval van een veroordeling wegens feiten bedoeld in de artikelen 372 tot en met 386*ter* op of met deelneming van een minderjarige van minder dan zestien jaar oud. Ook in dat geval blijven de veroordelingen vermeld na de termijn van drie jaar, als het uitgesproken verbod langer geldt dan drie jaar ongeacht de ernst van de straf.

Voorts preciseert de minister dat de werkmans die door een school wordt aangeworven om allerlei klusjes op te knappen, onder toepassing van artikel 596, tweede lid, valt en dus een uittreksel zal moeten voorleggen.

Gelet op de ruime draagwijdte van de zinsnede «activiteit die onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kinderbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen valt», zijn verschillende leden de mening toegedaan dat de overheid of de inrichtende macht inzake onderwijs hun verantwoordelijkheid in het gedrang brengen wanneer ze nalaten de kandidaten voor de betrekking van bijvoorbeeld tuinman, klusjesman of chauffeur in een school of een andere instelling die door minderjarigen wordt gefrequenteerd, ertoe te verplichten het in artikel 596, tweede lid, bedoelde uittreksel voor te leggen.

Om tegemoet te komen aan het bezwaar van de ruime interpretatie van het hierboven vermelde

dans le membre de phrase précité, un commissaire propose de prévoir que les extraits doivent obligatoirement mentionner pour l'accès à quelle activité ils sont destinés.

Lorsqu'une école souhaite engager un jardinier ou un chauffeur de bus, elle peut exiger de la part des candidats qu'ils présentent un extrait du casier judiciaire central indiquant clairement pour quelle activité ils posent leur candidature.

Un autre membre fait remarquer que les membres du personnel d'entretien, comme les jardiniers et les plombiers, et les chauffeurs qui travaillent dans les écoles, sont engagés en pratique par la province, la ville ou la commune. Les directions des écoles n'interviennent absolument pas à cet égard. Comme quasi toutes ces personnes seront amenées à un moment ou à un autre à travailler dans une école ou dans une piscine ou un complexe sportif urbain ou communal, il faudra leur réclamer cet extrait particulier du casier judiciaire central.

Un membre fait remarquer que l'article 596 proposé va assez loin, non seulement en ce qui concerne l'interprétation de la notion d'«activité au cours de laquelle l'on entre en contact avec des mineurs d'âge», mais aussi en ce qui concerne les articles du Code pénal qui sont mentionnés dans cette disposition.

Comme les condamnations et décisions pour des faits prévus auxdits articles seront toutes mentionnées sur l'extrait, sans aucune distinction, il n'y aura plus de différence entre les condamnations pour des faits banaux et les condamnations pour des faits graves ayant de graves conséquences pour les mineurs d'âge qui en auront été victimes.

L'exemple suivant montre bien que la disposition proposée va trop loin.

Un marin a été condamné, à Anvers, pour avoir uriné sur la voie publique en présence d'un mineur d'âge (article 385 du Code pénal).

Il est absolument exagéré de mettre une condamnation pour un fait de cette nature sur un pied d'égalité avec une condamnation pour le viol d'enfant (article 375 du Code pénal).

Le ministre souligne qu'il faut faire une distinction entre les employeurs dont le personnel n'entre en contact avec des mineurs d'âge que de manière occasionnelle, et dont l'activité principale ne concerne en rien la protection, l'éducation et l'encadrement de la jeunesse (par exemple, un commerce de détail ou une entreprise de transport en commun), et les employeurs dont la mission est précisément de fournir un accompagnement et une formation à des mineurs d'âge.

Même s'il existe indéniablement une réelle possibilité de voir un jour un membre de leur personnel se

begrip activiteit, stelt een lid voor te bepalen dat de uittreksels verplicht de activiteit dienen te vermelden waarvoor ze bestemd zijn.

Indien een school een tuinman of een buschauffeur wenst in dienst te nemen, kan zij van de kandidaten eisen dat zij een uittreksel uit het Centraal Strafregister voorleggen dat duidelijk vermeldt voor welke activiteit zij kandideren.

Een ander lid merkt op dat het onderhoudspersoneel, zoals tuinmannen en loodgieters, alsook chauffeurs die in scholen werkzaam zijn, in de praktijk door de provincie, de stad of de gemeente worden aangeworven. De directies van de scholen zijn daar helemaal niet bij betrokken. Voor vrijwel al deze personen zal dus het speciale uittreksel uit het Centraal Strafregister moeten worden gevraagd omdat zij op een of ander moment hun taak in een school of het stedelijk of gemeentelijk sportcomplex of zwembad zullen uitoefenen.

Een lid merkt op dat het voorgestelde artikel 596 niet alleen verregaand is met betrekking tot de interpretatie van het begrip activiteit waarmee men in contact komt met minderjarigen, maar ook met betrekking tot de in deze bepaling vermelde artikelen uit het Strafwetboek.

Aangezien alle veroordelingen en beslissingen voor feiten bedoeld in deze artikelen zonder enig onderscheid op het uittreksel zullen worden vermeld, valt het verschil weg tussen veroordelingen voor enerzijds banale feiten en anderzijds zware vergrijpen met verstrekkende gevolgen voor de minderjarigen die er het slachtoffer van waren.

Het volgende voorbeeld is illustratief voor het excessief karakter van de voorgestelde bepaling.

In Antwerpen werd een zeeman veroordeeld wegens het urineren op de openbare weg in tegenwoordigheid van een minderjarige (artikel 385 van het Strafwetboek).

Het staat buiten elke verhouding wanneer men de veroordeling voor een dergelijk feit gelijkstelt met de verkrachting van een kind (artikel 375 van het Strafwetboek).

De minister wijst erop dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen werkgevers waarvan het personeel slechts occasioneel met minderjarigen in contact komt en waarvan de kernactiviteit niets met kindbescherming, opvoeding en begeleiding van de jeugd te maken heeft (bijvoorbeeld een kleinhandel of een gemeenschappelijk vervoersbedrijf) en werkgevers wier opdracht er juist in bestaat minderjarigen op te leiden en te begeleiden.

Zelfs wanneer men met betrekking tot deze laatste categorie niet kan ontkennen dat er een reële kans

livrer à des actions impudiques à l'égard de mineurs d'âge, il n'est pas réaliste de réclamer des candidats à l'exercice desdites activités, la production de l'extrait visé à l'article 596, deuxième alinéa.

Il peut comprendre la critique selon laquelle l'obligation, pour tout employeur du secteur public et du secteur privé, de demander à son personnel de produire un extrait de casier judiciaire parce que celui-ci entrera en contact avec des mineurs, n'est pas tenable. En effet, tout le monde est en contact avec des mineurs (écoles, entrepreneurs, personnel des magasins, médecins, etc.). Si, pour toute fonction où l'on a des contacts avec mineurs, on demande un extrait du casier judiciaire, la disposition proposée aura une portée illimitée parce que l'on ne sera plus en mesure de délimiter les activités qui relèvent de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs. La réglementation proposée ne serait ainsi un instrument utilisable ni pour ceux qui ont la responsabilité de demander la présentation de l'extrait, ni pour les fonctionnaires du service du Casier judiciaire.

Le ministre souligne que pour évaluer la disposition proposée, il faut se laisser guider d'abord par sa finalité qui est de protéger les mineurs dans un environnement qui, en raison du danger de délinquance sexuelle, doit être considéré comme un secteur à risque. On ne peut atteindre cet objectif que s'il est possible d'exercer une forme de contrôle préalable.

Il plaide dès lors pour que l'on adopte la définition des activités impliquant une responsabilité vis-à-vis des mineurs qui est donnée à l'article 596, deuxième alinéa et qui est reprise d'un projet de décret de la Communauté française relatif à la maltraitance des enfants.

Concernant ce contrôle, le ministre s'engage à prévoir, dans l'arrêté royal visé à l'article 596, troisième alinéa, que les extraits devront mentionner l'activité à laquelle ils sont destinés.

Un autre membre déclare que cette précision n'est pas suffisante.

Si l'administration communale recrute un plombier, un candidat peut déclarer, quand il demande l'extrait, qu'il exercera l'activité de plombier, pour pouvoir cacher ainsi son passé criminel d'agresseur sexuel d'enfants. L'autorité concernée prendrait un risque grave en employant ce candidat dans une école. Aussi devrait-elle exiger des candidats qu'ils demandent un extrait leur permettant d'accéder à

bestaat dat een van de personeelsleden oneerbare daden zal stellen ten aanzien van minderjarigen, is het niet realistisch de kandidaat-werknemers ertoe te verplichten het in artikel 596, tweede lid, bedoelde uittreksel voor te leggen.

Hij kan zich inschakelen in de kritiek dat de verplichting voor elke werkgever in de publieke en private sector om van zijn personeel een uittreksel uit het strafregister te vragen omdat ze mogelijk met minderjarigen in contact zullen komen, niet houdbaar is. Iedereen komt immers met minderjarigen in aanraking (scholen, aannemers, winkelpersoneel, artsen, enz.). Indien voor elke functie waar men met minderjarigen te maken krijgt, een uittreksel uit het strafregister zou worden gevraagd, krijgt de voorgestelde bepaling een onbeperkte draagwijdte omdat men niet meer in staat zal zijn de activiteiten af te bakenen welke onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen vallen. Aldus vormt de voorgestelde regeling geen werkbaar instrument noch voor degene op wie de verantwoordelijkheid rust om de voorlegging van het uittreksel te vragen, noch voor de ambtenaren van de dienst van het Centraal Strafregister.

De minister beklemtoont dat men zich bij de evaluatie van de voorgestelde bepaling in de eerste plaats moet laten leiden door haar finaliteit, te weten de bescherming van minderjarigen in een omgeving die vanwege het gevaar van seksuele delinquentie als een risicosector moet worden beschouwd. Deze doelstelling kan maar worden gerealiseerd indien er een vorm van voorafgaande controle kan worden uitgeoefend.

Hij pleit dan ook voor de goedkeuring van de in artikel 596, tweede lid, opgenomen omschrijving van de activiteiten die een verantwoordelijkheid inhouden ten aanzien van minderjarigen, welke is opgenomen uit een ontwerp van decreet van de Franse Gemeenschap in verband met kindermishandeling.

Met betrekking tot deze controle verbindt de minister zich ertoe om in het door artikel 596, derde lid, bedoelde koninklijk besluit te bepalen dat de uittreksels de activiteit moeten vermelden waarvoor ze zijn bestemd.

Een ander lid verklaart dat deze precisering niet voldoende is.

Indien het stadsbestuur overgaat tot de aanwerving van een loodgieter, kan een kandidaat bij de aanvraag van het uittreksel verklaren dat hij de activiteit van loodgieter zal uitoefenen om aldus zijn strafrechtelijk verleden als seksueel delinquent ten aanzien van minderjarigen te verzwijgen. De betrokken overheid zou dan een zwaar risico nemen door deze kandidaat in een school tewerk te stellen. Zij

une activité qui relève de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs. L'autorité qui ne vérifierait pas si l'extrait mentionne ces activités prendrait une lourde responsabilité. Cette manière de faire aurait en outre l'avantage que les fonctionnaires du service du Casier judiciaire du ministère de la Justice sauraient quelles données doivent figurer dans les extraits.

Sur la base de ces considérations, Mmes Delcourt-Pêtre, Lizin et Maximus déposent un amendement n° 19, (doc. Sénat, n° 1-663/2), qui est rédigé comme suit :

« Compléter l'alinéa 3 de l'article 596 proposé par ce qui suit :

« Les extraits doivent mentionner si l'activité pour laquelle ils sont destinés est visée à l'article 596, alinéa 1er et alinéa 2. »

Un membre approuve cet amendement. Celui qui demande l'extrait devra donc non seulement spécifier à quelle activité il est destiné, mais aussi signaler si, dans l'exercice de celle-ci, il sera en contact avec des mineurs. L'employeur pourra ainsi contrôler si le candidat offre des garanties suffisantes en ce qui concerne la fréquentation des enfants et s'il ne tente pas de dissimuler son passé criminel.

Le ministre marque lui aussi son accord sur l'objet de cet amendement. Néanmoins, selon lui, il n'est pas nécessaire de préciser cela dans la loi elle-même. L'arrêté royal dont il est question à l'article 596, troisième alinéa, proposé, contiendra en effet des modèles d'extraits et l'un d'entre eux sera spécifiquement destiné à l'exercice d'une activité au sens de l'article 596, deuxième alinéa.

L'employeur qui souhaite engager une personne à une fonction qui implique une responsabilité vis-à-vis de mineurs ou pendant laquelle l'intéressé peut entrer en contact avec ceux-ci, devra donc demander aux candidats de présenter l'extrait spécial visé à l'article 596, deuxième alinéa. Si l'employeur omet de le faire ou que le candidat lui présente un extrait ordinaire sans qu'il le refuse, sa responsabilité sera engagée du fait de cette négligence.

En outre, on tiendra un registre mentionnant l'identité de tous ceux qui auront demandé cet extrait.

Le contrôle sera donc double. Tout d'abord, l'employeur demandera l'extrait spécial visé à

zou daarom van de kandidaten moeten eisen dat zij een uittreksel aanvragen om een activiteit te kunnen uitoefenen die onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen valt. De overheid die niet verifieert of het uittreksel hiervan melding maakt, laadt een zware verantwoordelijkheid op zich. Deze werkwijze biedt bovendien het voordeel dat de ambtenaren van de dienst Strafregister van het ministerie van Justitie weten welke gegevens op het uittreksel moeten worden vermeld.

Op grond hiervan dienen de dames Delcourt-Pêtre, Lizin en Maximus amendement nr. 19 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Het derde lid van het voorgestelde artikel 596 aanvullen als volgt :

« De uittreksels moeten vermelden of ze bestemd zijn voor een activiteit bedoeld in artikel 596, eerste en tweede lid. »

Een lid schaarft zich achter dit amendement. Degene die het uittreksel aanvraagt, zal dus niet alleen de activiteit moeten specificeren waarvoor het uittreksel bestemd is, maar tevens moeten aangeven of hij bij de uitoefening daarvan in contact komt met minderjarigen. Aldus kan de werkgever controleren of de kandidaat de nodige garanties biedt wat de omgang met minderjarigen betreft en hij niet poogt zijn strafrechtelijk verleden te verzwijgen.

De minister verklaart zich eveneens akkoord met de strekking van dit amendement. Zijns inziens hoeft dit echter niet in de wet zelf te worden bepaald. In het koninklijk besluit waarvan sprake in het voorgestelde artikel 596, derde lid, zullen er namelijk modellen van uittreksel worden opgenomen waarvan er één specifiek bestemd zal zijn voor de uitoefening van een activiteit bedoeld in artikel 596, tweede lid.

De werkgever die iemand voor een baan wil aanwerven die een verantwoordelijkheid ten opzichte van minderjarigen inhoudt of tijdens welke de betrokkene met hen in aanraking kan komen, moet de kandidaten dus vragen het speciale uittreksel uit artikel 596, tweede lid, voor te leggen. Doet hij dat niet of legt de kandidaat hem het gewone uittreksel voor zonder dat hij het verwerpt, dan brengt deze nalatigheid zijn verantwoordelijkheid in het gedrang.

Bovendien zal er een register worden bijgehouden met de identiteit van al degenen die dit uittreksel hebben aangevraagd.

De controle zal dus tweevoudig zijn. In de eerste plaats is er de werkgever die het speciale uittreksel

l'article 596, deuxième alinéa et, ensuite, le service du Casier judiciaire central demandera à l'intéressé pour quelle activité il lui faut un extrait.

Le critère ne sera donc pas la fonction, plombier ou chauffeur, à laquelle le collège des bourgmestre et échevins destine une personne, mais bien la question de savoir si, dans l'exercice de sa mission, l'intéressé entrera ou pourra entrer en contact avec des mineurs, par exemple parce qu'il sera affecté à une école en qualité d'homme à tout faire ou de chauffeur.

Selon un membre, de tels cas ne relèvent pas, à strictement parler, de la qualification «éducation, guidance psycho-médico-sociale, aide à la jeunesse, protection infantile, animation ou encadrement des mineurs».

Ne pourrait-on pas élargir le champ d'application de l'article 596, deuxième alinéa, en prévoyant qu'il doit s'agir d'activités impliquant une possibilité de contact avec des mineurs?

Une autre membre fait observer que les personnes qui ont un passé pénal d'agresseur de mineurs mettront tout en œuvre pour tourner les dispositions de l'article 596, deuxième alinéa.

Dès lors, elle estime nécessaire que les autorités provinciales, urbaines ou communales obligent tous les candidats à une fonction dans un service d'entretien ou un service des bâtiments à produire l'extrait visé à l'article 596, deuxième alinéa. Ces autorités ne peuvent courir le risque de faire travailler leur personnel dans des établissements scolaires sans avoir de certitude quant aux condamnations antérieures éventuelles des intéressés sur la base des dispositions pénales énumérées audit article.

Étant donné que ces personnes exercent une activité qui les met en contact avec des mineurs, l'intervenant part du principe que cette activité implique indirectement une responsabilité vis-à-vis des mineurs, telle que prévue à l'article 596, deuxième alinéa.

Il appartient au service du Casier judiciaire du Ministère de la Justice de déterminer si, quand une autorité requiert la présentation de l'extrait spécial pour les emplois visés ci-dessus, cette demande doit être qualifiée ou non d'application abusive de l'article 596, deuxième alinéa.

Le ministre réplique que, quand une autorité exige que l'on présente l'extrait en question pour pouvoir exercer une activité qui relève, selon elle, de l'article 596, deuxième alinéa, le service du Casier judiciaire central est obligé de délivrer cet extrait.

Une autre intervenante estime que l'obligation à laquelle sont tenus les pouvoirs publics vaut égale-

bedoeld in artikel 596, tweede lid, zal vragen, ten tweede de dienst van het Centraal Strafregerregister die de betrokkene zal vragen voor welke activiteit hij een uittreksel nodig heeft.

Het criterium is dus niet of iemand door het college van burgemeester en schepenen als loodgieter of als chauffeur wordt aangeworven, maar wel of de betrokkene bij de uitvoering van zijn taak in aanraking zal of kan komen met minderjarigen, bijvoorbeeld doordat hij als klusjesman of chauffeur aan een school wordt toegewezen.

Dergelijke gevallen vallen, volgens een lid, strikt gezien niet onder de kwalificatie opvoeding, psychomedisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen.

Zou het toepassingsgebied van artikel 596, tweede lid, niet kunnen worden opengetrokken door te bepalen dat het om activiteiten moet gaan die de mogelijkheid van een contact met minderjarigen inhouden?

Een ander lid merkt op dat personen met een strafrechtelijk verleden als jeugdschender alles in het werk zullen stellen om het voorschrift van artikel 596, tweede lid, te ontduiken.

Zij acht het derhalve noodzakelijk dat de provinciale, stedelijke of gemeentelijke overheden alle kandidaten voor een betrekking in hun onderhoudsdienst of dienst gebouwen ertoe verplichten het in artikel 596, tweede lid, bepaalde uittreksel voor te leggen. Deze overheden kunnen niet het risico lopen hun personeel in schoolinrichtingen te laten werken indien ze geen zekerheid hebben omtrent eventuele vroegere veroordelingen op grond van de in het voormelde artikel opgesomde strafbepalingen.

Aangezien deze personen een activiteit uitoefenen die hen in aanraking brengt met minderjarigen, gaat spreekster ervan uit dat deze activiteit indirect een verantwoordelijkheid inhoudt ten opzichte van minderjarigen zoals omschreven in artikel 596, tweede lid.

Het komt de dienst van het Centraal Strafregerregister van het ministerie van Justitie toe om uit te maken of de eis van een overheid om voor de hierboven vermelde betrekkingen het speciale uittreksel voor te leggen, al dan niet als een misbruik van artikel 596, tweede lid, moet worden bestempeld.

De minister repliceert dat, wanneer een overheid eist dat dit uittreksel wordt voorgelegd om een activiteit uit te oefenen die volgens haar onder artikel 596, tweede lid, ressorteert, de dienst van het Centraal Strafregerregister ertoe gehouden is dit uittreksel uit te reiken.

Een volgende spreker is de mening toegedaan dat de verplichting die in dit verband op de overheid rust

ment pour les responsables des mouvements de jeunesse, des clubs sportifs et des associations qui organisent des vacances pour les jeunes. Ils sont donc responsables, lorsqu'un accompagnateur commet un délit de mœurs, s'il s'avère qu'il avait en la matière un passé criminel et qu'aucun extrait ne lui a été demandé.

Le ministre partage cet avis. Il confirme que l'article 596, deuxième alinéa, s'applique également à ceux qui accomplissent un travail bénévole qui relève de l'éducation, de l'accompagnement et de l'animation axée sur des mineurs.

Selon l'intervenant, un problème se pose toutefois en ce qui concerne les indépendants qui organisent des activités pour mineurs. Qui les contrôlera?

Le ministre répond que les indépendants qui souhaitent organiser de telles activités doivent également produire l'extrait visé à l'article 596, deuxième alinéa.

Un autre membre estime qu'il ressort clairement de la discussion que la description que donne l'article 596, deuxième alinéa, des activités qui impliquent une responsabilité à l'égard de mineurs, ne couvre pas l'ensemble des situations où ceux qui les organisent peuvent entrer régulièrement en contact avec des mineurs.

Pour éviter que l'on doive élargir la portée des termes de l'article 596 au-delà de certaines limites, il suggère que l'on en revienne à la proposition du ministre.

L'arrêté royal qui définira les conditions dans lesquelles les extraits seront délivrés devrait préciser que l'on doit interpréter l'article 596, deuxième alinéa, non pas littéralement, mais à la lumière de son objet, à savoir celui de protéger les mineurs et de concrétiser la responsabilité qu'endossent les pouvoirs publics ou les particuliers quant ils recrutent du personnel. Les ministres fédéraux et régionaux de l'Intérieur devraient donner des instructions dans ce sens à leurs administrations. Le champ d'application de l'article 596, deuxième alinéa, serait alors beaucoup plus large que si l'on tentait l'impossible en formulant cette disposition de telle manière qu'elle puisse s'appliquer à tous les cas envisageables.

Un autre intervenant dit partager le point de vue qui vient d'être exprimé. Si l'on suivait l'interprétation extrême de certains, le traiteur qui fournit les repas scolaires devrait exiger des membres de son personnel qu'ils lui présentent cet extrait spécial. Qu'advierait-il au cas où il faudrait remplacer subitement l'un d'eux qui serait absent?

L'intervenant trouve que la manière de régler les choses en l'espèce est absurde et pense qu'elle a été

eveneens geldt voor de verantwoordelijken van jeugdbewegingen, sportclubs en organisaties die jeugdvakanties organiseren. Zij dragen dus de verantwoordelijkheid wanneer een van de begeleiders een zedendelict pleegt en achteraf blijkt dat hij in dat verband een strafrechtelijk verleden had waarvoor hem geen uittreksel is gevraagd.

De minister sluit zich hierbij aan. Hij beaamt dat artikel 596, tweede lid, eveneens van toepassing is op zij die vrijwilligerswerk verrichten welke als opleiding, begeleiding en animatie van minderjarigen kan worden beschouwd.

Er rijst volgens de vorige spreker wel een probleem met de zelfstandigen die activiteiten voor minderjarigen organiseren. Wie zal hen controleren?

De minister antwoordt dat zelfstandigen die toegang wensen te krijgen tot dergelijke activiteiten, eveneens het in artikel 596, tweede lid, bedoelde uittreksel moeten voorleggen.

De voorgaande discussie toont naar het oordeel van een ander lid duidelijk aan dat de in artikel 596, tweede lid, bepaalde omschrijving van de activiteiten die een verantwoordelijkheid inhouden ten opzichte van minderjarigen, niet alle situaties dekt waarin een geregeld contact met minderjarigen mogelijk is.

Om te vermijden dat men de termen van artikel 596 al te zeer zou moeten gaan rekken, suggereert hij terug te vallen op het voorstel van de minister.

Het koninklijk besluit dat de voorwaarden zal bepalen waaronder de uittreksels zullen worden uitgereikt, zou moeten preciseren dat artikel 596, tweede lid, niet letterlijk moet worden geïnterpreteerd, maar naar zijn bedoeling, te weten de bescherming van de minderjarigen en de verantwoordelijkheid die de overheid of particuliere instanties daarvoor dragen bij de aanwerving van hun personeel. De federale en de regionale ministers van Binnenlandse Zaken zouden hun besturen in die zin moeten instrueren. Op deze wijze zal artikel 596, tweede lid, een veel ruimer veld dekken dan wanneer men het onmogelijke poogt door deze bepaling zo te formuleren dat ze in alle mogelijke gevallen voorziet.

Een volgende spreker sluit zich hierbij aan. Indien men de extreme interpretatie van sommigen zou volgen, dan zou de traiteur die de schoolmaaltijden verzorgt, het speciale uittreksel moeten vragen aan zijn personeel dat die maaltijden aflevert. *Quid* wanneer een van hen afwezig is en onverwachts moet worden vervangen?

Spreker acht dit een onzinnige regeling die voortspuit uit het verlangen goedkoop politiek

dictée par le souhait d'obtenir un succès politique facile en profitant de la psychose actuelle qu'ont engendrée les délits de mœurs commis sur des mineurs.

Il reste d'avis que, de par l'énumération des dispositions pénales qui y figurent, l'article 596, deuxième alinéa, acquiert une portée trop large. Si l'on veut éviter que des condamnations pour des faits relativement banals, comme celui d'uriner en état d'ivresse sur la voie publique en présence d'un mineur, figurent également dans l'extrait visé à l'article 596, deuxième alinéa, il faudrait indiquer dans la loi quels sont exactement les faits suffisamment graves pouvant donner lieu à une condamnation à mentionner dans l'extrait spécial.

En guise de conclusion, le ministre précise que sont incluses dans les notions d'animation et d'encadrement, les activités sportives et de loisirs en général. Par ailleurs, le personnel qui à l'occasion de ces activités est en contact régulier avec les enfants est aussi visé. Il s'agira notamment du personnel de cuisine, d'entretien ou assurant le transport des enfants.

Si des membres du personnel communal sont amenés à se rendre régulièrement dans les écoles dépendant de la commune pour y travailler, les responsables de celle-ci pourront bien sûr exiger de ce personnel la production de l'extrait spécialisé.

Il appartiendra à tout employeur d'examiner si les activités tombent dans le champ d'application de l'article 596, alinéa 2, et de décider s'il doit exiger du candidat à l'emploi la production de l'extrait spécialisé prévu à cette disposition.

Cette responsabilité incombe aussi bien à des administrations publiques qu'à des employeurs privés et s'étend à tous ceux qui souhaitent accéder à ces activités soit à la suite d'un engagement soit par un changement d'affectation, par exemple en cas de promotion.

Ces modalités seront fixées dans l'arrêté royal d'exécution visé à l'article 596, troisième alinéa.

Enfin, le ministre n'estime pas utile d'ajouter la disposition proposée par Mmes Delcourt-Pêtre, Lizin et Maximus (amendement n° 19), dans la mesure où elle sera reprise dans l'arrêté royal qui mettra en œuvre la loi relative au casier judiciaire central. Il est en effet évident que le système mis en place qui prévoit plusieurs types d'extrait (destinés aux autorités judiciaires, administrations publiques et particuliers) avec des mentions différentes pour chacun, implique que tant pour les demandes d'extrait que pour les extraits mêmes, la destination et la base légale de la demande devra être clairement formulée. L'arrêté royal prévoira donc que le

succes te boeken door in te spelen op de huidige psychose inzake zedendelinquentie ten aanzien van minderjarigen.

Hij blijft op het standpunt dat de in artikel 596, tweede lid, vervatte opsomming van strafbepalingen dit artikel een te ruime draagwijdte geeft. Indien men wil vermijden dat veroordelingen voor tamelijk banale feiten, zoals het in een dronken bui wateren op de openbare weg in tegenwoordigheid van een minderjarige, eveneens vermeld worden op het uittreksel bedoeld in artikel 596, tweede lid, dan zou men in de wet de daden moeten vermelden waarvan de ernst van die aard is dat een veroordeling op het speciale uittreksel moet worden vermeld.

Tot slot verduidelijkt de minister dat de begrippen «animatie» en «begeleiding» zowel slaan op sportieve activiteiten als op vrijetijdsactiviteiten in het algemeen. Het personeel dat naar aanleiding van die activiteiten regelmatig in contact komt met de kinderen, valt ook onder de bedoelde bepaling. Het gaat onder meer om het keukenpersoneel, het onderhoudspersoneel of het personeel dat voor het vervoer van de kinderen zorgt.

Indien leden van het gemeentepersoneel regelmatig komen werken in de scholen die van de gemeente afhangen, dan kunnen de schoolverantwoordelijken vanzelfsprekend eisen dat die personeelsleden het speciale uittreksel voorleggen.

Elke werkgever zal zelf moeten nagaan of de activiteiten onder de toepassing vallen van artikel 596, tweede lid, en hij zal zelf moeten uitmaken of de kandidaat voor de betrekking het in die bepaling bedoelde uittreksel moet voorleggen.

Zowel overheidsbesturen als particuliere werkgevers zijn hiervoor verantwoordelijk en zij moeten dat uittreksel eisen van al degenen die met die activiteiten te maken zullen hebben als gevolg van een aanwerving of een nieuwe dienstaanwijzing, bijvoorbeeld in geval van bevordering.

De nadere regels zullen worden bepaald in het uitvoeringsbesluit bedoeld in artikel 596, derde lid.

Tenslotte acht de minister het niet nodig de bepaling voorgesteld door mevrouw Delcourt-Pêtre, mevrouw Lizin en mevrouw Maximus (amendement nr. 19) toe te voegen, daar die zal worden opgenomen in het koninklijk besluit ter uitvoering van de wet betreffende het Centraal Strafregister. Het is immers duidelijk dat een regeling die voorziet in verschillende soorten uittreksels (bestemd voor de gerechtelijke instanties, voor de overheidsbesturen en voor particulieren) met verschillende vermeldingen voor die verschillende categorieën, impliceert dat zowel voor de uittrekselaanvragen als voor de uittreksels zelf de bestemming en de wettelijke basis

demandeur devra indiquer sur quelle base il formule sa demande et l'extrait mentionnera s'il est délivré pour une activité prévue à l'alinéa 2 de l'article 596.

À la demande d'un membre, le ministre s'engage à communiquer à la commission l'avant-projet d'arrêté royal afin de permettre à celle-ci de vérifier si l'arrêté répond bien à ses préoccupations et ses observations.

Cette procédure, certes inhabituelle, doit être comprise comme la contrepartie de l'option de ne pas amender le présent projet de loi.

*
* *

À la suite de cet échange de vues, les amendements n°s 1 et 19 sont retirés.

5. Article 16bis (nouveau) — *article 602bis du Code d'instruction criminelle*

Mme Lizin dépose l'amendement n° 2, libellé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« Insérer un article 16bis (nouveau), libellé comme suit :

« Art. 16bis. — Insérer dans le titre VII du même code un chapitre I^{er}bis nouveau et un article 602bis nouveau, libellés comme suit :

« Chapitre I^{er}bis. Du registre des infractions sexuelles contre les enfants.

Art. 602bis. — Le ministre de la Justice fera tenir un registre spécial des condamnations prononcées en application des articles 372 à 386ter du Code pénal, pour les faits accomplis sur un mineur ou impliquant sa participation.

Ce registre contient une notice sommaire de chaque affaire.

Les dispositions du chapitre IV ne sont pas applicables à ce registre. »

Justification

Cet article vise, par la création d'un registre des infractions sexuelles contre les enfants, à renforcer les moyens des autorités pour suivre les auteurs d'abus sexuels après leur condamnation.

La création de ce registre s'inscrit dans le cadre d'une collaboration multidisciplinaire: services de protection de l'enfance, services médicaux, police, justice.

van de aanvraag duidelijk zullen moeten worden geformuleerd. Het koninklijk besluit zal dus bepalen dat de aanvrager moet vermelden op welke basis hij zijn aanvraag doet en op het uittreksel zal vermeld worden of het wordt afgegeven voor een activiteit bedoeld in artikel 596, tweede lid.

Op verzoek van een lid verbindt de minister er zich toe het voorontwerp van koninklijk besluit aan de commissie mee te delen teneinde haar in staat te stellen na te gaan of het besluit tegemoetkomt aan haar wensen en opmerkingen.

Deze ongetwijfeld ongewone procedure moet worden gezien als een tegenprestatie voor de niet-amending van dit wetsontwerp.

*
* *

Na deze gedachtewisseling worden de amendementen nrs. 1 en 19 ingetrokken.

5. Artikel 16bis (nieuw) — *artikel 602bis van het Wetboek van Strafvordering*

Mevrouw Lizin dient amendement nr. 2 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Een artikel 16bis (nieuw) invoegen, luidende :

« Art. 16bis. — In titel VII van hetzelfde Wetboek een nieuw hoofdstuk Ibis en een nieuw artikel 602bis invoegen, luidende :

« Hoofdstuk Ibis. Register van seksuele misdrijven tegen kinderen.

Art. 602bis. — De minister van Justitie laat de veroordelingen uitgesproken met toepassing van de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek wegens feiten gepleegd op de persoon van een minderjarige of met diens deelneming optekenen in een bijzonder register.

Dat register bevat een beknopte beschrijving van elke zaak.

De bepalingen van hoofdstuk IV zijn niet van toepassing op dat register. »

Verantwoording

Via de invoering van een register van seksuele misdrijven tegen kinderen wil dit artikel de overheid meer middelen ter hand stellen om de handel en wandel te volgen van personen die veroordeeld zijn wegens seksueel misbruik.

De invoering van dat register past in het kader van een multidisciplinaire samenwerking: diensten jeugdbescherming, medische diensten, politie, justitie.

Ce registre permettra de centraliser les informations dans ce domaine et permettra aux autorités de disposer de ces renseignements afin d'éviter de se retrouver dans des situations dangereuses telles que l'engagement d'une personne, ayant été condamnée pour des faits de mœurs, dans un centre pour enfants.

M. Desmedt dépose les amendements n°s 11 et 18 visant à créer un registre similaire et dont la portée est plus large que celle de l'amendement de Mme Lizin (doc. Sénat, n° 1-663/2).

Ces amendements sont rédigés comme suit :

1. *« Insérer un article 16bis rédigé comme suit :*

« Art. 16bis. — Dans le titre VII du livre II du même Code est inséré un chapitre nouveau intitulé :

« Chapitre I^{er}bis. Du registre en vue de la prévention de la récidive des crimes et délits de nature sexuelle à l'égard des mineurs. »

2. *« Insérer un article 16ter rédigé comme suit :*

« Art. 16ter. — Un article 602bis (nouveau), rédigé comme suit, est inséré dans le même Code :

« Art. 602bis. — Le registre en vue de la prévention de la récidive des crimes et délits de nature sexuelle à l'égard des mineurs, ci-après dénommé « registre de prévention », est un système de traitement automatisé tenu sous l'autorité du ministre de la Justice, qui assure, conformément aux dispositions du présent chapitre, l'enregistrement, la conservation et la modification des données relatives à toutes les condamnations et à toutes les décisions pour des faits prévus aux articles 372 à 386ter du Code pénal, lorsqu'ils sont commis à l'égard d'un mineur.

La finalité du registre de prévention est la communication des renseignements qui y sont enregistrés aux particuliers devant fournir une information adéquate sur leurs antécédents judiciaires en vue d'accéder à une activité qui relève de l'éducation, de la guidance psychologique médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs.

L'enregistrement des informations est effectué par les greffes des cours et tribunaux ou par le service du casier judiciaire du ministère de la Justice. »

3. *« Insérer un article 16quater rédigé comme suit :*

« Art. 16quater. — Un article 602ter (nouveau), rédigé comme suit, est inséré dans le même Code :

« Art. 602ter. — Les greffiers transmettent au registre de prévention toutes les condamnations et

Met dat register kan men alle informatie over dat onderwerp samenbrengen zodat de overheid over gegevens beschikt die moeten voorkomen dat in een centrum voor kinderen een persoon in dienst komt die voordien wegens zedenfeiten werd veroordeeld.

De heer Desmedt dient met het oog op de instelling van een gelijkaardig register de amendementen nrs. 11 tot 18 in die een ruimere strekking hebben dan het amendement van mevrouw Lizin (Stuk Senaat, nr. 1-663/2).

Deze amendementen luiden als volgt :

1. *« Een artikel 16bis invoegen, luidende :*

« Art. 16bis. — In titel VII van boek II van hetzelfde Wetboek wordt een nieuw hoofdstuk ingevoegd onder het opschrift :

« Hoofdstuk Ibis. Register ter voorkoming van de herhaling van misdaden en wanbedrijven van seksuele aard ten aanzien van minderjarigen. »

2. *« Een artikel 16ter invoegen, luidende :*

« Art. 16ter. — In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 602bis (nieuw) ingevoegd, luidende :

« Art. 602bis. — Het register ter voorkoming van de herhaling van misdaden en wanbedrijven van seksuele aard ten aanzien van minderjarigen, hierna genoemd « preventieregister », is een systeem van geautomatiseerde verwerking onder toezicht van de minister van Justitie waarin, overeenkomstig de bepalingen van dit hoofdstuk, gegevens betreffende alle veroordelingen wegens en alle beslissingen omtrent feiten bepaald in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek gepleegd ten aanzien van een minderjarige worden geregistreerd, bewaard en gewijzigd.

Het preventieregister heeft tot doel de daarin geregistreerde gegevens mede te delen aan particulieren die relevante inlichtingen moeten verschaffen over hun gerechtelijk verleden om activiteiten te kunnen uitoefenen op het gebied van onderwijs, psychologisch-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan jongeren, kindbescherming, jongerenwerk of begeleiding van minderjarigen.

De gegevens worden geregistreerd door de griffies van de hoven en rechtbanken of door de dienst van het Strafrechtregister van het ministerie van Justitie. »

3. *Een artikel 16quater invoegen, luidende :*

« Art. 16quater. — In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 602ter (nieuw) ingevoegd, luidende :

« Art. 602ter. — De griffiers zenden alle in het voorgaande artikel bedoelde veroordelingen en be-

toutes les décisions visées à l'article précédent dans les trois jours qui suivent celui où celles-ci sont passées en force de chose jugée.

Ils sont responsables de la conformité des informations transmises aux décisions rendues par les juridictions. »

4. « Insérer un article 16quinquies rédigé comme suit :

« Art. 16quinquies. — Un article 602quater (nouveau), rédigé comme suit, est inséré dans le même Code :

« Art. 602quater. — Les personnes qui, dans l'exercice de leur fonction, interviennent dans la collecte, le traitement ou la transmission des informations visées à l'article 602bis sont tenues au secret professionnel. L'article 458 du Code pénal est applicable.

Elles prennent toutes mesures utiles afin d'assurer la sécurité des informations enregistrées et empêchent notamment qu'elles soient déformées, endommagées ou communiquées à des personnes qui n'ont pas obtenu l'autorisation d'en prendre connaissance.

Elles s'assurent du caractère approprié des programmes servant au traitement automatique des informations ainsi que de la régularité de leur application.

Elles veillent à la régularité de la transmission des informations.

L'identité des auteurs de toute demande de consultation du registre de prévention est enregistrée dans un système de contrôle. Ces informations sont conservées pendant six mois. »

5. « Insérer un article 16sexies rédigé comme suit :

« Art. 16sexies. — Un article 602quinquies (nouveau), rédigé comme suit, est inséré dans le même Code :

« Art. 602quinquies. — Le Roi peut fixer des mesures propres à assurer la sécurité de l'information relative au registre de prévention. »

6. « Insérer un article 16septies rédigé comme suit :

« Art. 16septies. — Un article 602sexies (nouveau), rédigé comme suit, est inséré dans le même Code :

« Art. 602sexies. — Les extraits du registre de prévention sont délivrés selon les modalités fixées par le Roi, par le service du casier judiciaire du ministère de la Justice. »

slissingen over aan het preventieregister binnen drie dagen volgend op de dag waarop deze in kracht van gewijsde zijn gegaan.

Zij zijn verantwoordelijk voor de conformiteit van de overgezonden gegevens met de door de rechtscolleges uitgesproken beslissingen. »

4. « Een artikel 16quinquies invoegen, luidende :

« Art. 16quinquies. — In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 602 quater (nieuw) ingevoegd, luidende :

« Art. 602quater. — De personen die in de uitoefening van hun ambt meewerken aan het verzamelen, het verwerken of het verzenden van de in artikel 602bis bedoelde gegevens, zijn gebonden door het beroepsgeheim. Artikel 458 van het Strafwetboek is op hen van toepassing.

Zij nemen alle maatregelen die nodig zijn om de veiligheid van de geregistreerde gegevens te waarborgen, waarbij zij inzonderheid verhinderen dat zij worden vervalst, beschadigd of meegedeeld aan personen die geen machtiging hebben om kennis ervan te nemen.

Zij moeten nagaan of de programma's voor de geautomatiseerde verwerking van de gegevens geschikt zijn en rechtmatig worden toegepast.

Zij moeten erop toezien dat de gegevens op rechtmatige wijze worden overgezonden.

De identiteit van de personen die om raadpleging van het preventieregister verzoeken, wordt geregistreerd in een controlesysteem. Deze gegevens worden gedurende zes maanden bewaard. »

5. « Een artikel 16sexies invoegen, luidende :

« Art. 16sexies. — In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 602quinquies (nieuw) ingevoegd, luidende :

« Art. 602quinquies. — De Koning kan maatregelen vaststellen die erop zijn gericht de veiligheid van de gegevens opgenomen in het preventieregister te waarborgen. »

6. « Een artikel 16septies invoegen, luidende :

« Art. 16septies. — In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 602sexies (nieuw) ingevoegd, luidende :

« Art. 602sexies. — De uittreksels van het preventieregister worden op de door de Koning bepaalde wijze afgegeven door de dienst van het Strafregerregister van het ministerie van Justitie. »

7. « Insérer un article 16octies rédigé comme suit :

« Art. 16octies. — Un article 602septies (nouveau), rédigé comme suit, est inséré dans le même Code :

« Art. 602septies. — La réhabilitation prévue en application des articles 621 à 634 du présent code n'entraîne nullement la disparition des données enregistrées dans le registre de prévention.

L'arrêt prononçant la réhabilitation pour des condamnations enregistrées dans le registre de prévention est néanmoins enregistré à la suite des condamnations auxquelles il se rapporte, afin que mention en soit également faite lors de la délivrance des extraits. »

8. « Insérer un article 23bis rédigé comme suit :

« Art. 23bis. — L'article 634 du même Code, modifié par la loi du 7 avril 1964, est complété par un nouvel alinéa rédigé comme suit :

« Par dérogation à l'alinéa 1er, la réhabilitation ne produit aucun effet sur les mentions des extraits du registre de prévention visé à l'article 602bis de ce Code, hormis la mention de l'arrêt de réhabilitation. »

Justification

Même si on estime qu'une possibilité de réhabilitation doit rester ouverte aux personnes reconnues coupables de délits sexuels commis à l'égard de mineurs et condamnés de ce chef, il n'en reste pas moins inadmissible que, même après une réhabilitation, ces personnes puissent exercer des activités les mettant en contact avec des mineurs telles celles visées à l'article 10, deuxième alinéa, du projet de loi.

Il faut donc mettre en place un système qui concilie ces deux exigences apparemment contradictoires à savoir l'octroi de la réhabilitation et, en même temps, l'interdiction d'exercer une activité amenant des contacts avec des mineurs.

Les amendements proposés permettent la mise en place d'un pareil système.

Ils prévoient la création d'un registre particulier reprenant uniquement les condamnations prononcées sur base des articles 372 à 386ter du Code pénal lorsque les faits ont été commis envers un mineur.

Ce registre est également prévu à l'amendement n° 2 de Mme Lizin mais de façon plus succincte et avec une finalité plus large.

Nous prévoyons que ce registre ne pourra être utilisé que lorsque la personne concernée sollicite un des emplois visés à l'article 10, deuxième alinéa.

7. « Een artikel 16octies invoegen, luidende :

« Art. 16octies. — In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 602septies (nieuw) ingevoegd, luidende :

« Art. 602septies. — Herstel in eer en rechten overeenkomstig de artikelen 621 tot 634 van dit Wetboek heeft niet tot gevolg dat de in het preventieregister geregistreerde gegevens worden gewist.

Het arrest waarbij herstel in eer en rechten wordt uitgesproken voor veroordelingen geregistreerd in het preventieregister, wordt niettemin geregistreerd achter de veroordelingen waarop het betrekking heeft opdat hiervan eveneens melding wordt gemaakt bij de afgifte van de uittreksels. »

8. « Een artikel 23bis invoegen, luidende :

« Art. 23bis. — Artikel 634 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wet van 7 april 1964, wordt aangevuld met het volgende lid :

« In afwijking van het eerste lid heeft herstel in eer en rechten geen gevolg voor de vermeldingen op de uittreksels van het preventieregister bedoeld in artikel 602bis van dit Wetboek, uitgezonderd de vermelding van het arrest van eerherstel. »

Verantwoording

Zelfs indien men van mening is dat herstel in eer en rechten moet openstaan voor personen die schuldig bevonden zijn aan seksuele misdrijven ten aanzien van minderjarigen en om die reden veroordeeld zijn, toch blijft het onaanvaardbaar dat deze personen, zelfs na eerherstel, activiteiten kunnen uitoefenen waarbij zij in contact komen met minderjarigen, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van het wetsontwerp.

Er moet dus een systeem georganiseerd worden dat deze twee schijnbaar tegenstrijdige vereisten met elkaar verzoent, zodat aan de veroordeelde eerherstel toegekend wordt en tegelijkertijd het verbod bestaat een activiteit uit te oefenen waar hij in contact komt met minderjarigen.

Met de voorgestelde amendementen wordt het mogelijk een dergelijk systeem te organiseren.

Er wordt voorgesteld een bijzonder register op te richten waarin uitsluitend de veroordelingen op grond van de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek worden opgenomen wanneer de feiten gepleegd zijn ten aanzien van een minderjarige.

Dat register wordt eveneens voorgesteld in amendement nr. 2 van mevrouw Lizin maar dan in een meer beperkte vorm en met een ruimer doel.

Volgens ons kan dat register slechts gebruikt worden wanneer de betrokken persoon solliciteert naar een van de betrekkingen bedoeld in artikel 10, tweede lid.

Il lui appartiendra alors de communiquer les éléments qui y figurent ou de justifier qu'ils n'y sont pas repris.

Même en cas de réhabilitation, le registre sera maintenu et devra être produit, avec la mention de la réhabilitation.

Il appartient évidemment aux communautés d'adapter leurs législations afin que l'usage de ce registre soit obligatoire si on sollicite un emploi visé par l'article 10.

Ce système laissera donc à la personne réhabilitée toutes ses chances pour obtenir un emploi dans les autres secteurs d'activités.

Selon, M. Desmedt, l'on propose l'instauration de ce registre spécial parce que la commission de la Justice de la Chambre a rejeté un amendement de Mmes Herzet et Cahay-André et de MM. Verwilghen et Borin visant à interdire la réhabilitation aux personnes reconnues coupables de délits sexuels sur des mineurs (cfr. rapport de MM. Verherstraeten et Borin, doc. Chambre, 1996-1997, n° 988/4, pp. 28-29). L'orateur a le pressentiment que le même sort sera réservé à son amendement n° 20, qui est identique à l'amendement en question.

Voilà pourquoi il a proposé, dans son amendement n° 17 visant à insérer un article 602septies dans le Code d'instruction criminelle, que la réhabilitation prévue en application des articles 621 à 634 du Code d'instruction criminelle ne peut nullement entraîner la disparition des données enregistrées dans le registre de prévention.

Le registre de prévention requiert ainsi un effet dissuasif. Des personnes qui ont obtenu une réhabilitation pour des condamnations du chef de faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal et qui postulent pour un emploi qui pourrait les amener à exercer les activités visées à l'article 596, deuxième alinéa, du Code d'instruction criminelle, devront présenter un extrait du registre mentionnant leurs antécédents judiciaires en tant que délinquant sexuel. L'on empêche ainsi qu'ils accèdent à de tels emplois.

L'obligation de présenter un extrait de ce registre spécial vaut toutefois exclusivement pour l'exercice des activités décrites à l'article 596, deuxième alinéa; l'insertion sociale des intéressés ne s'en trouve donc pas menacée. L'on ne pourra leur demander, pour aucune autre activité, de produire un extrait du registre de prévention, et par conséquent, ils auront un casier judiciaire vierge, à moins de nouvelles condamnations.

De betrokkene moet de gegevens die erin voorkomen, mededelen of aantonen dat er geen gegevens omtrent zijn persoon in voorkomen.

Zelfs in geval van eerherstel moeten de gegevens in het register bewaard blijven en overgelegd worden met de vermelding van het eerherstel.

De Gemeenschappen zullen hun wetgeving natuurlijk moeten aanpassen om het gebruik van dat register verplicht te stellen indien naar een in artikel 10 bedoelde betrekking wordt gesolliciteerd.

In dit systeem blijven voor de persoon aan wie eerherstel is verleend, alle kansen open om werk te vinden in andere beroepssectoren.

De reden waarom de instelling van dit speciaal register wordt voorgesteld, houdt, aldus de heer Desmedt, verband met het feit dat de Kamercommissie voor de Justitie een amendement van de dames Herzet en Cahay-André en de heren Verwilghen en Borin heeft verworpen dat het herstel in eer en rechten wou uitsluiten voor personen die schuldig zijn bevonden aan seksuele misdrijven ten aanzien van minderjarigen (cf. verslag van de heren Verherstraeten en Borin, Stuk Kamer, 1996-1997, nr. 988/4, blz. 28-29). Spreker heeft het voorgevoel dat zijn identiek amendement nr. 20 hetzelfde lot zal ondergaan.

Daarom heeft hij in zijn amendement nr. 17 houdende invoeging van een artikel 602septies in het Wetboek van Strafvordering voorgesteld dat herstel in eer en rechten overeenkomstig de artikelen 621 tot 634 van het Wetboek van Strafvordering niet tot gevolg mag hebben dat de in het preventieregister geregistreerde gegevens worden gewist.

Aldus verkrijgt het preventieregister een ontrafend effect. Personen die een herstel in eer en rechten hebben verkregen voor veroordelingen voor feiten bepaald in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek en naar een betrekking solliciteren waardoor zij de in artikel 596, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering bedoelde activiteiten kunnen uitoefenen, zullen een uittreksel uit dit register moeten voorleggen waaruit hun gerechtelijk verleden als seksueel delinquent blijkt. Op die manier wordt hun de weg naar dergelijke activiteiten versperd.

De verplichting om een uittreksel uit dit speciaal register voor te leggen geldt echter uitsluitend voor de uitoefening van de activiteiten zoals omschreven in artikel 596, tweede lid. De inschakeling van de betrokkenen in het maatschappelijk leven wordt hierdoor niet in het gedrang gebracht. Voor alle andere activiteiten kan hun niet worden gevraagd een uittreksel uit het preventieregister voor te leggen en kunnen zij, behoudens nieuwe veroordelingen, op een blanco strafregister bogen.

L'auteur de ces amendements se déclare disposé à les limiter aux articles 371 à 382 si la commission devait estimer que le choix des articles 372 à 386ter du Code pénal est trop large. On exclurait de la sorte du champ d'application, les délits en matière d'outrage public aux mœurs, visés aux articles 383 à 386ter du Code pénal, qui ne contiennent pas de faits de violence sur mineurs (par exemple la diffusion de la pornographie).

L'orateur plaide pour l'approbation de ses amendements relatifs au registre de prévention, parce que le casier judiciaire central, tel qu'il est conçu dans le projet, ne tient pas compte, selon lui, de l'hypothèse de la réhabilitation de personnes qui ont été condamnées du chef de faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal. En vertu de l'article 593 proposé du Code d'instruction criminelle, seuls les magistrats du ministère public et les juges d'instruction pourraient prendre connaissance, dans le cadre d'une nouvelle enquête, de condamnations pour lesquelles on aurait accordé ultérieurement une réhabilitation.

Un membre fait remarquer que, si les amendements déposés partent, à juste titre, du principe que les délits sexuels à l'égard de mineurs sont éminemment graves, ils introduisent néanmoins implicitement une pondération des délits. Il y a, dans l'histoire de notre droit pénal, divers exemples de cette tendance à réprimer impitoyablement les délits qui représentent une grave menace pour l'ordre social.

On ne saurait donc se dissimuler qu'il existe d'autres délits dont l'impact social est considérable. Pourquoi dès lors ne pas créer un registre spécial des personnes condamnées, par exemple pour corruption ou fausse monnaie? Les candidats à un emploi dans le secteur public devraient alors produire un extrait de ce registre.

L'intervenant entend montrer par là que l'idée des registres spéciaux est contraire à l'un des principes généraux de notre droit pénal, à savoir qu'il faut donner à ceux qui ont enfreint les normes la possibilité de se réinsérer dans la société. Créer un registre de prévention priverait certains condamnés de cette possibilité.

L'intervenant craint que nous n'allions vers une société où chacun sera enregistré dans diverses banques de données officielles, ce qui constituerait une limitation injustifiée de la liberté des citoyens.

C'est pourquoi il ne peut marquer son accord sur les amendements proposés.

Indien de commissie van oordeel zou zijn dat de keuze van de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek te ruim is, verklaart de indiener van deze amendementen zich bereid ze te beperken tot de artikelen 372 tot 382. Aldus worden de misdrijven inzake openbare schennis van de goede zeden, zoals omschreven in de artikelen 383 tot 386ter van het Strafwetboek, die geen geweldpleging op minderjarigen inhouden (bijvoorbeeld verspreiding van pornografie), buiten het toepassingsveld gehouden.

Spreker pleit voor de goedkeuring van zijn amendementen inzake het preventieregister omdat het Centraal Strafregister, zoals het in het ontwerp is uitgewerkt, volgens hem geen rekening houdt met de hypothese van het herstel in eer en rechten van personen die een veroordeling hebben opgelopen wegens feiten bedoeld in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek. Alleen de magistraten van het openbaar ministerie en de onderzoeksrechters zouden krachtens het voorgestelde artikel 593 van het Wetboek van Strafvordering in het kader van een nieuw onderzoek weet kunnen krijgen van veroordelingen waarvoor achteraf een herstel in eer en rechten is verleend.

Een lid merkt op dat de voorliggende amendementen uitgaan van de terechte opvatting dat seksuele misdrijven ten aanzien van minderjarigen zeer ernstig zijn. Impliciet voeren zij echter een weging van delicten in. In de geschiedenis van ons strafrecht zijn er verschillende voorbeelden terug te vinden van de tendens om zeer repressief op te treden tegen misdrijven die volgens de toentertijd heersende tijdgeest als een zware bedreiging van de sociale orde golden.

Men mag zijn ogen derhalve niet sluiten voor het feit dat er nog andere misdrijven zijn met een aanzienlijke maatschappelijke impact. Waarom dan geen speciaal register aanleggen voor degenen die bijvoorbeeld wegens corruptie of valsemunterij zijn veroordeeld? Personen die naar een baan bij de overheid solliciteren, zouden dan een uittreksel uit dit register moeten voorleggen.

Spreker wenst hiermee aan te geven dat het idee van de speciale registers afbreuk doet aan een van de algemene principes uit ons strafrecht, met name dat aan normovertreders de kans moet worden geboden zich weer in de maatschappij te integreren. Met het preventieregister wordt deze mogelijkheid aan bepaalde veroordeelden ontnomen.

Interveniënt is bevreesd dat wij ons naar een maatschappij bewegen waar iedereen in verschillende, officiële gegevensbanken zal worden geregistreerd. Dit houdt volgens hem een niet verantwoorde beknotting in van de vrijheid van de burgers.

Om die reden kan hij zich niet met de voorgestelde amendementen akkoord verklaren.

Mme Lizin réplique que son amendement comme celui de M. Desmedt se fondent sur la constatation scientifiquement étayée que la récidive en matière de délits sexuels à l'égard de mineurs est pour ainsi dire automatique, ce que d'ailleurs les auteurs reconnaissent souvent eux-mêmes. Cette conclusion ne vaut toutefois pas pour les autres délits. Il faut donc ménager pour ces derniers la possibilité d'une réhabilitation totale. En créant un registre de prévention, on donnerait clairement à entendre que l'on ne peut passer l'éponge sur certains délits, tels les viols d'enfants.

Le préopinant ne nie pas que, de l'avis de certains psychiatres, les délinquants sexuels et, en particulier, les pédophiles, soient incurables. Au lieu de prendre des mesures d'exception à leur encontre, on doit se montrer conséquent et tenir compte de leur penchant lors de la fixation de leur peine. Cela signifie que le juge pénal devrait les soumettre pendant toute leur vie à un accompagnement psychologique. Ce serait là un acte positif, contrairement à la création d'un registre de prévention, que l'intervenant qualifie de solution à la Ponce Pilate, puisque tant que l'auteur de faits de mœurs ne cherche pas à obtenir un emploi qui pourrait le mettre en contact avec des mineurs, il n'est ni signalé, ni contrôlé.

Une autre intervenante estime que la pondération des délits prévue par les amendements de M. Desmedt et de Mme Lizin est bel et bien justifiée en l'occurrence parce que les spécialistes du comportement sont unanimes à dire que les délinquants sexuels sont incurables. C'est pourquoi leur réhabilitation ne doit pas leur permettre d'entrer systématiquement en contact avec des jeunes.

Sans se prononcer sur les aspects de la technique juridique, elle considère que les propositions de Mme Lizin et M. Desmedt constituent une piste intéressante que l'on peut essayer de combiner avec celle de l'accompagnement à vie, bien qu'en ce domaine, on soit confronté actuellement à de grandes difficultés.

Si l'on part de la constatation qu'une solution particulière au problème des personnes présentant pendant toute leur vie un danger pour les mineurs correspond à un besoin de la société, cette piste ne lui semble pas répressive, mais préventive. En effet, le registre de prévention n'est pas public et on ne le tient que pour éviter que les délinquants sexuels aient accès à des activités impliquant un contact avec des enfants. Si cela peut éventuellement comporter une discrimination à leur égard, c'est un risque qu'il faut accepter.

Il restera toutefois encore à déterminer avec soin quels sont les délits dont il faut faire état dans le registre de prévention.

Mevrouw Lizin repliceert dat zowel haar amendement als die van de heer Desmedt ingegeven zijn door de wetenschappelijk onderbouwde vaststelling dat recidive inzake seksuele delicten ten aanzien van minderjarigen vrijwel een automatisme is, hetgeen de daders trouwens dikwijls zelf toegeven. Deze conclusie geldt echter niet voor andere misdrijven. Bijgevolg dient daar de mogelijkheid van een volledig herstel in eer en rechten te worden opengehouden. Met het preventieregister wordt het signaal gegeven dat over bepaalde misdrijven, zoals kinderverkrachting, niet de spons kan worden geveegd.

De vorige spreker ontkent niet dat seksuele delinquenten en inzonderheid pedofielen volgens sommige psychiaters onverbeterbaar zijn. In plaats van tegen hen uitzonderingsmaatregelen te nemen, moet men consequent zijn door bij de straftoemeting met hun gesteldheid rekening te houden. Dit betekent dat de strafrechter hen levenslang aan een psychologische begeleiding zou moeten onderwerpen. Dit is een positieve daad in tegenstelling tot de regeling van het preventieregister die spreker als een oplossing bestempelt, Pontius Pilatus waardig. Zolang de zedendelinquent geen betrekking nastreeft waarmee hij met minderjarigen in contact kan komen, wordt hij immers noch gesignaleerd, noch gecontroleerd.

Een volgende spreekster acht de door de amendementen van de heer Desmedt en Lizin ingevoerde weging van delicten in dit kader wel verantwoord omdat de vraag of seksuele delinquenten ongeneeslijk ziek zijn, door gedragswetenschappers eensgezind bevestigend wordt beantwoord. Daarom mag hun rehabilitatie niet tot gevolg hebben dat ze op geregelde en systematische wijze met jongeren in contact komen.

Zonder zich uit te spreken over de juridisch-technische aspecten, beschouwt zij de voorstellen van mevrouw Lizin en de heer Desmedt als een interessante piste die men kan pogen te combineren met het spoor van de levenslange begeleiding, hoewel men op dat vlak tegenwoordig met grote moeilijkheden te kampen heeft.

Uitgaand van de vaststelling dat er een maatschappelijke nood is aan een bijzondere oplossing voor personen die hun leven lang een gevaar betekenen voor minderjarigen, lijkt dit voorstel haar niet repressief, maar preventief van aard te zijn. Het preventieregister is namelijk niet publiek en wordt enkel bijgehouden om te voorkomen dat seksuele delinquenten toegang zouden krijgen tot activiteiten die een omgang met minderjarigen inhouden. Het risico dat dit tegenover hen misschien een discriminatie inhoudt, moet men er maar bijnemen.

Er zal evenwel nog zorgvuldig moeten worden afgewogen voor welke misdrijven het preventieregister moet worden opgesteld.

Réagissant à ce qui vient d'être dit, un autre membre revient sur la proposition de M. Desmedt qui vise à limiter le champ d'application du registre de prévention aux condamnations pour des faits prévus aux articles 372 à 382 du Code pénal.

L'intervenant estime qu'il faut faire en outre une distinction entre les violences commises sur des mineurs visés aux articles 373 à 377 du Code pénal et les relations sexuelles avec un mineur consentant visées à l'article 372 du même code. Faut-il mettre sur un pied d'égalité ces deux types de délits? Un homme de 18 ans doit-il être condamné pour avoir eu des relations sexuelles sans violences avec une amie de 15 ans et doit-il payer toute sa vie pour ce fait? L'intervenant trouve que l'on va trop loin.

L'on ne saurait perdre de vue que les délinquants sexuels sont condamnés pour des faits qu'ils ont commis en raison de leur nature déviante, et qu'ils ne contrôlent pas celles-ci. En créant un registre de prévention, l'on introduirait dans notre droit pénal un concept qui serait contraire au principe de base, d'inspiration notamment religieuse, selon lequel chacun a droit à une réhabilitation. Si l'on souhaite créer quand même ce registre, il faut limiter la liste des délits qui peuvent donner lieu à une inscription. L'intervenant estime qu'il faut utiliser comme critère l'utilisation de la violence sexuelle sur des mineurs.

Pour les autres délits, il faudra prendre certains risques. En effet, l'on ne peut pas emprisonner à perpétuité tous les coupables.

Un autre membre comprend l'objet des amendements de Mme Lizin et de M. Desmedt, qui est de prévoir une interdiction pour ce qui est des emplois qui impliquent une activité définie à l'article 596, deuxième alinéa, du Code d'instruction criminelle.

Il y a plusieurs manières d'atteindre l'objectif en question.

Pour commencer, l'interdiction peut être prononcée par le juge en application des articles 31 et suivants du Code pénal (*cf.* l'article 594, deuxième alinéa, proposé, du Code d'instruction criminelle).

Deuxièmement, comme le propose l'article 629 en projet, il faudra demander, dans les cas où l'on envisagera d'accorder une réhabilitation, l'avis d'un service spécialisé dans la guidance ou le traitement des délinquants sexuels. Au demeurant, l'intervenant a déposé un amendement qui vise à obliger le procureur du Roi à analyser de manière spécifique l'avis dudit service (amendement n° 21 à l'article 22, doc. Sénat, n° 1-663/2).

Hierop inhakend, komt een ander lid terug op het voorstel van de heer Desmedt om het toepassingsgebied van het preventieregister te beperken tot de veroordelingen voor feiten bedoeld in de artikelen 372 tot 382 van het Strafwetboek.

Spreker is van oordeel dat een verder onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds de gevallen van geweldpleging tegen minderjarigen zoals bedoeld in de artikelen 373 tot 377 van het Strafwetboek en anderzijds de seksuele omgang met een minderjarige die hiermee toestemt, zoals bedoeld in artikel 372 van het Strafwetboek. Moeten de beide met elkaar worden gelijkgesteld? Moet de man van 18 jaar die veroordeeld werd wegens zijn seksuele relatie met zijn vriendin van 15 jaar zonder dat er enige geweldpleging in het spel was, hiervoor gans zijn leven blijven boeten? Interviënt acht dit te verregaand.

Men mag niet uit het oog verliezen dat seksuele delinquenten worden veroordeeld voor daden die ze op grond van hun afwijkende aard hebben gesteld waarover ze zelf geen meester meer zijn. Met de idee van het preventieregister wordt er in ons strafrecht een concept ingevoerd dat ingaat tegen het onder andere religieus geïnspireerde basisbeginsel dat elkeen zich kan rehabiliteren. Indien men die weg toch wenst te bewandelen, moeten de misdrijven die aanleiding geven tot een inschrijving in het voormelde register worden beperkt. Naar het oordeel van deze interviënt moet het gebruik van seksueel geweld tegen minderjarigen als criterium gelden.

Voor de overige misdrijven zal een zeker risico moeten worden genomen. Men kan immers niet alle schuldigen levenslang opsluiten.

Een ander lid begrijpt de amendementen van mevrouw Lizin en de heer Desmedt in die zin dat zij een ontzetting wensen in te voeren voor de betrekkingen die een activiteit behelzen zoals omschreven in artikel 596, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering.

Men kan deze doelstelling op verschillende manieren bereiken.

In de eerste plaats door de ontzetting die door de rechter wordt uitgesproken overeenkomstig de artikelen 31 en volgende van het Strafwetboek (*cf.* het voorgestelde artikel 594, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering).

Ten tweede zal, zoals artikel 629 voorstelt, voor het eerherstel het advies moeten worden ingewonnen van een dienst die gespecialiseerd is in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten. Spreker heeft trouwens een amendement ingediend om de procureur des Konings ertoe te verplichten hier in zijn advies specifiek op in te gaan (amendement nr. 21 op artikel 22, Stuk Senaat, nr. 1-663/2).

En outre, le membre partage l'avis selon lequel il faut réduire la liste des articles du Code pénal qui peuvent donner lieu à une inscription dans le registre de prévention, à savoir les articles 372 à 386ter (cf. l'exemple d'une relation entre un homme de 18 ans et son amie de 15 — article 372 du Code pénal).

Peut-être pourrait-on résoudre le problème en examinant une forme spécifique d'interdiction pour les condamnés qui ont commis des délits visés par les amendements qui pourrait consister à les priver du droit d'encore exercer certains emplois ou certains offices. Ce serait une solution cohérente du point de vue juridique, qui permettrait de dissiper la contradiction qui naît du fait qu'une réhabilitation reste possible, mais qu'en raison des inscriptions au registre de prévention, elle n'a aucun effet pour ce qui est de certaines activités, ce qui comporte en quelque sorte une interdiction à perpétuité.

L'exemple suivant met cette contradiction en évidence: une personne est condamnée en application d'un des articles susvisés du Code pénal sans que l'interdiction à perpétuité soit prononcée contre elle (cf. article 32 du Code pénal). En application de la disposition proposée dans l'amendement de M. Desmedt, cette personne ferait l'objet d'une interdiction partielle, mais à perpétuité.

Un autre membre approuve en grande partie l'intervention du préopinant. L'idée d'adopter des règles fixes pour certaines catégories de personnes est tentante. Dans la pratique, elle soulève toutefois des difficultés parce qu'elle néglige le caractère individuel de chaque affaire. Toute personne condamnée pour des faits de mœurs commis sur un mineur n'est pas nécessairement un pervers incurable.

Par conséquent, le problème doit être réglé par le juge, qui apprécie *in casu* l'opportunité de l'interdiction ou de l'application d'une autre mesure légale spécifique, telle que l'inscription au registre de prévention.

L'intervenant ne peut donc marquer son accord sur une procédure où, sans tenir compte des aspects concrets d'une affaire, on applique purement et simplement quelques articles du Code pénal et on inscrit de plein droit un condamné dans un registre spécial.

Selon un autre intervenant, les propositions contenues dans les amendements de Mme Lizin et de M. Desmedt sont tout à fait défendables et sans doute peuvent-elles compter sur un large assentiment au sein de la commission. Le danger est toutefois que la proposition de création d'un registre de prévention ne sorte du cadre du projet de loi à l'examen. La discussion qui a précédé montre qu'en l'état actuel

Voorts deelt het lid de opvatting dat de lijst van de artikelen uit het Strafwetboek die aanleiding kunnen geven tot een inschrijving in het preventieregister, met name de artikelen 372 tot 386ter, moet worden ingekort (cf. het voorbeeld van de verhouding tussen een achttienjarige man en zijn vriendin van vijftien — artikel 372 van het Strafwetboek).

Misschien kan er een uitweg worden gevonden door na te gaan of voor de door de amendementen geviseerde misdrijven niet in een specifieke vorm van ontzetting kan worden voorzien, met name door een veroordeelde het recht te ontzeggen nog bepaalde betrekkingen of bedieningen te vervullen. Dit is een juridisch sluitende oplossing waarmee de contradictie wordt opgevangen die ontstaat doordat het herstel in eer en rechten mogelijk blijft, maar door de registratie in het preventieregister geen uitwerking heeft ten aanzien van bepaalde activiteiten, hetgeen impliciet een levenslange ontzetting inhoudt.

Deze contradictie blijkt uit het volgende voorbeeld. Iemand wordt op grond van een van de bovenvermelde artikelen van het Strafwetboek veroordeeld zonder dat de ontzetting tegen hem wordt uitgesproken (cf. artikel 32 van het Strafwetboek). Volgens het amendement van de heer Desmedt zou deze persoon het voorwerp uitmaken van een gedeeltelijke, maar levenslange ontzetting.

Een ander lid sluit zich grotendeels aan bij de tussenkomst van de vorige spreker. Het idee is aantrekkelijk om voor bepaalde categorieën van personen vaste regels uit te stippelen. In de praktijk schept dat echter moeilijkheden omdat men voorbijgaat aan het individuele karakter van elke zaak. Niet iedereen die veroordeeld wordt wegens zedenmisdrijven met minderjarigen, is een ziekelijke ongeneeslijke pervers.

Bijgevolg moet deze problematiek worden geregeld via de uitspraak van de rechter die *in casu* oordeelt over de opportuniteit van de ontzetting of de toepassing van een andere specifieke wettelijke maatregel, zoals de inschrijving in het preventieregister.

Hij kan bijgevolg niet instemmen met een procedure waarbij men zonder acht te slaan op de concrete aspecten van een zaak, door de loutere toepassing van een aantal artikelen uit het Strafwetboek van rechtswege overgaat tot de inschrijving van een veroordeelde in een speciaal register.

Volgens een volgende spreker zijn de voorstellen die in de amendementen van mevrouw Lizin en de heer Desmedt zijn vervat, zeer behartigenswaardig. Wellicht kunnen ze binnen de commissie dan ook op een ruime instemming rekenen. Het gevaar bestaat echter dat men zich met het voorstel tot instelling van een preventieregister buiten het kader van het onderhavige wetsontwerp plaatst. De voorgaande

du débat, on ne peut pas encore évaluer pleinement les conséquences de cette proposition. Le danger de l'improvisation n'est donc pas loin.

Pour éviter de devoir constater *a posteriori* que le système du registre de prévention ne fonctionne pas, il préconise de traiter cette matière dans une proposition de loi distincte que l'on examinerait alors à fond.

M. Desmedt dit ne pas pouvoir approuver cette manière de procéder. Cela reviendrait, en effet, à remettre sa proposition *sine die* sous prétexte de technique juridique.

Il souligne que par ses amendements, il souhaite répondre à l'inquiétude qui règne dans la population au sujet du contrôle et de l'accompagnement des pédophiles. Sa proposition de créer un registre de prévention n'a qu'un seul objet, qui est d'empêcher que les délinquants sexuels, qui ont été condamnés pour des violences sur des mineurs n'accèdent à un emploi où ils entrent en contact avec des mineurs.

Il estime qu'en l'espèce, il est justifié de déroger au principe de réhabilitation.

Il est néanmoins d'accord sur la proposition de réduire la liste des délits donnant lieu à une inscription dans le registre spécial.

Le ministre constate que les amendements de Mme Lizin et M. Desmedt traduisent la volonté d'assurer une meilleure prévention de la récidive des crimes et délits de nature sexuelle à l'égard de mineurs, ce qui est un objectif partagé par tout le monde.

La discussion s'est concentrée sur deux points, à savoir, la création d'un registre spécial et le problème de réhabilitation.

En ce qui concerne la création de ce que l'on appelle le registre de prévention, on constate que, dans la justification des amendements déposés, on ne mentionne pas la proposition de loi de Mmes Lizin et Milquet visant à renforcer la surveillance des libérés et des personnes condamnées pour faits de mœurs commis sur la personne d'un mineur (doc. Sénat, 1996-1997, n° 1-462/1).

Cette proposition prévoit notamment la création d'un registre spécial des délits sexuels commis sur des enfants, mais se fonde sur une autre considération que celle qui figure dans les amendements de M. Desmedt.

L'objet de ce registre spécial n'est pas d'empêcher que les délinquants sexuels aient accès à un emploi où ils peuvent entrer en contact avec des mineurs, mais bien de permettre une action judiciaire tant en

discussie toont aan dat men in deze stand van het debat nog niet ten volle de consequenties kan inschatten die hieraan verbonden zijn. Het gevaar van improvisatie is derhalve niet ver weg.

Om te vermijden dat men achteraf zou vaststellen dat de regeling inzake het preventieregister niet werkbaar blijkt, pleit hij ervoor deze aangelegenheid in een afzonderlijk wetsvoorstel op te nemen dat dan ten gronde kan worden onderzocht.

De heer Desmedt kan zich met een dergelijke werkwijze niet akkoord verklaren. Ze komt er immers op neer dat men zijn voorstel, onder het voorwendsel van juridisch-technische bezwaren, op de lange baan wenst te schuiven.

Hij beklemtoont dat hij met zijn amendementen tegemoet wenst te komen aan de ongerustheid die bij de bevolking leeft inzake de controle en de begeleiding van pedofielen. Zijn voorstel tot instelling van een preventieregister heeft slecht één doel, met name verhinderen dat seksuele delinquenten die voor geweldpleging tegen minderjarigen zijn veroordeeld, toegang krijgen tot een betrekking waarbij zij in contact komen met minderjarigen.

In dezen acht hij het verantwoord om van het principe inzake het herstel in eer en rechten af te wijken.

Hij is het wel eens met het voorstel tot inkorting van de lijst van misdrijven die tot een inschrijving in het bijzonder register aanleiding geven.

De minister stelt vast dat de amendementen van mevrouw Lizin en de heer Desmedt getuigen van een streven naar betere preventie van recidive van misdaden en wanbedrijven van seksuele aard ten aanzien van minderjarigen. Dat is een doelstelling die iedereen onderschrijft.

De discussie heeft zich toegespitst op twee punten, met name de instelling van een speciaal register en de problematiek van het herstel in eer en rechten.

Wat de instelling van het zogenaamde preventieregister betreft, valt het op dat in de verantwoording van de ingediende amendementen geen melding wordt gemaakt van het wetsvoorstel van de dames Lizin en Milquet houdende verscherping van het toezicht op personen die in vrijheid zijn gesteld of veroordeeld na zedenfeiten met minderjarigen (Stuk Senaat, 1996-1997, nr. 1-462/1).

Dit voorstel voorziet onder meer in de instelling van een speciaal register van seksuele misdrijven tegen kinderen, maar dan op grond van een andere overweging dan die vermeld in de amendementen van de heer Desmedt.

De doelstelling van dit speciaal register is namelijk niet te verhinderen dat seksuele delinquenten toegang krijgen tot een baan waar ze in contact kunnen komen met minderjarigen, maar wel het mogelijk

matière de recherche qu'en matière de poursuite des faits constitutifs d'infractions commis sur des mineurs.

Le ministre déclare qu'il est superflu de créer un registre de prévention, parce qu'en application de l'article 590 proposé du Code d'instruction criminelle, toutes les données en matière de condamnation pour délits sexuels sont déjà enregistrées dans le casier judiciaire central, si bien qu'elles figureront sur l'extrait qui est délivré aux particuliers. Les autorités judiciaires ont accès à l'ensemble de ces données pour pouvoir accomplir leurs missions de recherche et de poursuite.

Même lorsqu'une réhabilitation aura été accordée pour ces délits, la condamnation initiale continuera de figurer dans le registre. En application de l'article 595, premier alinéa, 1°, proposé, elle ne sera certes plus mentionnée sur l'extrait qui est délivré à l'intéressé, mais le parquet, les juges d'instruction et les services de police auront accès en permanence, en application de l'article 593 proposé, aux condamnations qui ont été effacées à la suite d'une réhabilitation. Ils pourront donc, par exemple, rechercher, dans le cadre d'une enquête spécifique, toutes les personnes qui auront été condamnées pour enlèvement d'enfant au cours des dix années antérieures.

Le ministre reconnaît que le projet de loi ne tient pas compte de ce qui sera une réalité, à savoir que les condamnations pour faits de mœurs pour lesquelles une réhabilitation aura été accordée ne figureront pas sur les extraits destinés aux particuliers qui souhaitent accéder à une activité relevant de l'éducation, de la guidance psycho-médico-sociale, de l'aide à la jeunesse, de la protection infantile, de l'animation ou de l'encadrement de mineurs. Le futur employeur n'aura donc pas une idée exacte du passé judiciaire des candidats.

À cet égard, M. Desmedt prévoit dans son amendement n° 18 que «la réhabilitation ne produit aucun effet sur les mentions des extraits du registre de prévention visé à l'article 602*bis* de ce code, hormis la mention de l'arrêt de réhabilitation». En d'autres termes, les condamnations pour des faits prévus aux articles 372 à 386*ter* du Code pénal ne seront pas effacées, si bien que toute personne qui souhaite accéder à une activité impliquant des contacts avec des mineurs devra présenter un extrait mentionnant les données en question.

Le ministre se dit hostile à cet amendement, et ce pour les raisons suivantes.

La réhabilitation est une mesure exceptionnelle, accordée après l'exécution de la peine, qui aux termes de l'article 634 du Code d'instruction crimi-

maker van een gerechtelijk optreden zowel inzake opsporing als inzake vervolging van strafbare feiten gepleegd tegen minderjarigen.

De minister verklaart dat de instelling van een preventieregister overbodig is omdat alle gegevens inzake veroordelingen wegens seksuele delinquentie krachtens het voorgestelde artikel 590 van het Wetboek van Strafvordering reeds in het Centraal Strafrechtregister zijn opgenomen en zullen voorkomen op het uittreksel dat aan particulieren wordt uitgereikt. De gerechtelijke overheden hebben toegang tot al deze gegevens om hun taken van opsporing en vervolging te kunnen uitvoeren.

Zelfs wanneer voor deze misdrijven een herstel in eer en rechten is verleend, zal de oorspronkelijke veroordeling geregistreerd blijven. Zij zal krachtens het voorgestelde artikel 595, eerste lid, 1°, weliswaar niet meer worden vermeld op het uittreksel dat aan de betrokken particulier wordt uitgereikt, maar het parket, de onderzoeksrechters en de politiediensten zullen krachtens het voorgestelde artikel 593 de toegang blijven behouden tot veroordelingen die zijn uitgewist ingevolge een herstel in eer en rechten. Zo kunnen zij in het kader van een specifiek onderzoek bijvoorbeeld alle personen opsporen die de laatste tien jaar werden veroordeeld voor de ontvoering van een kind.

De minister geeft wel toe dat het wetsontwerp voorbijgaat aan de hypothese dat veroordelingen wegens zedenmisdrijven waarvoor eerherstel is verleend, niet zullen voorkomen op de uittreksels bestemd voor particulieren die toegang wensen te krijgen tot een activiteit die onder opvoeding, psycho-medisch-sociale begeleiding, hulpverlening aan de jeugd, kindbescherming, animatie of begeleiding van minderjarigen valt. Aldus heeft de toekomstige werkgever geen exact beeld van het gerechtelijk verleden van de kandidaten.

In dit verband heeft de heer Desmedt in zijn amendement nr. 18 voorgesteld dat «herstel in eer en rechten geen gevolg heeft voor de vermeldingen op de uittreksels van het preventieregister bedoeld in artikel 602*bis*, uitgezonderd de vermelding van het arrest van eerherstel». Met andere woorden, de veroordelingen wegens feiten bepaald in de artikelen 372 tot 386*ter* van het Strafwetboek worden niet uitgewist zodat elkeen die toegang wenst te krijgen tot een activiteit die een contact met minderjarigen inhoudt, een uittreksel zal voorleggen waarop al die gegevens vermeld staan.

De minister verzet zich om de volgende redenen tegen dit amendement.

Herstel in eer en rechten is een uitzonderlijke maatregel die wordt toegestaan na de uitvoering van de straf. Luidens artikel 634 van het Wetboek van

nelle fait cesser, pour l'avenir, dans la personne du condamné, tous les effets de la condamnation, sans préjudice des droits acquis aux tiers.

Les travaux préparatoires de la loi du 25 avril 1896 stipulent entre autres que «lorsque le condamné a réparé sa faute par l'expiation et le repentir, la réhabilitation proclame sa régénération et fait, dans la mesure du possible, l'oubli sur la condamnation (...). L'espérance d'une rénovation complète offerte au condamné comme récompense de ses efforts constitue pour lui un stimulant (...) précieux» (voir exposé des motifs de la loi du 25 avril 1896, *Pasinomie*, p. 111).

La réhabilitation est instituée non seulement dans l'intérêt du condamné, mais aussi du corps social. Il est de l'intérêt de celui-ci que ses membres condamnés soient réhabilités, lorsqu'ils ont expié leur mauvaise action; il est de son intérêt que, par la réhabilitation, le condamné qui s'est bien conduit, ait la récompense de ses efforts.

Les conditions d'octroi de la réhabilitation sont reprises dans les articles 621 et suivants du Code d'instruction criminelle.

Vu la gravité et la spécificité des faits de moeurs, on a estimé ne plus pouvoir accorder la réhabilitation sur la base des documents et des informations visés à l'article 629 actuel. C'est pourquoi on propose à l'article 22, de disposer, à l'article 629 du Code d'instruction criminelle, que si le condamné a subi une peine pour les faits visés aux articles 372 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 386ter du même code, lorsque ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou ont impliqué leur participation, le dossier doit contenir l'avis d'un service spécialisé dans la guidance ou le traitement des délinquants sexuels.

La chambre des mises en accusation pourra dès lors se fonder sur des informations mûrement réfléchies pour prendre la décision de réhabilitation. L'avis spécialisé constitue donc une garantie contre les décisions inconsidérées.

En outre, dans ses décisions, la Chambre devra tenir compte des effets liés à la réhabilitation et, en particulier, de ce que la condamnation ne figurera plus sur l'extrait que doit produire celui qui souhaite exercer une activité impliquant la fréquentation de mineurs.

Strafvordering doet herstel in eer en rechten voor het toekomstige alle gevolgen van de veroordeling ophouden in de persoon van de veroordeelde, onverminderd de rechten door derden verkregen.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 1896 staat onder meer te lezen dat wanneer de veroordeelde zijn misstap heeft goedge maakt door het uitzitten van zijn straf en door inkeer, het herstel in eer en rechten een nieuw begin inluidt en zoveel als mogelijk de spons haalt over zijn veroordeling (...). De hoop op een algehele vernieuwing die de veroordeelde geboden krijgt als een beloning voor zijn inspanning, moet voor hem een belangrijke stimulans zijn (*cf.* toelichting bij de wet van 25 april 1896, *Pasinomie*, blz. 111).

Het herstel in eer en rechten is niet alleen ingevoerd in het belang van de veroordeelde maar ook in het belang van de hele samenleving. De samenleving heeft er baat bij dat haar veroordeelde leden in eer en rechten worden hersteld wanneer zij hun misdrijf hebben uitgeoefend. Ook heeft zij er belang bij dat de veroordeelde die zich goed gedraagt, zijn inspanningen beloond ziet met eerherstel.

Artikel 621 en volgende van het Wetboek van Strafvordering sommen de voorwaarden op waaronder herstel in eer en rechten wordt toegekend.

Gelet op het zwaarwichtig en bijzonder karakter van zedendelicten werd geoordeeld dat het herstel in eer en rechten niet langer kan worden verleend op grond van de thans in artikel 629 vermelde stukken en onderzoeksverrichtingen. Daarom wordt in artikel 22 voorgesteld in artikel 629 van het Wetboek van Strafvordering te bepalen dat, wanneer de veroordeelde een straf heeft ondergaan voor feiten bedoeld bij de artikelen 372 tot 378 van het Strafwetboek of voor feiten bedoeld bij de artikelen 379 tot 386ter van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming, het dossier het advies van een dienst moet bevatten die gespecialiseerd is in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten.

De kamer van inbeschuldigingstelling zal zich voor de beslissing tot herstel in eer en rechten derhalve op weloverwogen informatie kunnen baseren. Het gespecialiseerd advies vormt aldus een garantie tegen ondoordachte beslissingen.

Bovendien zal deze instantie in haar besluitvorming rekening moeten houden met de gevolgen die aan het eerherstel verbonden zijn en inzonderheid met het feit dat de veroordeling niet meer op het uittreksel zal voorkomen dat moet worden voorgelegd door degene die een activiteit wenst uit te oefenen die een omgang met minderjarigen behelst.

Le ministre ne peut pas davantage accepter que, comme le propose M. Desmedt dans son amendement n° 20 (doc. Sénat, n° 1-663/2), aucune réhabilitation ne puisse être accordée lorsque les faits de mœurs ont été commis sur des mineurs ou ont impliqué leur participation.

1. Par une mesure aussi excessive que celle proposée, on va toucher aussi bien les pédophiles pervers que des personnes ayant commis des infractions d'une gravité tout relative (par exemple un simple outrage public aux mœurs en présence d'un mineur ou des chansons obscènes sur la voie publique en présence d'un mineur ...).

2. Interdire la réhabilitation pourrait constituer pour bon nombre de délinquants une entrave à une véritable réinsertion sociale, ce qui ne va pas véritablement dans le sens d'une prévention de la récidive, objectif pourtant recherché par les auteurs de l'amendement.

3. D'ailleurs, qu'il y ait ou non réhabilitation, il peut toujours exister un risque de récidive.

4. Des garanties supplémentaires ont été prévues pour éviter la récidive :

a) Un avis spécialisé devra être recueilli au cours de la procédure de réhabilitation. La réhabilitation n'est pas un droit, mais une faveur que la chambre des mises en accusation peut accorder ou refuser. Il est évident que la chambre des mises en accusation doit tenir compte de l'amendement et de la conduite du requérant, mais aussi des risques pour la société. Elle bénéficiera à l'avenir d'un avis spécialisé dont le caractère professionnel sera assuré.

b) De plus, les extraits délivrés aux particuliers en vue d'accéder à une activité dans le domaine de l'enfance contiendront toujours les faits de violences ou d'abus sur mineurs quelle que soit la gravité de la condamnation, sauf lorsque la réhabilitation a été accordée.

5. Il ne faudrait pas non plus oublier que l'impossibilité de demander une réhabilitation pourrait entraîner les parquets à ne pas poursuivre ou les tribunaux à accorder des suspensions du prononcé là où une condamnation avec sursis eût été plus adéquate. Il s'agirait d'un effet pervers du système.

6. Enfin, le fait de retirer tout droit de demander leur réhabilitation aux condamnés pour faits de mœurs commis sur des mineurs, pourrait être considéré comme constituant une violation des articles 10 et 11 de la Constitution. En effet, si une distinction peut être faite entre certaines catégories de person-

De minister kan evenmin aanvaarden, zoals de heer Desmedt in zijn amendement nr. 20 (Stuk Senaat, nr. 1-663/2) heeft voorgesteld dat er geen eerherstel meer zou kunnen worden verleend voor seksuele misdrijven gepleegd tegen een minderjarige of met diens deelneming :

1. Een extreme maatregel zoals die voorgesteld raakt niet alleen perverse pedofielen, maar ook mensen die geen echt ernstige misdrijven hebben gepleegd (bijvoorbeeld schennis van de goede zeden in het bijzijn van een minderjarige of het zingen van obscene liedjes op de openbare weg in het bijzijn van een minderjarige...).

2. Het herstel in eer en rechten verbieden zou voor heel wat delinquenten een werkelijke reclasse-ring in de weg staan. Dat staat dus veeleer haaks op de preventie van de herhaling, wat de indiener van het amendement nochtans nastreeft.

3. Trouwens, of er nu herstel in eer en rechten is of niet, er is steeds het risico op herhaling.

4. Er werd voorzien in bijkomende garanties om herhaling te voorkomen.

a) Zo zal tijdens de procedure van het herstel in eer en rechten het advies van een deskundige moeten worden ingewonnen. Het herstel in eer en rechten is geen recht maar een gunst die de kamer van inbeschuldigingstelling kan toekennen of afwijzen. Het is evident dat de kamer van inbeschuldigingstelling niet alleen rekening moet houden met het verbeterd gedrag en met het optreden van de aanvrager, maar ook met de risico's voor de samenleving. Die kamer zal zich in de toekomst kunnen baseren op het advies van een professioneel deskundige.

b) Voorts zal in de uittreksels die aan de particulieren worden bezorgd in verband met de activiteiten in de jeugdsector, steeds melding worden gemaakt van feiten van geweldpleging op of seksueel misbruik van minderjarigen, ongeacht de ernst van de veroordeling, behoudens wanneer er eerherstel is verleend.

5. Er mag ook niet worden vergeten dat de onmogelijkheid om herstel in eer en rechten aan te vragen, de parketten of de rechtbanken ertoe kan aanzetten om geen vervolging in te stellen, respectievelijk de uitspraak op te schorten in gevallen waar een veroordeling met uitstel gepaster is. Dat zou een kwalijke uitwas van de regeling zijn.

6. Als tot slot mensen die werden veroordeeld wegens zedenfeiten jegens minderjarigen elk recht op aanvraag van herstel in eer en rechten wordt ontnomen, dan kan dat beschouwd worden als een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het is namelijk zo dat als een onderscheid kan worden

nes, cette distinction doit reposer sur un critère objectif et doit être raisonnablement justifiée. En l'espèce, la mesure proposée est-elle raisonnablement justifiée? Selon la Cour d'arbitrage «le principe d'égalité est violé lorsqu'il est établi qu'il n'existe pas de rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé» (question préjudicielle posée à la Cour d'arbitrage, n° 729, 6 juin 1995).

7. L'article 23bis (nouveau) de la loi du 9 avril 1930, de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude proposé à l'article 22 du projet de loi instituant les commissions de libération conditionnelle dispose en outre que

«la personne condamnée sur la base des articles 372, 373, alinéa 2, 375, 376, 377, alinéas 1er et 2 ainsi que 4 à 6, du Code pénal peut, par jugement ou arrêt de condamnation, être mise à la disposition du Gouvernement pendant une période de maximum dix ans à l'expiration de sa peine si celle-ci est supérieure à un an sans sursis.

Sans préjudice des dispositions de l'article 22, la personne condamnée peut en cas d'une nouvelle condamnation à une peine de plus d'un an sans sursis pour une des infractions visées à l'alinéa précédent, commis pendant le délai prévu à l'article 56 du Code pénal, être mise à la disposition du Gouvernement pendant une période de maximum vingt ans à l'expiration de sa peine.»

(doc. Sénat, 1996-1997, n° 1-589/1).

M. Desmedt n'est absolument pas convaincu par les arguments du ministre.

Si ces amendements étaient adoptés, il deviendrait même plus simple d'accorder la réhabilitation. Celui qui a été condamné du chef d'un attentat à la pudeur sur un mineur disposerait, en effet, de plus de possibilités sur le marché du travail et bénéficierait donc d'une réinsertion sociale plus rapide. La seule restriction qu'il aura à subir viendra de ce qu'il ne pourra plus exercer aucune activité liée à l'éducation, à la formation et à l'accompagnement des mineurs. L'intéressé sait donc d'avance qu'il n'a aucune chance à cet égard de pouvoir exercer une telle activité. L'extrait qu'il devrait présenter pour pouvoir l'exercer ne tiendrait, en effet, pas compte de la réhabilitation et mentionnerait sans les embellir, ses antécédents judiciaires. Pour tous les autres emplois, il pourra présenter un extrait vierge.

Un orateur suivant déclare qu'il reste convaincu qu'il serait préférable de résoudre cette question par le biais du régime de la déchéance.

Un autre membre demande si au cas où la Chambre des mises en accusation accorderait une réhabili-

gemaakt tussen bepaalde categorieën van mensen, dat onderscheid moet berusten op een objectief criterium en redelijk moet worden gerechtvaardigd. Is de voorgestelde maatregel redelijk gerechtvaardigd? Volgens het Arbitragehof is er sprake van schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer vaststaat dat de gebruikte middelen niet in redelijke verhouding staan tot het beoogde doel (zie ook prejudiciële vraag gesteld aan het Arbitragehof, nr. 729, 6 juni 1995).

7. Bovendien bepaalt artikel 23bis (nieuw) van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen de abnormalen en de gewoontemisdadigers, zoals voorgesteld door artikel 22 van het wetsontwerp tot instelling van de commissies voor de voorwaardelijke invrijheidstelling, het volgende:

«De veroordeelde op basis van artikel 372, 373, lid 2, 375, 376, 377, lid 1 en 2, en 4 tot 6, van het Strafwetboek kan, bij het vonnis of het arrest van veroordeling, ter beschikking van de regering worden gesteld gedurende een termijn van maximum tien jaar na afloop van zijn straf indien deze meer dan 1 jaar zonder uitstel bedraagt.

Onverminderd de toepassing van artikel 22 kan in geval van een nieuwe veroordeling tot een straf van meer dan 1 jaar zonder uitstel wegens een van de in het eerste lid genoemde strafbare feiten, gepleegd binnen een termijn bepaald bij artikel 56 van het Strafwetboek, hij gedurende een termijn van maximum twintig jaar ter beschikking worden gesteld van de regering na afloop van zijn straf.»

(Stuk Senaat, 1996-1997, nr. 1-589/1).

De heer Desmedt acht zich helemaal niet overtuigd door de argumentatie van de minister.

Indien men zijn amendementen zou aannemen, zou het eerherstel zelfs gemakkelijker kunnen worden toegekend. De persoon die wegens een zedendelict tegen een minderjarige is veroordeeld, zou immers meer kansen op de arbeidsmarkt hebben en zal zich dus sneller in de maatschappij kunnen integreren. Het enige voorbehoud is dat hij geen activiteit mag uitoefenen die verband houdt met de opvoeding, de vorming en de begeleiding van minderjarigen. De betrokkene weet dus op voorhand dat hij hierop geen kans maakt. Het uittreksel dat hij moet voorleggen om toegang te krijgen tot dergelijke activiteiten, zal immers geen rekening houden met het eerherstel en zal zijn gerechtelijk verleden onverbloemd vermelden. Voor alle andere betrekkingen zal hij een blanco uittreksel kunnen voorleggen.

Een volgende spreker blijft erbij dat men deze problematiek beter zou oplossen via de regeling van de ontzetting.

Een ander lid vraagt of de kamer van inbeschuldigingstelling herstel in eer en rechten kan verlenen

tation à une personne qui a été condamnée du chef de délits sexuels sur des mineurs, sa décision ne risquerait pas d'influer sur la réponse à une demande d'extrait du casier judiciaire central effectuée pour accéder à une activité impliquant un contact avec des mineurs.

L'orateur clôt la discussion en faisant remarquer qu'il comprend les raisons qui ont poussé M. Desmedt à déposer ses amendements, mais en soulignant qu'il partage néanmoins la manière de voir du ministre, qui est ancrée dans notre tradition juridique et selon laquelle il faut conserver la réhabilitation.

*
* *

L'amendement n° 2 de Mme Lizin est rejeté par 6 voix contre 2 et 1 abstention.

Les amendements n°s 11 à 18 de M. Desmedt sont rejetés par 4 voix contre 2 et 3 abstentions.

6. Article 17. — *article 619 du Code d'instruction criminelle*

Mme Lizin dépose un amendement n°3, libellé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« Compléter l'article 619 proposé par l'alinéa suivant :

« L'alinéa premier ne s'applique pas lorsqu'il s'agit d'une condamnation pour des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, accomplis sur un mineur ou impliquant sa participation ».

M. Raes dépose un amendement nr. 9, libellé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« À l'article 619 proposé, aux alinéas 1er et 2, remplacer chaque fois les mots « trois ans » par les mots « dix ans ».

Justification

Le présent amendement doit être lu conjointement avec les amendements aux articles 8 et 9. L'effacement rapide du casier judiciaire des peines de police visait à ne pas surcharger les extraits du casier judiciaire de faits de moindre importance. Il est néanmoins souhaitable que les magistrats et les services de police demeurent au courant des antécédents des intéressés. Une période de trois ans est beaucoup trop courte en l'espèce.

voor veroordelingen wegens seksuele misdrijven tegen minderjarigen zonder dat haar beslissing gevolgen heeft wanneer een uittreksel uit het Centraal Strafregister wordt gevraagd om toegang te krijgen tot een activiteit die een contact met minderjarigen inhoudt.

Spreker besluit de discussie met de opmerking dat hij alle begrip heeft voor de amendementen van de heer Desmedt, maar dat zijn voorkeur toch uitgaat naar de in onze rechtstraditie gewortelde opvatting van de minister dat herstel in eer en rechten moet behouden blijven.

*
* *

Amendement nr. 2 van mevrouw Lizin wordt verworpen met 6 stemmen tegen 2, bij 1 onthouding.

De amendementen nrs. 11 tot 18 van de heer Desmedt worden verworpen met 4 stemmen tegen 2, bij 3 onthoudingen.

6. Artikel 17. — *artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering*

Mevrouw Lizin dient amendement nr. 3 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Het voorgestelde artikel 619 aanvullen met het volgende lid :

« Het eerste lid is niet van toepassing wanneer het gaat om een veroordeling wegens feiten bedoeld in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek gepleegd op de persoon van een minderjarige of met diens deelneming. »

De heer Raes dient amendement nr. 9 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« In het eerste en in het tweede lid van het voorgestelde artikel 619 de woorden « drie jaar » telkens vervangen door de woorden « 10 jaar ».

Verantwoording

Dit amendement dient te worden samengelezen met de amendementen bij de artikelen 8 en 9. De snelle schrapping van politiestraffen uit het strafregister was bedoeld om de uittreksels uit het strafregister niet te belasten met minder belangrijke feiten. Toch is het wenselijk dat de magistraten en politiediensten zicht blijven houden op de anteceden ten van betrokkenen. Een periode van drie jaar is terzake veel te kort.

Le Gouvernement s'oppose à ces amendements pour les raisons suivantes :

S'agissant des infractions pour faits de moeurs sur des mineurs, pour qu'il y ait effacement il faudrait que soit réalisée la double condition suivante :

a) d'une part qu'il s'agisse d'un fait qualifié de délit et que le parquet ait contraventionnalisé les faits par admission de circonstances atténuantes.

Il faut noter que la presque totalité des infractions dans le domaine des moeurs commises sur des mineurs sont des crimes et non des délits et les plus graves sont bien sûr des crimes. Or seuls des délits contraventionnalisés peuvent donner lieu à des condamnations de police (1 à 7 jours d'emprisonnement; 1 à 25 franc d'amende).

b) d'autre part, il faut en plus qu'il n'y ait pas eu d'interdiction de plus de trois années prononcée dans le jugement de condamnation.

Or, dans le commentaire des articles 8 à 10, il a déjà été rappelé que la plupart des condamnations pour des faits de moeurs contiennent le plus souvent obligatoirement et, plus rarement, facultativement, une telle interdiction.

En effet, en cas de condamnation pour des faits de viol ou d'attentat à la pudeur (articles 372 à 378 du Code pénal), le tribunal doit prononcer l'interdiction des droits énoncés aux numéros 1°, 3°, 4° et 5°, de l'article 31 du Code pénal en vertu de l'article 378 du même code.

Il en est de même pour les faits incriminés par les articles 379 et 380bis (débauche, corruption de la jeunesse, exploitation de la prostitution) en vertu de l'article 382 du Code pénal et pour les faits de pornographie enfantine (sauf la simple possession) en vertu de l'article 383bis, § 5, du Code pénal.

Pour toutes les autres infractions contenues dans le chapitre VII visant les outrages publics (y compris la possession de matériel de pornographie enfantine), le tribunal peut prononcer ces interdictions.

L'amendement n° 3 de Mme Lizin est rejeté par 6 voix contre 2 et 1 abstention.

L'amendement n 9 de M. Raes est rejeté par 8 voix contre 1.

7. Article 18. — *article 621 du Code d'instruction criminelle*

Mme Lizin dépose l'amendement n° 4, qui est rédigé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« Modifier l'article 18 en projet comme suit :

A. Introduire un § 1er, libellé comme suit :

De regering verklaart tegen deze amendementen gekant te zijn om de volgende redenen :

Zedenmisdrijven gepleegd op de persoon van een minderjarige kunnen alleen dan worden uitgewist indien aan een tweevoudige voorwaarde is voldaan :

a) Enerzijds moet het gaan om een als wanbedrijf gekwalificeerd feit dat door het parket in een overtreding is omgezet wegens het aanvaarden van verzachtende omstandigheden.

Te noteren valt dat bijna alle zedenmisdrijven gepleegd op de persoon van een minderjarige misdaden zijn en geen wanbedrijven, en dat de zwaarste ervan uiteraard misdaden zijn. Nu is het zo dat alleen in een overtreding omgezette wanbedrijven kunnen leiden tot een veroordeling tot politiestrafpen (1 tot 7 dagen gevangenisstraf; 1 tot 25 frank boete).

b) Anderzijds mag in het vonnis van veroordeling geen ontzetting van meer dan drie jaar zijn uitgesproken.

In de commentaar bij de artikelen 8 tot 10 is er al op gewezen dat het merendeel van de veroordelingen wegens zedenfeiten veelal een dergelijke ontzetting moeten opleggen. Het gebeurt minder vaak dat de ontzetting kan worden opgelegd.

Immers, bij een veroordeling wegens verkrachting of aanranding van de eerbaarheid (artikelen 372 tot 378 van het Strafwetboek) moet de rechtbank, krachtens artikel 378 van hetzelfde Wetboek, de ontzetting uitspreken van de rechten genoemd in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het Strafwetboek.

Dat geldt eveneens voor de feiten die strafbaar worden gesteld in de artikelen 379 en 380bis (ontucht, bederf van de jeugd en prostitutie) krachtens artikel 382 van het Strafwetboek en voor feiten van kinderporno (behalve het loutere bezit) krachtens artikel 383bis, § 5, van het Strafwetboek.

Bij alle andere misdrijven waarvan sprake is in hoofdstuk VII dat handelt over de openbare schennis van de goede zeden (met inbegrip van het bezit van kinderporno), kan de rechtbank die ontzetting opleggen.

Amendement nr. 3 van mevrouw Lizin wordt verworpen met 6 stemmen tegen 2, bij 1 onthouding.

Amendement nr. 9 van de heer Raes wordt verworpen met 8 stemmen tegen 1 stem.

7. Artikel 18. — *artikel 621 van het Wetboek van Strafvordering*

Mevrouw Lizin dient amendement nr. 4 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Dit artikel wijzigen als volgt :

A. Een § 1 invoegen, luidende :

« § 1er. L'article 621, alinéa 1er, in fine, du même code, modifié par les lois du 12 juillet 1984 et 9 janvier 1991, est complété comme suit :

« ... sauf pour les condamnations pour des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, accomplis sur un mineur ou impliquant sa participation. »

B. L'alinéa unique devient le § 2. »

Justification

Le texte du projet de loi qui modifie l'article 619 du C.I.C. accorde la réhabilitation des condamnations à des peines de police après 3 ans sauf s'il existe une déchéance dont les effets dépassent une durée de 3 ans.

Or, le problème se repose ici. Après 3 ans, une personne condamnée pour faits de mœurs à une peine ne dépassant pas 6 mois d'emprisonnement sera réhabilitée, et donc, cela entraînera la disparition de toutes les traces de sa condamnation.

Pour les peines qui ne sont pas prévues à l'article 619 du C.I.C., l'article 621 C.I.C. mentionne la possibilité d'une réhabilitation après 10 ans, si l'individu n'en a pas bénéficié durant cette période.

Le texte en projet du second alinéa de l'article 621 du C.I.C. prévoit même que si cela concerne une infraction visée à l'article 627 nouveau du C.I.C., le délai de 10 ans peut être réduit par la Cour en décidant de ne pas faire obstacle à une nouvelle réhabilitation avant l'expiration de ce délai.

Le libellé de cet article implique donc que 10 ans après, une personne condamnée pour des faits de mœurs accomplis sur un mineur ou impliquant sa participation pourra être réhabilitée et ainsi faire disparaître de son casier judiciaire toutes les traces d'une condamnation de ce type.

Lorsque l'on se penche sur la gravité des séquelles auxquelles donne lieu la pédophilie au détriment de l'enfant, unique victime, et ce, pour toute sa vie, il est pratiquement inimaginable que l'auteur puisse être réhabilité. Surtout quand on sait que la récidive dans ce milieu est proche des 100 %.

« § 1. Artikel 621, eerste lid, van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1984 en 9 januari 1991, wordt aangevuld met de woorden :

« behalve bij veroordelingen wegens feiten bedoeld in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek, gepleegd op de persoon van een minderjarige of met diens deelneming. »

B. Het enige lid wordt § 2. »

Verantwoording

Volgens artikel 17 van het ontwerp, dat artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering wijzigt, worden veroordelingen tot politiestrafen na een termijn van drie jaar uitgewist, behalve wanneer er een vervallenverklaring is uitgesproken waarvan de gevolgen zich over meer dan drie jaar uitstrekken.

Hier rijst hetzelfde probleem. Een persoon die wegens zedenfeiten veroordeeld is tot niet meer dan zes maanden gevangenisstraf, wordt na drie jaar in eer en rechten hersteld en bijgevolg verdwijnt elk spoor van zijn veroordeling.

Wat betreft de straffen waarin artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering niet voorziet, bepaalt artikel 621 van hetzelfde Wetboek dat de veroordeelde na tien jaar in eer en rechten hersteld kan worden, mocht dat gedurende die periode nog niet gebeurd zijn.

De ontwerptekst van het tweede lid van artikel 621 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt zelfs dat indien het gaat om een misdrijf bedoeld in het nieuwe artikel 627 van hetzelfde Wetboek, het hof de termijn van tien jaar kan bekorten door te beslissen dat zulks geen beletsel vormt voor een nieuw herstel in eer en rechten vóór het verstrijken van die termijn.

Daaruit volgt dus dat een persoon veroordeeld wegens zedenfeiten gepleegd op een minderjarige of met diens deelneming, tien jaar nadien in eer en rechten kan worden hersteld zodat op zijn strafblad alle sporen van een dergelijke veroordeling worden uitgewist.

Wanneer men even blijft stilstaan bij de ernstige gevolgen die pedofiele handelingen veroorzaken bij een kind, als enig slachtoffer en voor de rest van zijn leven, is het toch onaanvaardbaar dat de dader in eer en rechten kan worden hersteld. Des te meer wanneer men weet dat de kans op herhaling in die kringen bijna 100% bedraagt.

M. Raes dépose l'amendement n° 10, qui est rédigé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« Remplacer cet article par la disposition suivante :

« Art. 18. — L'article 621 du même Code, modifié par les lois des 12 juillet 1984 et 9 janvier 1991, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 621. — Tout condamné à des peines non susceptibles d'être effacées conformément à l'article 619 peut être réhabilité s'il n'a pas bénéficié de la réhabilitation depuis dix ans au moins, sauf s'il a été condamné pour des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, commis sur la personne ou avec la participation de mineurs.

Toutefois, si la réhabilitation accordée depuis moins de dix ans ne porte que sur des condamnations visées à l'article 627, la Cour peut décider qu'elle ne fait pas obstacle à une nouvelle réhabilitation avant l'expiration de ce délai. »

Justification

La réhabilitation fait disparaître toute information concernant d'anciennes condamnations et empêche de surcroît que des attentats aux mœurs commis sur la personne de mineurs relèvent encore de la récidive légale, ce qu'il faut absolument éviter compte tenu du degré élevé de récidive que présente ce type de délinquance en matière de mœurs.

M. Desmedt dépose l'amendement n° 20, qui est rédigé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« Remplacer cet article par la disposition suivante :

« Art. 18. — L'article 621 du même Code, modifié par les lois des 12 juillet 1984 et 9 janvier 1991, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 621. — Tout condamné à des peines non susceptibles d'être effacées, conformément à l'article 619 peut être réhabilité s'il n'a pas bénéficié de la réhabilitation depuis dix ans au moins, sauf s'il a été condamné pour des faits visés aux articles 372 à 386ter du Code pénal, accomplis sur un mineur ou impliquant sa participation.

Toutefois, si la réhabilitation accordée depuis moins de dix ans ne porte que sur des condamnations visées à l'article 627, la Cour peut décider qu'elle ne fait pas obstacle à une nouvelle réhabilitation avant l'expiration de ce délai. »

De heer Raes dient amendement nr. 10 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Dit artikel vervangen als volgt :

« Art. 18. — Artikel 621 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1984 en 9 januari 1991, wordt vervangen als volgt :

« Art 621. — Iedere veroordeelde tot straffen die niet kunnen worden uitgewist overeenkomstig artikel 619, kan in eer en rechten worden hersteld, indien hij sedert ten minste tien jaar geen zodanig herstel heeft genoten, behalve wanneer hij werd veroordeeld wegens de in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek bedoelde feiten, gepleegd op of met deelname van een minderjarige.

Indien het herstel in eer en rechten sedert minder dan tien jaar is verleend en alleen betrekking heeft op de veroordelingen bedoeld in artikel 627, kan het Hof evenwel beslissen dat zulks geen beletsel vormt voor een nieuw herstel in eer en rechten voor het verstrijken van deze termijn. »

Verantwoording

Door het herstel in eer en rechten verdwijnt alle informatie over vroegere veroordelingen en wordt bovendien verhinderd dat zedenmisdriven ten aanzien van minderjarigen nog onder de wettelijke herhaling zouden vallen. Gezien de zeer hoge recidive bij dit soort zedendelinquenten dient dit absoluut te worden vermeden.

De heer Desmedt dient amendement nr. 20 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Dit artikel vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 18. — Artikel 621 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1984 en 9 januari 1991, wordt vervangen door wat volgt :

« Art 621. — Iedere veroordeelde tot straffen die niet kunnen worden uitgewist overeenkomstig artikel 619, kan in eer en rechten worden hersteld, indien hij sedert ten minste tien jaar geen zodanig herstel heeft genoten, behalve wanneer hij is veroordeeld wegens de in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek bedoelde feiten, gepleegd op of met deelneming van een minderjarige.

Indien het herstel in eer en rechten sedert minder dan tien jaar is verleend en alleen betrekking heeft op de veroordelingen bedoeld in artikel 627, kan het Hof evenwel beslissen dat zulks geen beletsel vormt voor een nieuw herstel in eer en rechten vóór het verstrijken van deze termijn. »

Justification

La procédure de réhabilitation, supprimant toute possibilité dans le futur de pouvoir connaître les informations sur le passé du condamné libéré, engendre certains risques.

Par ailleurs, elle permet à un individu qui réitère un fait visé aux articles 372 à 386ter du Code pénal, accomplis sur un mineur ou impliquant sa participation, de ne pas être en récidive légale. Il peut donc à nouveau bénéficier d'une condamnation conditionnelle.

Permettre de ne plus prendre en considération une première condamnation alors que le taux de récidive est un des plus élevés dans ce domaine, n'est plus pensable.

La matière doit absolument être traitée d'une manière différente au vu de sa gravité c'est-à-dire du danger qu'elle engendre.

Par ailleurs, le texte de l'amendement reprend tel quel le complément apporté par le projet à l'article 621 du C.I.C.

Le problème abordé dans ces amendements a déjà été examiné lors de la discussion de l'article 16bis.

L'amendement n° 4 de Mme Lizin est rejeté par 8 voix contre 2.

L'amendement n° 10 de M. Raes est rejeté par 8 voix contre 1 et 1 abstention.

L'amendement n° 20 de M. Desmedt est rejeté par 7 voix contre 2 et 1 abstention.

8. Article 22. — *article 629 du Code d'instruction criminelle*

M. Erdman dépose l'amendement n° 21, qui est rédigé comme suit (doc. Sénat, n° 1-663/2):

« Modifier le texte proposé, qui vise à remplacer l'article 629, quatrième alinéa, du Code d'instruction criminelle, de la manière suivante :

A) *Créer un alinéa nouveau à partir des mots « Si le condamné ... sexuels ».*

B) *Compléter le texte proposé par les mots « ; comporter une analyse explicite de l'avis du service spécial ».*

Verantwoording

De procedure van het herstel in eer en rechten, die iedere mogelijkheid ongedaan maakt om in de toekomst informatie over in vrijheid gestelde veroordeelden te kennen, houdt een aantal risico's in.

Bovendien maakt die procedure het mogelijk dat iemand die bij herhaling feiten pleegt als bedoeld in de artikelen 372 tot 386ter van het Strafwetboek, gepleegd op of met deelneming van een minderjarige, ter zake niet onder de wettelijke herhaling valt. De betrokkene kan dus opnieuw aanspraak maken op een voorwaardelijke veroordeling.

Het is niet langer denkbaar dat geen rekening meer zou worden gehouden met een eerste veroordeling, terwijl in vergelijking met andere misdrijven voor dergelijke feiten een zeer hoog recidivepercentage wordt genoteerd.

Gelet op de ernst van die feiten en dus ook op het gevaar dat ermee gepaard gaat, moet ter zake zeker een andere regeling gelden.

Voorts neemt het amendement integraal de toevoeging over die door het ontwerp aan artikel 621 van het Wetboek van Strafvordering wordt aangebracht.

De door deze amendementen aan de orde gestelde problematiek werd reeds besproken onder artikel 16bis.

Amendement nr. 4 van mevrouw Lizin wordt verworpen met 8 stemmen tegen 2.

Amendement nr. 10 van de heer Raes wordt verworpen met 8 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding.

Amendement nr. 20 van de heer Desmedt wordt verworpen met 7 stemmen tegen 2, bij 1 onthouding.

8. Artikel 22. — *artikel 629 van het Wetboek van Strafvordering*

De heer Erdman dient amendement nr. 21 in, luidende (Stuk Senaat, nr. 1-663/2):

« Aan de voorgestelde tekst, die artikel 629, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering vervangt, de volgende wijzigingen aanbrengen :

A) *Van de woorden « Wanneer de veroordeelde ... bevatten » een nieuw lid maken.*

B) *De voorgestelde tekst aanvullen met de woorden « het advies van de procureur des Konings moet uitdrukkelijk het voormelde advies van die dienst bespreken ».*

Justification

Le présent amendement a un objectif explicitement légistique et pédagogique et tend à faire en sorte que, dans les cas où le condamné a commis les faits visés dans le texte proposé, l'avis relatif à la demande de réhabilitation fasse l'objet d'un examen particulier, dans le cadre duquel le procureur du Roi ne peut se contenter de suivre l'avis du service spécialisé, mais doit, en se fondant sur celui-ci et sur les informations qu'il a recueillies, assumer lui-même ses responsabilités.

L'auteur de l'amendement fait observer que l'on peut considérer le point A de son amendement comme une simple correction de texte, qui vise à mettre en évidence l'obligation — figurant dans la dernière phrase — de recueillir l'avis d'un service spécialisé.

En ce qui concerne le point B, il peut se satisfaire d'un engagement du ministre à demander aux procureurs généraux d'obliger, dans leur circulaire relative à l'exécution de la loi en projet, les procureurs du Roi à analyser l'avis du service spécialisé. S'ils ne le font pas, la chambre des mises en accusation peut leur renvoyer le rapport en leur demandant de prendre position.

Le ministre ayant pris l'engagement souhaité, M. Erdman retire son amendement.

9. Article 23bis. — *article 634 du Code d'instruction criminelle*

L'amendement n° 18 de M. Desmedt, ainsi que ses amendements visant à créer un registre de prévention ont été examinés lors de la discussion de l'article 16bis.

*
* *

Le 14 juillet 1997, le Gouvernement, ainsi que la Chambre des représentants, ont marqué leur accord sur une série de corrections de texte qui n'ont pas d'effet sur le contenu du texte adopté par la Chambre.

IV. VOTE FINAL

Le projet de loi ainsi corrigé a été adopté par 9 voix et 1 abstention.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité par les 8 membres présents.

Le rapporteur,
Hugo COVELIERS.

Le président,
Roger LALLEMAND.

Verantwoording

De bedoeling is van uitdrukkelijk legistiek-pedagogische aard. Het amendement strekt ertoe het advies met betrekking tot een aanvraag tot herstel in eer en rechten waarbij de veroordeelde de feiten bedoeld in voorgestelde tekst gepleegd heeft, als een bijzonder dossier te zien behandelen waarbij de procureur des Konings zich niet mag vergenoegen het advies van de gespecialiseerde dienst te volgen, maar in het bijzonder zelf daarop, en op basis van de door hem ingewonnen inlichtingen, zijn verantwoordelijkheid dient te nemen.

De indiener van het amendement merkt op dat punt A van zijn amendement als een pure tekstcorrectie kan worden beschouwd die tot doel heeft de in de laatste zin opgenomen verplichting om het advies van een gespecialiseerde dienst in te winnen, in het licht te stellen.

Wat punt B betreft, kan hij er vrede mee nemen als de minister er zich toe verbindt aan de procureurs-generaal te vragen dat zij in hun circulaire met betrekking tot de uitvoering van de onderhavige wet de procureurs des Konings ertoe zouden verplichten in te gaan op het advies van de gespecialiseerde dienst. Indien zij dat niet doen, kan de kamer van inbeschuldigingstelling het verslag naar hen terugsturen met de vraag een standpunt in te nemen.

Op grond van de toezegging van de minister trekt de heer Erdman zijn amendement in.

9. Artikel 23bis. — *artikel 634 van het Wetboek van Strafvordering*

Amendement nr. 18 van de heer Desmedt werd tezamen met zijn amendementen tot instelling van een preventieregister besproken onder artikel 16bis.

*
* *

Op 14 juli 1997 hebben de Regering, alsook de Kamer van volksvertegenwoordigers hun instemming betuigd met een aantal tekstcorrecties die geen inhoudelijke weerslag hebben op de door de Kamer aangenomen tekst.

IV. EINDSTEMMING

Het aldus verbeterde wetsontwerp wordt in zijn geheel aangenomen met 9 stemmen bij 1 onthouding.

Dit verslag is eenparig goedgekeurd door de 8 aanwezige leden.

De rapporteur,
Hugo COVELIERS.

De voorzitter,
Roger LALLEMAND.

ANNEXE**Déclaration du ministre
(cf. p. 11 du rapport)**

Le ministre précise qu'il arrive déjà aujourd'hui que des extraits du casier judiciaire comportent des erreurs et que des corrections doivent y être apportées. Il s'agit généralement de problèmes liés à l'effacement de condamnations et plus particulièrement de l'article 619 du Code d'instruction criminelle.

De telles corrections interviennent le plus souvent à la demande des parquets qui renvoient l'extrait avec une apostille demandant de rectifier les données erronées de l'extrait, de supprimer des données qui ne peuvent y figurer ou d'y porter des données devant être mentionnées. Le service du casier judiciaire central vérifie, sur base du dossier, et parfois après avoir demandé une copie du jugement au greffe, s'il doit être satisfait à la demande du parquet.

Il arrive plus rarement qu'un particulier ou son conseil demande une rectification d'un extrait. Le service du casier judiciaire rectifie ou donne les raisons de maintenir l'extrait en l'état.

Les problèmes relatifs aux informations reprises sur les extraits du casier judiciaire sont donc toujours réglés entre le service même et le demandeur d'extrait et il ne semble pas qu'il soit nécessaire de prévoir une procédure particulière dans la loi.

Il faut aussi noter que si la rectification de l'extrait joint à une procédure pénale n'a pas eu lieu avant les débats, le prévenu peut demander au tribunal de ne pas tenir compte de mentions ne pouvant légalement figurer sur l'extrait.

BIJLAGE**Verklaring van de minister
(zie blz. 11 van het verslag)**

Volgens de minister gebeurt het ook nu dat er fouten voorkomen op de uittreksels van het strafregister en dat er verbeteringen moeten worden aangebracht. Het gaat meestal om problemen die te maken hebben met het uitwissen van veroordelingen en vooral met de toepassing van artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering.

Dergelijke verbeteringen worden meestal aangebracht op verzoek van de parketten, die het uittreksel terugsturen met een apostille waarin wordt gevraagd de verkeerde gegevens op het uittreksel recht te zetten, gegevens die er niet mogen op voorkomen te schrappen of gegevens erop aan te brengen die vermeld moeten worden. De dienst van het Centraal Strafregister gaat na, op basis van het dossier en soms na een kopie van het vonnis aan de griffie te hebben gevraagd, of moet worden ingegaan op het verzoek van het parket.

Het komt minder vaak voor dat een particulier of zijn raadsman rechtzetting van een uittreksel vraagt. In dat geval verbetert de dienst van het strafregister het uittreksel of geeft de redenen op waarom het uittreksel niet gewijzigd wordt.

Problemen in verband met gegevens die voorkomen op uittreksels uit het strafregister, worden dus altijd geregeld tussen de dienst zelf en degene die het uittreksel vraagt en het lijkt dan ook niet noodzakelijk om daarvoor een bijzondere procedure in de wet op te nemen.

Indien het uittreksel dat bij een strafprocedure is gevoegd, niet verbeterd is vóór de debatten plaatshebben, kan de beklaagde de rechter vragen geen rekening te houden met de vermeldingen die wettelijk niet op het uittreksel vermeld mogen worden.